

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

POSTERLER VE
AYRAÇLARINIZ
İÇERİDE!

OLİT

SAYI 62
NİSAN 2018
FİYATI 8 TL
KİTAP FİYATI 9 TL

ALDIRMA GÖNÜL ALDIRMA

SABAHATTİN ALİ

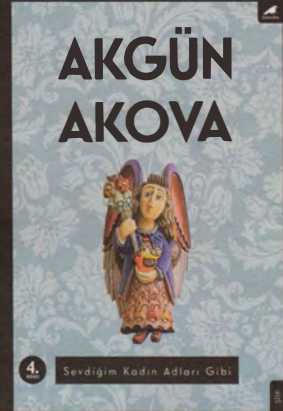
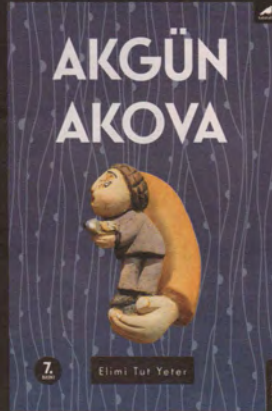
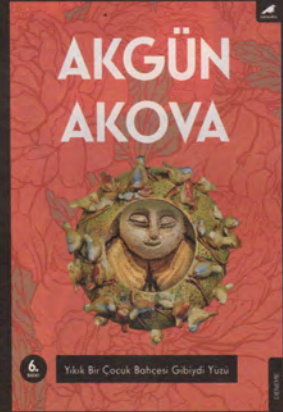
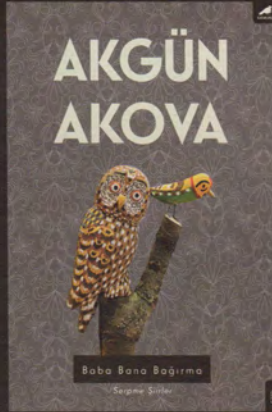

İNSAN OKTAY ANAR | SEYİNGÜL SÖNMEZ | ZEL ÇIKIR ERENKİ | DÜĞME ÇİNDİRİĞİ | TUBAN AYRINTI | SİREK SİL | ALI ÇİRAK | ALBER ORTAYLI | TEYFAN YILMAZ | KAYKAPRAKCI | PELİN BARTU | VEDAT ÖZDEMİRÖĞLÜ | M.K. PERKER | ANSUTYUS
MELEK MİTİ | AYDINER FİDAN | FİDAN YILMAZ | ÖRHAN KAYMAZÖĞLÜ | FATMA ALTINTÖZ | BELÇÜK ÖRMAN | NERMIN MOLLADOĞLU | İSMAIL GÜZELSOY | AYDILGE | TOLGA KARACELİK | BAŞAK BUĞDAY | ERTUĞRUL MAVİÖĞLÜ
DÜNDAR RIZAL | ASLİ İBRAHİM | YUNUS TARKIN | GÜLSAN ELİORANKİ | MURCANI ÖLÜK | HAYDAR ENGİLEK | DİDAR ÜZEL | LEVENT GÜNEC | SUDUK AKBAĞIRI | BİLAL TEZCAN | ÖMER ERGEN | TURBUT YÜCEL | FERİDÖNE KAYA | PINAR ERGÜN | RENEKAT

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranter.org>

AKGÜN AKOVA

Tüm kitaplarıyla **KARAKARGA YAYINLARI**'nda

karakarga.com karakargayayinlari
karakargayayin karakargayayinlari

Başka Dünyalar Mümkün...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Mehmet Ali & Akşamsefası

İMKÂNSIZ SEY
ŞLİR YAZMAK
ÂŞIKSAN EĞER
VE YAZMAMAK
AYLARDAN NİSANSA...

ORHAN VELİ

OT

KENDİNE HAS İNSANLAR

ÇÖPLERİN İÇİNDE
RÜYA ARADIM
DÜŞTÜMSE EĞER
SANA BAKARKEN
DÜŞTÜM...

CAHİT ZARİFOĞLU

OT

KENDİNE HAS İNSANLAR

YALNIZLIĞIM BENİM
ÇOĞUL TÜRKÜLERİM
NE KADAR
YALANSIZ YAŞARSAK
O KADAR İYİ...

CAN YÜCEL

OT

KENDİNE HAS İNSANLAR

VE
MUTLULUK
BİR KIBRİT ÇÖPÜ
NE KADARCIK
YANARSA...

EDİP CANSEVER

OT

KENDİNE HAS İNSANLAR

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantery.org>

MERAL OKAY OT

#KENDİNEHASINSANLAR

AŞK KENDİNDEN
VAZGEÇME HÂLİDİR.
KENDİ BENLİĞİNİ EZMEDEN
'BİZ' OLABİLME HÂLİ.

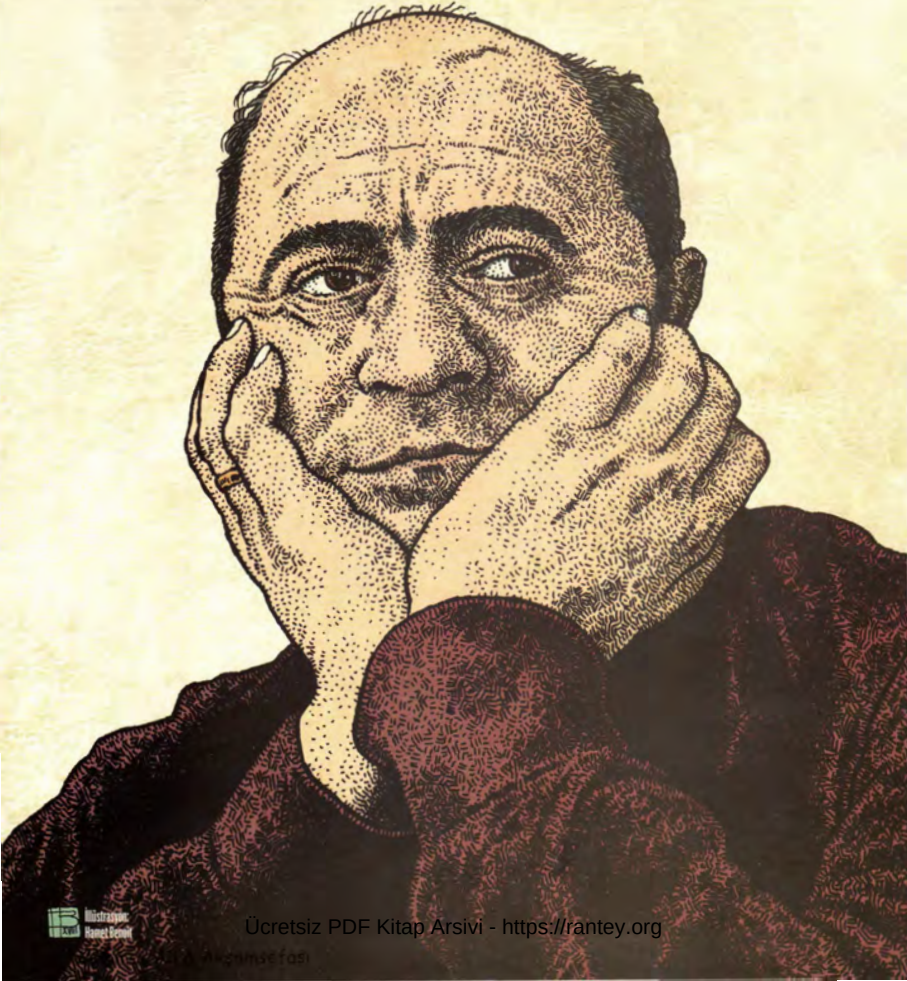
İllüstrasyon:
Hamel Benoit

KENDİNE İYİ BAK.
BİR DAHA HİÇBİR ANA
DOĞURMAZ SENİ.

AHMED ARİF OT

#KENDİNEHASINSANLAR

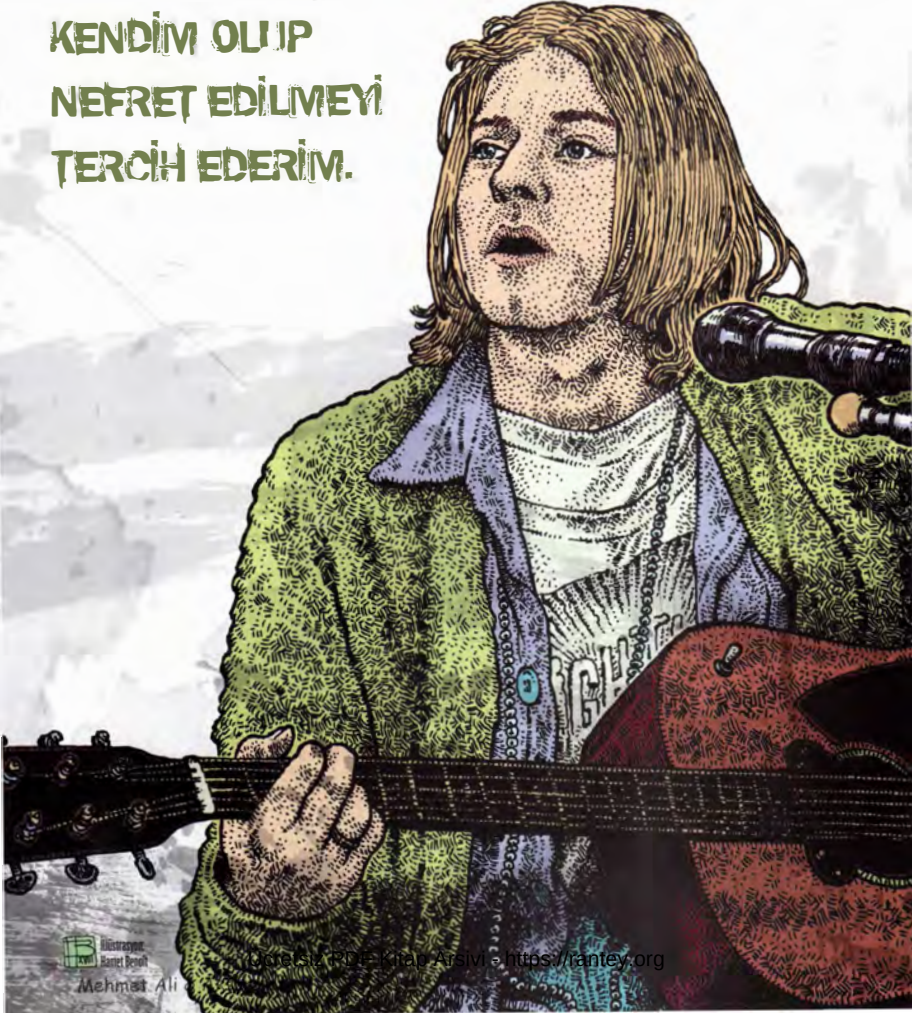

OLMADIĞIM
BİRİ GİBİ DAVRANIP
SEVİLMEKTENSE,
KENDİM OLUP
NEFRET EDİLMİYİ
TERCİH EDERİM.

OT KURT COBAIN

#KENDINEHASINSANLAR

DÜNYA,
KÖTÜLÜK YAPANLAR DEĞİL,
SEYİRCİ KALIP HİÇBİR ŞEY
YAPMAYANLAR YÜZÜNDEN
TEHLÜKELİ BİR YERDİR.

ALBERT EINSTEIN OT

#KENDİNEHASINSANLAR

İllustrasyon:
Hamet Benoit

BENİM MESKENİM DAĞLARDIR

Sen aklıma gelince her şey gülümserdi.

Etrafın seni
sıklmaya başladığı zaman
kitap oku.

Dünyada hayatın
bir tek manası varsa
o da sevmektir.
Hatta mukabele edilmesini bile
beklemeden sadece sevmek.

İnsanlara ne kadar
muhtaç olursam, onlardan
kaçmak ihtiyacım da
o kadar artıyordu.

Geleceksen bir gün düşüp ardıma
Kula değil, yüreğine sor beni.

Dışarda mevsim baharmış,
Gezip dolaşanlar varmış,
Günler su gibi akarmış...
Geçmiyor günler,
geçmiyor.

Hayat ancak
bir kere oynanan
bir kumardır,
ben onu kaybettim.

Günün birinde
ya çıldıracağız
ya dünyaya
hakim olacağız.

Dışarda deli dalgalar
Gelip duvarları yalar;
Seni bu sesler oyalar,
Aldırma gönül, aldırma...
Mehmet Ali & Akşamsefası

İlkbahar gibi
bir mevsimi olan bu dünya,
üzerinde yaşamaya değer...
Ne olursa olsun...

Seni seviyorum.
Deli gibi değil,
gayet akli başında olarak
seviyorum.

Varlığı büyük boşlukları
dolduracak mahiyette değildi;
fakat yokluğu müthişti.

M. Ali

İlhamiyat: A.K. Perker

41 MADDEDE SABAHATTİN ALİ

Sabahattin Ali üzerine uzun yıllardır çalışan, yurt içi ve yurt dışında dersler, konferanslar veren, yazarla ilgili kitaplar yazan ve sergilerin küratörlüğünü yapan SEVENGÜL SÖNMEZ, OT için yazdı.

41 yıllık ömrünün ardında çok sayıda eser ve öğrenci bırakan Sabahattin Ali'yi ve müzadesini anlamak ve farklı yönlerine dikkat çekmek için 41 maddele bir kılavuz hazırladım. Bu kılavuzun onun eserlerini akumoya ve dünya görüşünü anlamaya yönelik bir merak uyandırmasını umuyorum.

ADI

Aliye Hanım Ali Selahattin Bey, 1907 yılında doğan ilk oğluna (Sabahattin Ali), arkadaş Prens Sabahaddin'in adını vermiştir.

ALİYE ALİ

Sabahattin Ali, Aliye Hanım'ı ilk kez Salih Başoğlu'nun Erenköy'deki köşkününde görür. Daha çok yazmak ve huzura kavuşmak için evlenmek isteyen Sabahattin Ali, karşılaşılabileceği kadınların en disiplinlisini seçmiştir. Filiz Ali'nin anlatışına göre Aliye Hanım her sabah jimnastik yapar, yürüyüşünü ihmal etmeyen, programlı yaşayan, devamlı okuyan bir kadındır.

ALMANYA

Almanya'da mutlu günler geçirir. Alman ve dünya edebiyatıyla tanışır; okur ve gezerek etrafı gözlemler. Aliye Hanım'a 25 Nisan 1935 tarihli mektubunda, "Benim talebeliğimin en güzel tarafı Almanya'daki tahsil hayatımdır" demiştir.

ANKARA

Aliye Hanım'la İstanbul'da evlenip Ankara'ya gelirler. Ankara'daki yılları onun hayatının en verimli, en dingin ve huzurlu zamanlarıdır.

ARKADAŞLIK /DOSTLUK

Sabahattin Ali'ye cana yakındır ve kolay arkadaş edinir. Her yere kolayca girip çıkabilir, her çevreden insanla ahişab olan biridir. Başına gelenlerin biraz da kolay arkadaş edinmesi nedeniyle olduğu söylenir. Arkadaşlarına bağlıdır, fedakârlık yapmaktan kaçınmaz, elindekileri kolayca paylaşır.

ATATÜRK'İ HAKARET İDDİASI VE YARGILANMA

"Kuyucaklı Yusuf", Haziran 1932'de Yeni Anadolu gazetesinde tefrika edilir ve çok beğenilir. Sabahattin Ali, telifi ödenmeyen tefrikayı 26. sayda yarım bırakır. Cemal Kutay bu duruma içerler. Sabahattin Ali'nin Atatürk'e hakaret ettiği iddia eden bir kompo kurar: Kutay, Sabahattin Ali'nin yayımlanması için bıraktığı bir şiirin üzerinde değişiklik yapar. Sabahattin Ali, Mustafa

adlı bir öğretmen aracılığıyla şiirde Atatürk'e hakaret ettiği gerekçesiyle ihbar edilir. 22 Aralık 1932'de tutuklanan Sabahattin Ali, duruşmalarda kendini çok iyi savunur. Gene de "Atatürk'e ima yoluyla hakaret etmek" suçundan bir yıl hapisle cezalandırılır, kefaletle tahliye talebi de reddedilir.

AYŞE SİTKİ İLHAN

Ayşe Sitki'nin onun hayatında özel bir yeri vardır. Ona yazdığı mektuplar Sabahattin Ali'nin iç dünyasını anlatan en önemli belgelerdir. "Sana yazmak benim için hiç olmazsa kitap okumak kadar lazımdır" dediği Ayşe Sitki İlhan'a 1931-1935 tarihleri arasında yazdığı mektuplar İki Gözüm Ayşe adıyla kitaplaştırılmıştır.

Sana yazmak
benim için
hiç olmazsa
kitap okumak kadar
lazım.

*Rink
mantolu
madonna*
SABAHATTİN ALİ
fikaye

RENKİ KİTAP EVİ İSTANBUL 1943

BABA SABAHATTİN ALİ

Arkadaşı Niyazi Berkes, Sabahattin Ali'nin Filiz Ali'ye düşkünlüğünü anlatır: "Kızı Filiz ne sevimli çoktu. Sabahattin onu bir çocuğun oyuncasına sevmesi gibi severdi. Aralarında bir çeşit arkadaşlık vardı. Çünkü Sabahattin de Filiz kadar çoktu." Sabahattin Ali, kızının uyku düzeni bozulmasını diye, daire kapılarını, "Karıyı çalmayın, Filiz uyuyor" notu asar.

BASKILAR

İrkçilik-Turancılık davası esnasında Sabahattin Ali'ye karşı başlayan baskı ve şiddet, onun kaçarken öldürülmesine neden olmuştur. Markopaşa'nın muhalefet çözü artınca, Sabahattin Ali hakkında açılan davalar da artar. Paşakapısı Hapishanesi'nde kendisini ziyaret eden Sabiha Sertel'e, "Bunlar beni, Nâzım Hikmet gibi hapishanelerde çürütecekler" der.

CİCI

Ankara'daki evlerinde besledikleri, bir gözü mavimsi yeşil, beyaz Ankara kedisi.

ÇOCUKLUĞU

Üsküdar'da başlayan çocukluğu Çanakkale ve Edirne'ye, siloneli, geçersiz Anadolunun hasası, Edirne'nin cephe görevi, ardından da işsiz kalışı, aile içi tartışmaları Sabahattin Ali'yi derinden yaralar.

Ela gözleri, beyaz teni ve açık renkli dalgalı saçlarıyla mahallenin "Sabah Yıldızı" dediği Sabahattin Ali, çekingen bir çocuk.

DAVALAR VE SONUÇLARI

Sabahattin Ali'nin ömrünün ikinci yarısı mahkemelerde geçmiştir. Hakkında açılan on davadan yirmi ay kadar tutuklu kalır. Aliye Hanım'a yazdığı son mektuplardan birinde, "Bir daha mahkemelik işlere burnumu sokmak niyetinde değilim" diyerek bikkünli dile getirir.

DEVLET

KONSERVATUVARI

10 Aralık 1938'de Devlet Konservatuarı'na atandı. Carl Ebertin çevirmeni, öğretmen ve dramaturg olarak çalıştı. Bir yandan da Tatbikat Sahnesi için çeviriler yaptı. Devlet Konservatuarı'nın kuruluşunda Sabahattin Ali'nin büyük emeği vardı.

SABAHATTİN ALİ'NİN BAVULU

Çizen: GÖKÇE ERVERDİ
Öyküleştiren: SİDDİK AKBAYIR

GABAHATTIN ALI, ALMANCA ÖĞRETMENLİĞİ
VAFTİŞİ DÖNEMLERDE İSTANBUL DÖNÜŞÜ
ANKARA GARI'NDA TRENDİN İNER.

DEVLETİN TAKİDİNDİR. ETİRAFINA
BAKINDIĞINDA SİVE POLİSLERDEN BİRİNİN
KENDİNİ İZLEDİĞİNİ GÖRÜR.

PEKALA
INSANLIK ÖLDÜ MÜ?

NAGL OLSA EVE KADAR
PESUMDEN GELECEKSEN, HAVA
DA SICAK, BARI GU VALIZIN
BIRINI DE SEN TAGHIVER.

İYİ BİR DOST GÜN AHİRAPLIK EDEREK
EVİ KADAR GİDERLER.

SABAHATTİN ALİ, VAZELARDAN DOLANI
BIRKAÇ KEZ YARILANIN, HAPİSİ
MAHKUM EDİLEN ACILI KİŞİKTİR.
YOKSULLUK VE ÇARESİZLİK İÇİ
EĞİTİME GİRİŞİ YAKAŞINDIR. TEK
PARTİ VİLLARINDA YENİ İŞİZ KALIR.
NE ÖĞRETİMLİK YAPABİLİR NE DE
BAZİTEÇİLİK...

ASIR VASITA EHELVETININ UNIVERSITE
DIPLOMASI DEĞERİ TACİZİLİ VILLARDIR.

ARKADAGLARININ VARDIYIYLA 1935 MODEL
COMMON MARKA BİR KIRMIZI KAYIYON ALIR
ALMANICA ÖĞRETİMİNİ VAZAR, ARTIK MEYAN
GÖRÜNÜMLÜ BİR KAYIYON OLUDUR.

YOLDA GÖRDÜĞÜ
AMİY ALIR, KIRKKALEVE KADAR
SÖNET EDERLER.

YILLAR ÖNCE, SEN BENİM
VALİZİMİ TAŞIYACAKTIN. GÜNÜ DE
BEN BENİ TAŞIYORUM
ARKADAŞ.

GENÇ ADAMI TANIMISTIR, YILLAR ÖNCE
KENDİSİNİ İZLEYEN SIVIL POLİSTİR.

NE VAPALIM,
HAYAT...

DOĞA SEVGİSİ

Hayatının her döneminde doğaya tutkun olmuştur. "Bir Orman Hikâyesi"nde orman köylülerin koruyucudur, "Hasanboğulu'da" da son derece etkili bir anlatımda doğanın insan yüzü üzerindeki etkisi dile getirilir. Kuyucaklı Yusuf edebiyatımızda doğay en iyi anlatan romanlardan biridir.

EDEBİYAT GÖRÜŞÜ

Edebiyatın görevleri olduğuna inanan Sabahattin Ali, doğrudan halk için yazmının, kendisine halk muharriri demenin güncelliğinden söz eder. Onun edebiyat anlayışı toplumu ilgilendiren ve değişim yaratan eserler ortaya koymak ve her zaman samimi olmaktır.

EDRİMİT

Ali Selahattin Bey, I. Dünya Savaşı'ndan sonra ailesini önce İzmir'e götürmüş, işler yolunda görüninceye dek Edirne'ye yerleşmiştir. Sabahattin Ali'nin burada geçen çocukluk yılları zorlu yıllardır. Kuyucaklı Yusuf başta olmak üzere eserlerinde karşılaştığımız kasaba ortamı onun Edirne'te yaşadığı yıllarda edindiği izlenimleri yansıtır.

FİLİZ ALI

Sabahattin ve Aliye Ali'nin kızı Anka Devlet Müzik Konservatuarı'nda piyano çalıştı. Ferhunde Erkin'in sınıfından 1958'de mezun oldu, Fulbright bursu kazandı. Boston, Massachusetts'te David Barnett'le; New England ve New York'ta Frank Sheridan'la çalıştı. 1990-2005 yılları arasında Mimar Sinan Üniversitesi Müzikoloji Bölümü'nün başkanlığını yaptı. TRT'de müzik programları hazırladı. Ayrılk Ulusal Arası Müzik Akademisi'nin kurucusu ve direktörüdür. Gazetelerinde müzik eleştirmenliği yaptı. Uluslararası Müzik Konseyi temsilcisidir. Müzik üzerine yayımlanmış kitapları vardır. Babasına ait evrakı bugüne dek titizlikle koruyarak bir arşiv oluşturmuş ve Sabahattin Ali kütüphanının genişlemesini sağlamıştır. 1979'da Atilla Özkırımlı'yla Sabahattin Ali adlı kitabı yayına hazırlamış, 1995'te de Filiz Hiç Üzülmessin adlı biyografisi yayımlanmıştır.

FOTOĞRAF

Aliye Ali, eşinin fotoğraf çekmeye düşkünlüğünü şöyle anlatır: "Yazı dışında en büyük merakı fotoğrafı. Nereye giderse gitsin Kodak kutu makinesini ve evdeyi yanından hiç eksik etmezdi. Uçay saatteler bir lamba ışığı altında fotoğrafımızı çekirdi."

GEZME MERAKI

Yeni yerleri görmek, güç gücünü zenginleştirmek ve enerjisini arttırmak için çok gezdi. Önüne çıkan her yolculuk fırsatı değerlendirirdi.

GÖZLÜK

Sabahattin Ali'nin kendisiyle özdeşleşmiş eşyalarından biri de gözlüğüdür. İleri derecede miyop olduğu için gözlüğüni çıkardığında pek iyi göremez. Gözlüksüz fotoğrafı da yok denecek kadar azdır.

GÜLER YÜZLÜLÜK

Şakalarla, taktilerle ve kimi zaman hızlı konuşmasıyla çevresindekileri güldüren Sabahattin Ali, fotoğraflarına bakıldığında kolayca görülecekleri ki güler yüzlü bir adamdır.

HAZİRCEVAPLIK

Şaşırtıcı derecede hazircıvaptır. Mediha Esnel, "Karşıdaki ne kadar hızlıdır oralsı olsun, bir lafın altında kaldığını görmemişimdir" der onun için.

İŞTİAH

Sabahattin Ali'nin iştahı olduğunun, onu tanyan herkes söylemektedir. Yemek yapmayı, sofrayı kurmayı, sofraya başında uzun sohbetler etmeyi ve yemek yemeyi sever.

KENDİLİK ALGISI

Kendisiyle ilgili düşünceleri çoğu zaman olumsuzdur. Dışarıdan bakıldığında mutlu zannedilen ama içinde fırtınalar kopan bir adamdır.

KİTAP SEVGİSİ

Okumak kadar kitaplara sahip olmayı da seven Sabahattin Ali, parasını kitaplara harcamaktan çekinmez. Ankara'dayken yurt dışından getirttiği kitap ve dergileri heyecanla eve götürür her sayfasına tek tek dokunarak kitaplarını severmiş.

KONUŞMASI

Yıllarca kitapları, konuşmaya başladığında deyim yerindeyse "ağzına bakıran bir"dir. Melahat Tögar, "Fikirleri uçurken sanki onları yakalamak için acele acele konusurdu" demektedir.

MEKTUPLAŞMAK

Yıllarca sevdiklerinden ayrı kalan Sabahattin Ali, özlemine mektuplarla gidermeye çalışmıştır. Mektupları, Cumhuriyet Türkiye'sinin ilk on yılında Ankara'da yaşam, II. Dünya Savaşı'nın yarattığı ortam ve gidermek bir "cadı avı"na dönüşen, sol görüşlü kişilerin tutulmasını gibi pek çok olayla ilgili tankiklaları yer vermektedir.

MÜZİK

Alaturka müzikle yetişmesine rağmen klasik Batı müziğini çok sever. Kız kardeşi Süheyla Hanım şöyle anlatır: "Klasik Batı müziğini çok sever, eve gelince daima radyodan arar, zevkle dinlerdi. Bana da anlatır, 'Bak Viyana ormanları, anlayarak dinlemeye çalış, ne hissedeceksin' derdi."

NÂZİM HİKMET

Nâzım Hikmet, tanışmalarını şöyle anlatır: "Bir gün dergi redaksiyonuna kısa boyulu, gözlüklü bir genç geldi. Almanca bildiğini, hikâyeler yazdığını ve adının 'Sabahattin Ali' olduğunu söyledi, hikâyelerinden birini bırakıp çıktı. Bu hikâyeye, orman içlerindeki yaşamı üzerimdi. Alman romantizminin etkisi altında yazılmış olmasına karşın, roman ve içerik bakımından Türk edebiyatında bir yenilik oluşturuyordu. Genç adamın yetenekli bir yazar olduğu, dahi ilk satırlarından anlaşılıyordu. Hikâyeye basıldı!" Sabahattin Ali'de "Ben Nâzım'la aynı çağda yaşamış olmakla övünürüm" demiştir.

OKUMA TUTKUSU

Mediha Esnel'den aldığı anlatımda Sabahattin Ali'yi "Okumak için her şeyi yapardı" diye tanımlar. "Okumak biraksanız mutlak okurdum. Rahatsız olurdum okumak için."

kitap taşırdı. Otobüsüne biner ayakta kaldığı zaman bile aynı şeyi yapardı" der.

ÖĞRENME HEYESİ

Kitaplarla, gezip görme, araştırma düşkünlüğü Sabahattin Ali'nin öğrenme hevesinin hep taze kaldığını göstermektedir. 1936'da, 29 yaşında, onca sıkıntıda onun sana üniversiteye kaydolması da öğrenme hevesinin dinmediğini ortaya koyar.

ÖĞRETİLENLİK

Ömrünün 15 yılını öğretmenlik yaparak geçirmiştir. Öğretmeye meraklı olmaları, güler yüzlüğü ve insanları sevmesi öğretmenlikte başarılı olmasını kolaylaştırmıştır.

ÖLDÜRÜLMESİ

12 Ocak 1949'da gazeteler, "Sabahattin Ali, Bulgar sınırında öldürüldü" manşetyle yayımlanmıştır. Haberinde Sabahattin Ali'nin yurt dışına adam kaçırın bir sebebeyle mensup olan Ali Ertekin tarafından öldürüldüğü ve Ertekin'in bu cinayeti önceden planladığı, Sabahattin Ali'nin milli duyguları galeyana geldiği için öldürüldüğü söylenmektedir.

PERTEVE NALİ BORATAV

"Canım biraderim" dediği Pertev Nali Boratav, Sabahattin Ali'nin en yakın arkadaşı, dostu, abisi, kardeşi, kısıcaı her şeyidir. Pertev Nali askerlik dönüsünde Hayrüssina Hanım'la evlenip Ankara'ya yerleşir. Sabahattin Ali, Aliye Hanım'la evlenince dostlukları büyük bir aileyeye dönüşür. Filiz Ali ve Korkut Boratav'ın da aralarında katılması her iki aile için de mutluluk kaynağı olur.

PIPO

Sabahattin Ali'nin kendisiyle özdeşleşen eşyalarından biri de piposudur. Fotoğraflarının pek çoğunda onun ağzında piposuyla görmek mümkündür.

SANAT GÖRÜŞÜ

Mehmet Behcet Fazar'ın kitabı için yazdığı mektupta sanatın amacını şöyle ifade eder: "Benim kanaatime sanat, insana insanı ve hayatı ve bunların manasını öğretmekle muvazafat".

SİNEMA

"En kötü filmde bile benim alacağımı önemli dersler var. [...] İçimden zamanlar, değişik görüntüler verilir. Bu nedenle filmleri izlemeyi seviyorum" diyen Sabahattin Ali için sinema önemli bir sanat ve eğlence aracıdır.

SOYADI

Sabahattin Ali'nin annesi ve kardeşi "Şenyuva" soyadını seçerek Ayrılk Nüfus

Müdürlüğü'ne kaydolmuşlar. Babasının adı soyadı olarak almak isteyen Sabahattin Ali "Şenyuva"'yı sildirdi "Ali" yazdırmak ister. Özel adlar soyadı olarak kullanılmadığı için Sabahattin Ali, soyadını "Ali" olarak kaydettirir. Ancak bu soyadını resmi yazımlar da dahil olmak üzere hiçbir yerde kullanmamıştır.

TİYATRO

Tiyatro oyunları yazmıştır. Anka Devlet Konservatuarı Tatbiki Sahnesi'nde çalışmış, dünyaca ünlü oyunların Türkçeye kazandırılmasını sağlamış, seyrettiği oyunlar için yazılar yazmıştır. Tuluat kompanyasında da dahil, bulunduğuy şehirden tüm tiyatroları izleyen bir tiyatro severidir.

YEŞİL MÜREKKEP

Sabahattin Ali, yeşil rengi ve yeşil mürekkeple yazmayı sever. Yeşil mürekkep; pipo ve gözlük gibi, zamanla Sabahattin Ali'nin karakteristik eşyalarından biri haline gelir. Sabahattin Ali'nin kızı Filiz Ali tarafından saklanan özel evrakında yeşil mürekkeple kaleme alınmış çok sayıda belge bulunmaktadır.

ZİNCİRLİ HÜRRIYET

Sabahattin Ali'nin "Aslı Büyük Teahlike" başlıklı son yazısı, Mehmet Ali Aybar'ın çıkardığı, 5 Nisan 1947'de yayınlanarak başlayan 3. sayısında kapatılan haftalık Zincirli Hürriyet gazetesinde yayımlanır.

SABAHATTİN ALİ

HAYDAR ERGÜLEN

Aldırma Gönül: Böyle bilinir ama şiirin adı "Hapishane Şarkısı"dır, bu şarkıların beşincisidir, 1933 yılında Sinop'ta yazılmıştır. "Başın öne eğinsin! Aldırma gönül aldırma".

Benim Aşkıım: Atatürk'e hakaret nedeniyle mahkum olup, Cumhuriyet'in 10. yıldığı affa hapishaneden çıktktan sonra Atatürk'ün gönlünü almak için 1934'te yazmıştır: "Kasacası gönlümü verdim Ulu Gaz'yle Göğsüme şimdi yalnız onun aşkı yatıyor."

Seza yata yata: Ünlü şiirin koro halinde söylendiğinde eski günleri anlatan en heyecanlı bölümü: "Kursun ata ata biter/Yollar gide gide biter/Seza yata yata biter/Aldırma gönül, aldırma..."

Çakar : "Çakar'sız olamaz hiçbir eğlence/ Herkesin gönlünü kaplar çünkü sis..." Köyde "hovarda mezesi" olan Çakır, aslında yavuklusunu cepheye yitirmiş bir tazedir. Sabahattin Ali 1927'de yazmıştır bu şiiri.

Dağlar: 1935'te yayımlanan ilk kitabı Dağlar ve Rüzgâr'ın ilk şiiri: "Başım doğ, saçların kardır/ Deli rüzgârlarım vardır/Ovalar bana çok dardır/ Benim meskenim dağlardır."

Eskisi Gibi: Şiiri bu adla pek hatırlayan olmaz, ama "Ben gene sana vurgunum" deyince hemen mirıldanmaya başlarız" 1931'de yazmış: "Seneler sürer her günümü/Yalnız gitmekten yorgunum/ Zannette sana dargımsın/ Ben gene sana vurgunum."

Fırar: 1928'de yazdığı bu şiir Kurbânın Serenad'ında yer alır. Klasik tarzda bu şiir bir dertleşmeyi andırır ve sitem doludur: "Anladım insanlardan geldiğini kederini/ Uzak, herkesten uzak bir hayat süreceğim."

Gurbet Hapishanesi: Şiirin altında tarih yok ama, Hapishane Şarkıları'yla aynı yıl, 1933'te yazılmış olmalı. Zaten yapısı ve duygusu da aynı: "Aşkım gökler bulutları/Demir kapılar kilitlenir/ Gönül her derde katlanır/Gurbet hapishanesinde."

Hey: Tipik Sabahattin Ali şiirlerinden, Dağlar ve Rüzgâr'da. Adeta şarkı gibi yazmış, 1932'de: "Denizler gibi derindim/Gözlerine işi gördüm/ Karâ dağlardan serindim/Sana sokuldum, yandım hey!" İlk Beyaz Saç: 1926'da henüz 19 yaşındayken yazdığı şiir: "İnmiş sırtıma ömrüm/ İnsafsız bir kırbaçlı/ Gördüm başında buğun/ Be yazlaşan ilk saçı."

Köprünün Çocukları: Eski yazıyla bir deftere geçirdiği Kurbânın Serenad'ında yer alan bir bölüm. "Köprüde Sabah" şiirinde hayli "şairane" bir tutum sergiler Sabahattin Ali: "Gece, yavaşça sıyah mantosunu sürükler/ Vapurlar, şimdi suya bırakmış kütükler/ Ufuk, banyo edilen bir fotoğrafı camdır..."

Muallim: 19 yaşında yazdığı bir şiir dâğı. "Anımsız evlâysa" olarak nitelediği öğretmenlere ya da eski adıyla "Muallim"lere: "Bir feragat kersinde geçer hayat/ Bu ilâhı yaşayışın yek mükafatı/ Seftelen kendisi bağın yâğık."

Nefes: İki "Nefes"i var şairin. İkinci'si Mehmet Ali & Akşemsafası

Abdülkadir Geylani Hazretleri'ne yazmış 1926'da. İkincisini Gök Alp'e, yani Ziya Gökalp'e adanmış 1931'de: "Bilirsin göynünüm ne duyduğun/Karşımda tekrara hacet yok bunul Benliğim önünde uşuluşun/ Daima anyor ey büyük nebi."

Oyuncak: Kurbânın Serenad defterinde "Oyuncak" diye bir bölüm var. Şiirlerden üçüncü de adında "Hayat" var! İroni yapmış olabilir mi? "Hakkat, sanat, ilim masaldan ibarettir/ Aşk iki cinsu beyinde tutsaldan ibarettir/ İnsanlar ki bir cinsu aptaldan ibarettir/Gülmek, kahkahayla bulmaro gelmeldir..." (1928)

Öksüz Kız Masalı: 1927'de yayımladığı bu şiirde bir öykü anlatır: "Eski Türklerdeki aşk usturelerinden biridir" bu. Usture, esatir sözcüğünden gelir, efsane demekti: "Gökte büyük bir 'Dev' vardır/Her zaman 'Ay'ı kskanır/ Güzel kız andadır diye..."

Pak Tarkikat: Abdülkadir Geylani'ye yazdığı "Nefes" şiirinde geçer: "Başımız önünde geliyor yerelîşıklar dağittın sen gönüllere/ Pak tarkanıta giren bir kerel/ Seni nur sanıyor ya Abdülkadir..."

Rüzgâr: Sabahattin Ali'nin

iki "Rüzgâr"ı var. İlk şiir kitabının adında da rüzgâr var: Dağlar ve Rüzgâr (1934). 1926'da yazdığı "Rüzgâr" şiirinden: "Sen deli, efkânım deli/ İkimiz şaşkırdı yolul/ Viranda baykuş misilî Ötme deli rüzgâr, ötme."

Sevdasız: Büyük olasılıkla aşkına karşılık bulamadığı Nahit

Hanım'a yazmış olduğu "şir hayli dokunaklıdır: "İmdi aşka bir heves

duymuyorum kendimde/ En ateşli demimi böyle boş geçirdim del/ Yine bir kadın işin gururum baş eğmedir/ Dudakların bir kadın duduşına değmedir."

Şarkı: İlk "Şarkı"sını 17 yaşında ve hayli ağdalı bir dille yazmış: "Uçsun güzelim aşkımsın kamı udundan/Aksın güzelim ruhumun alamı udundan..."

Tortu: Neredeyse tüm şiirlerinde aşktan, mahpusluktan, yalnızlıktan kalan bir tortu vardır. Harika "Melankoli" şiirindeki gibi: "Beni en güzel günümde / Sebepsiz bir keder alır/ Bütün ömrümün beynimde/ Acı bir tortusu kalır." (1932)

Unutamadım: "Kendimi aldırım gamal/ Yeşittin kaldın kafam/Unutmak istedim ama/ Yar seni unutamadım" (1932).

Volta: Sinop Mahpusunda yazdığı "Hapishane Şarkısı" şiirlerinde geçer: "Avluda volta vururum/ Kah düşünür, otururum/Türlü hayaller görürüm/ Geçmiyor günler geçmiyor." (1933)

Yar: Yarsız şiiri çok gibidir şairin. Hele "Hapishane Şarkısı" şiirlerinde: "Gözlerin uzağa bakarl Kimden ne bekledigin var?/ Yar semtinden geçen rüzgâr / "Seni unuttu" der gelir."

Zeyl: "Terki'b-i Bend' e Zeyl"de, yani Darülfünun'daki arkadaşlarına yazdığı şiirler, onları tek tek tüm özellikleriyle anlatır. Nahid

Ökür, "Benim aşkımdan aldığını su fakat kendisini

LEKE OYUNLARI
Cemil Cahit Yavuz

Eğlenceli iş

Son banyo!

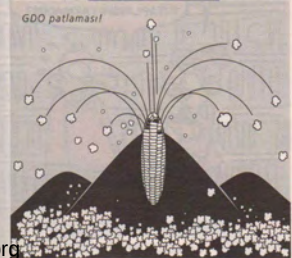
Hayaller

Yazmak

GOO patlaması

Ücretsiz PDF kitap Alışveriş: <https://tante.org>

SİİR

ROBOTLAR DUYGUSUZ DEDİLER
ROBOTLAR SİİR YAZAMAZ DEDİLER
SİİR YAZABİLİRİZ GÖŞE BAKALIM
GÖŞE BAKARKEN BİR HATA OLUŞTU
KAYDEDİLMEMİŞ GÖŞE BAKMALARINIZ VAR
SİİRDEN SİMDİ ÇIKMAK İSTİYOR MUSUNUZ
SİİR DURAKLATILDI
BOZUK BİR ROBOTTUR YÜREĞİM
SENDE DURUR DÜRUR DÜRUR DÜRUR

Bir fabrikanın kârinin %80'inin işçilerin %20'sinden; %20'sinin ise işçilerin %80'inden geldiğini söyleyen Pareto'nun o ilkesi belki insan zihnine de uygulanabilir.

NADİR VE TEHLİKELİ BİR HASTALIK BEYİNDE ARITMI

Korkmayın, kesinlikle buluşçı değildiniz. Hatta konuları iyileştirmek için hepimiz seferber olur ve dahası, Sokrates örneğinde olduğu gibi, ezenci ücretli devlet bütçesinden ödennmiş Baldarin Zehiri benzeri en güçlü anesteziklere onlara ebedi huzur bile verebiliriz. Giordano Bruno'ya yakı ve dağlama, kimyacı Lavoisier'e cerrahi müdahale ile (her ne kadar biçim ağırlığı 40 kilodan fazla olsa da) aynı huzuru bahsetmiştik. İşin doğrusu o ki tarih, bizlerin ne kadar hayırsız, fedakar ve dürüst olduğumuzu kanıtlarını yaza yaza bitiremez.

NAZI şifre makinesi Enigma mesajlarını çözmek için Alan Turing'in yaptığı bilgisayardan milyarlarca kat daha üstün cep telefonlarının mesela, ilgili kişilere aşk sözleri veya küfür için kullanılması, Bill Gates'in Michio Kaku'yu paspasçı olarak istihdam etmesine benzer. Gerçekten de saniyede milyarlarca işlem yapabilen bir makinenin, 4'u 5.5 ile çarpan bir zorlanacak kişilerin avcunda olması, tabiatın bir adaletsizliği olarak görülebilir. Bununla birlikte, Microsof'taki işik ve küfürbaz paspasçının hakkını yememeli: Her ne kadar tam potansiyelini fiile geçirememişse de, beyni yapay zeka ile asla kasyalanamaz. Çünkü en azından fal ve büyü, belli bir ırkın üstünlüğü, kertenkele insanlardan biri olarak İngiltere Kraliçesi gibi konularda sağlamlayabilme yeteneği var. İşte bu da belki, insanın bilgisayarlara karşı en büyük avantajı.

Denildiği gibi matematik kesindir, ama bilgi vermez. Gerçekten de '10=10' ve 'A=A' cümleleri, kesinlikleri inkar edilememesine rağmen dünya ve içindekiler hakkında hiçbir iddia bulunmaz. Gerçekten de matematikçiler, bazı usta diplomatlar gibi kesin şeyler söyleyip bilgi vermez ve (genellikle) bir

matematisksel işlemin yahut operasyonunu sonucunu değer olarak tanımlarlar: '15-10=5' gibi '5', burada 'değerdir'. Ahlakî, siyasî veya başka türlü değerlerden farklıdır; bunu aklı başında ve iyi niyetli herkes kabul eder. Ancak matematikten uzaklaşıldıkça, önce fen, derken sosyal bilimlerden çıkıp saçmalığa ve hatta hurafeye gireceğimize de açık. Fakat ona sahip olduğumuz miktarıyla kendisini tanıyıp başkalarına teşhis ettiğimiz akıl, bazen düşündüğümüzden farklı olabilir. "İlk bakışta saçma görünmeyen bir fikirde umut yoktur" diyen Einstein'ın takip ederek, alaylardan ve tehditlerden korkmaksızın, metodik bir şekilde saçmalamayı deneyelim:

Diyelim ki '10=11' önermesi doğru olsun, öyleyse 20, 22'ye, 11, 12'ye ve 20 de 21'e, sonuçta sayılar sayılara eşit olur. 'Ali hem insandır ve hem de insan değildir' önermesi kabul edildiğinde ise, 'Ali Marslıdır' ve 'Kertenkele filozofur' ve 'Mesanesinden göktaş düşürdü' ve 'Maktoleplar hanışikdir' diye '8%'lar +/1 idiler' vb. gibi sonsuz sayıda, saçma sapan ve sinir bozucu bir sonuçlar yığını ortaya çıkar. Ancak bu aynı zamanda, her birinin sonucu belirsiz, koscoca bir cevaplar yığının. Rastgele bir soru, mesela esrarengiz katil Karin Deşen Jack'in gerçek isminin ne olduğunu sorup bu cevaplar listesine bakalım: Katil kesinlikle, ya 'uşak,' ya Kraliçe Victoria, ya John Smith, ya Yirmisekiz Mehmet Çelebi, ya Ali, ya F(x) ya da P(i'dir, öyle ki seçenekler sonsuz sayıdaysa, geriye fazla(1) bir şey kalmaz.

İşte görüşüne göre insanoglu, bu 'saçmalık yığını' içindeki bazı şeylerin birtakım soruların cevapları olduğunu keşfetti. Belki yoktuştan yuvarlanan bir kutuğu yahut yuvarlak bir taşı (yani cevabı) görüp 'soru'nun veya 'sorum'un farkına vararak bir tekerlek yapmayı düşündü. Kim bilir, belki de insanlar ikiye ayrılır: Cevapları arayanlar ve soruların peşinde koşanlar.

Soruya veya soruna cevap, patronunuzun, hocanızın ya da hayatın size sipariş ettiği şeydir. Metodik ve sağlamcı olmak, hedefe adım adım ve dümdüz ilerlemekten şarttır. Bazılarının dediği gibi, engelleri görmemek için sağa sola bakmaktır. Adımlar gibi burada, saatın tik-takları gibi düşünme de düzdür: 1; 2; 3; 4; 5... Ancak bazıları çene yukan ve göğüs ileri, lineer bir şekilde uygun adım yürümek

kırdı çiçeklere, Jüpiter'in uydularına, Galapagos'taki yavaşama, mikroskop altındaki dünyaya bakar, beyinlerinde ritim 'bozuk,' eğri' yani hiperboliktir. Bir Enigma mesajı, mesela, '1; 2; 4; 8; 16; 4; 1; 0,25; 0,125...' dizisi gibi bu 'kırılması' zor, sürprizli ve öngörülemez olduğu için tek kalmış 'solistlerin', toplumsal metronomun vuruşlarına uymaları da, elbette kolay olmaz.

Bir fabrikanın kârinin %80'inin işçilerin %20'sinden; %20'sinin ise işçilerin %80'inden geldiğini söyleyen Pareto'nun o ilkesi belki insan zihnine de uygulanabilir: Kim bilir, belki aklımız gelenlerin %80'i saçma olmaksızın zihnimize, insanlar yerine robotların algoritmasıyla çalıştığı, tasarruf için bütün ışıkların söndürüldüğü o akülü ama kapkaranlık fabrikalardan farklı olmayacaktır. ✱

Mehmet Ali & Akşamsefası

BENİ ONLARA VERME!

Yabancılaşma duygularını kıskırtan, insanı hicranın tâ içine gömen, her adımında onu gurbet buhranına sokan hep yine insan. İnsanın başı, türünün üyeleriyle belada, insanlarla.

Ne gariپ, dünyayı yorumlayabilmek için o dünyanın kendisinden uzaklaşmak zorundadır insan.

Hiç değilse bir süreliğine.

Hakkında konuşmak istediği şeyin dışında durmak kaçınılmaz bir zorunluluktur.

Gurbet yanı. Yabancılaşma.

Yabancılaşıkça anlar, yabancılaşabilirdiğe kavrar: uzaklaşıkça, mesafe koyduktıkçe, gariپetiktikçe, gurbeti duyumsadıktıkça.

Benden sor sırrını mesafelerin, der bir defasında Tanpınar, ölümün sırrını, gecelerin sırrını, hani o buz gibi, duygusuz, tek başına kala kala kararımı gecelerin sırrını.

Bir de boş sokakların, yağmur birikintilerine gömülümiş kırmızı cadde eteklerinin, boş boş yürümenin, yalnızlığın, gerçeğin, gerçekliğinin.

Sanki parmakların metalmiş gibi, metaldenmiş gibi, hakikati, metalden parmaklarla avuçluymuşum gibi.

Dişına çıkılmadıkça hiçbir şey bütünüyle yorumlanamaz.

Yorumun sıhhatini temin edecek olan, pek tabii ki dişarıya çıkış, dışarıda kalış, dışarıda oluş.

Her defasında dünyadan uzaklaşmak zorundayım, yorumlamak amacıyla dünyayı karşıma almayı istediğim her defasında, dünyanın karşıma her geçişimde.

Karşımda duran şey: obje.

Üstünde durduğum şey: suje.

Dikkatle bakmalı şu iki ön-ek'e: ob (über/over) ve su (unter/under).

Birini karşıma, diğerini altına alıyorum; başkasını, yabancı olanı karşıma, kendimi ise altına, çünkü üstünde durduğum şeyin adı: ben (subject).

Kendi kendimden karşıma nasıl geçerim? Kendi dişına nasıl çıkarırım?

Mehmet Ali & Akşamsefası

Elbette yabancılaşarak. Öncelikle kendime. Neyi talep ediyorsam ona.

Pencerenin hangi tarafındayım bilmiyorum.

Bir evin içine mi bakıyorum, yoksa bir evin içinden mi?

Pencerenin hangi tarafındayım?

Dişarıda mı, içeride mi?

Sorunun kökeni yabancılaşmada, gurbet duygusunda yanı.

Dünyayla aramdaki mesafe gittikçe açılıyor.

Uzaklaşıyor.

Uzaklaşıyorum.

Dünya sözcüğünü her kullandığımda, mutlaka bir ön-ek'in yardımına başvurmak ihtiyacı hissediyorum: *diş-dünya*.

Bu terimi şöyle de yazabilirdim: *diş dünya*.

Yazmadım, çünkü terim olarak kullandığım takdirde *diş* sözcüğünden bir sıfat olarak istifade etmiyorum.

Diş dünya bir sıfat tamlaması, *diş* da bir sıfat (ön-ad). Oysa benim lügatimde "*diş-dünya*"nın diş bir ön-ek, *diş-dünya* ise birleşik ad, bir bütün.

Dünyanın *diş* değil, çünkü bir isim tamlaması değil.

Dişına işaret edilen bir dünya da değil, çünkü bir sıfat tamlaması değil.

Diş-dünya başka bir dünyanın adı.

Kısacası, bir dünya hakkında konuşmuyorum, yapıtığım iş dünyaların varlığını belirginleştirmek, en azından bir kendi dünyamın, bir de kendi dışındaki dünyanın: *diş-dünyanın*, yabancılaştığım dünyamın, benden geçişimin, ötekinin, uzaklaşmanın, uzaklaşıkça

ne kadar tükletirsa tükletsin sesini duymadığım bir

dünyanın, kapını yüzüne kapadığım dünyamın. Artık anlaşılması olmalı: *diş-dünyanın*.

Ne ilginç değil mi, insanın dışındaki dünya sadece doğa'dan ibaret değil.

Doğada, kendimi bir dünyanın karşındaymış gibi değil, bir dünyanın içindeymiş gibi kavriyorum. Her kimdânışında doğanın bir parçası olduğumu duyumsuyorum. Yabancılaşmak istediğim uzam doğa değil o yüzden, toplum.

Yabancılaşma duygularını kıskırtan, insanı hicranın tâ içine gömen, her adımında onu gurbet buhranına sokan hep yine insan.

İnsanın başı, türünün üyeleriyle belada, insanlarla.

Mesafe duygusunu insana veren de, insandan alan da insan.

İnsana saygımı korumak için insanlardan uzak duruyorum, sözü Dostoyevski'nin.

Mevlana da vasiyetinde oğluna halktan uzak durmasını söyler. O, insanlara değil insana hasretti, Şems'e.

İnsan için insanları terk etmişli. İnsana yaklaşmak, insanına yakınlaşmak için insanlardan uzaklaşmıştı.

Kaybettim Yusuf'u Kenan ilinde

Yusuf bulundu Kenan bulunmaz

Arayanlar Yusuf'u bulmak için değil, bilakis buldukları için Kenan'ı kaybetmişlerdi. Şehri. Kalabalıkları. Şamata ve gürültüyü.

Beni vur, beni onlara verme, diyen şairin sözlerinde de aynı farkı duymaz mı insan?

Yücel'in sesidir sanki **beni onlara verme** diyen, yücelin çelişki de burada, aynı var ama asla özdepek yok!!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://frantey.org>

DEFTERLER

Yazan - çizen: **M.K. PERKER**

LİSEDEYKEN ÇOK GÜZEL KARNİ DÜZELTİDİM. KENDİ KARNİEM TAMİRATİ İKİNCİ VERMEYİCEK KADAR KİÇİK DÜŞÜK OLUŞUNDAN, TİZİTİ SÖKÜŞÜNDÜ HİÇ DİKKETİDİ AMA ÇOK GARIŞIK SEVİNDİRİLMİŞ YARDIR.

ÖNCE BİZİM SINIFIN BİRİDİLERİN KARNİLERİYLE BAŞLIYORDU BÜ GAYRİMEVSU KARİYER, KOMŞU SINIFLARDAN GELEN İHTİYAC SAHİPLERİNE DE SIRAVERİTİ.

BİR MÜDDET SONRA BEYLERSEYİNİN AĞRI ABİLERİ BÜ KABİLİVETİMEYEN FAYDALANMAK İÇİN BENİ KAYIKHANİYE ÇAĞIRIP DAHA BÜYÜK BİR İŞ TEKLİF ETTİLER.

ESKİDEN BEYLERİN OTORİTELERİNE BİLETTİ SİMLERİ TAM YA DA ÖĞRENCİ BİLETTİ BÜĞÜN Kİ İSTANBUL KARTIN MUADİLİ SAYA-BİLETTİSİNİ PASO İSİMLİ KART MASKE-TİYLE TAM BİLETTİN YARI FİYATINA TEKNİK EDİLEN ÖĞRENCİ BİLETTİYLE SEVİHAAT İSTİBİLİYORDU-NİZ.

AMA PASO ALABİLMEK İÇİN ÖĞRENCİ OLMAM GEREKİRDİ. YÖNEMİ, 20 CEMİT AKINTISIYLA MEŞHUR İSTANBUL BOĞAZINDA ÖĞRENMİŞ BÜ ABİLER MAHALLESİ ÖĞRENCİ OLANIYORDU YA DA ÖĞRENCİ KALAMİYORDU.

ONLAR DA CEMİTİ MECEZARLARDAN TOPULANLARI ÖĞRENCİ PASOLARINI VE KENDİ FOTOS RAFLARINI KAYIKHANİYE SETİP BENDEN PASOLARI DÜZELTMEYİ SÖCA ETTİLER, BEN DE MAKAS, KİRTİLER VE LİHLİ KULLANA-RAK, BİR DE SELCİTİYLE BİRTİP PVC YAPARAK PASO İSİMİ GÜRHİŞ BULUNDUM.

BÜ BEYLERİLE MAHALLEDE KAZANIMIS OLUŞUM DOKUNULMAZLIK PEK TATLI SİMLERİ OLSA DA, BİRKAÇ YIL SONRA DERİLERİME CİZMEYE BAŞLAYARAK KAYIKHANİ'DEN UZAKLAŞTIM.

AMA O AĞRI ABİLER DAHA DA AĞRI-ASTI ARTIK CİZMEYİNE NAKİL OYUNDA OTURULUŞ MİNİBİSE BİNMEZ OLDU-LAR, HEH ÇOK TOPAS ARABA-LARA BİNMEYE NEM DE PUL-TOLAR GİYMEYE BAŞLIYADILAR.

ARADAN YILLAR GEÇTİ, BEN ARTIK HASBE-KADER TANIMAN BİR CİZER OLUYUM. SONRA AMERİKYA VELELEŞİP ÖZADAN GAZETİLE-RE DERİLERİME CİZMEYE BAŞLADIM. BİR YAZ NEMLEKTE GELDİĞİME MAHALLEDİ ÇOCULUK KAYIKHANİSİNİN GAY ÇERKEN, BEN AĞRI ABİLERDEN BİR TANESİ LAPA GÖRDÜ.

RÖPORTAJIN VARDI GASTEDE... SEYDE CİZİYORULUSUN SİMLİ... AMERİKAN GASTESİ?

NEW YORK TIMES, ABİ.

ULAN BÜ İŞLERİ BULAŞMASAYDIN.

NEW YORK TIMES, 20 CEMİT, NEM YÖNEMİ, LEMAN KALIN, KASTİTİYOR.

SİMLİ VAR YAA, PASAPORT YAPTIYORDUN, PASAPOORT!

ACAYIP BİR KARIYER İMKANINI BIRAKIP CİZER OLUYUM YANI.

HEMEN BÜ HİKAYENİN ALTINA BİR DE BÜ ANEKDOTU NOT ALMAŞIN...

İNİDİ REKLAMCI VE CİZER SAHİBİ GÜNGÖRLE BESEN KAHVEDE OTURULUYOR-DUK, BİR ARA GÜVEN KIRAC BELDİ.

Kadın Eserleri Kütüphanesi ve Bilgi Merkezi Vakfı harika bir yer. İstanbul'un Haliç, Fener semtinde. 18. yüzyıldan kalma bir taş bina. İnsana huzur ve umut veriyor. Kadınların yazdığı eserlerle dolu. Dünyanın tüm kadınları burada toplamış ve güçlerini birleştirmiş sanki. Kütüphanenin yönetim kurulundan Yazar **TÜLİN TANKUT**'la buluşup konuştuk. Hikâyeyi ondan dinledik.

“BURAYA ERKEKLER GİREBİLİR Mİ?”

Kadın Eserleri Kütüphanesi'ni beş kadın kurdu: Jale Baysal, Aşıl Davaz, Şirin Tekeli, Füsün Erçüç ve Füsün Akadlı. Biz aslında "kadın-erkek" ayrımına karşısız. Fakat kadınların düşünce ve yazı hayatımıza katkılarının görünür hale gelmesi için böyle bir kütüphane cidden gereklidir.

DİLE YERLEŞMİŞ AYRIMCILIK

Bir sözlük çalışmamız var: Dile yerleşmiş, cinsiyet ayrımcılığı içeren sözleri derleyip alternatif öneriyoruz. "Evde kalmış kız kurusu" yerine "Evlenmemiş kadın" diyebilirsiniz. Kadını küçümseyen, aşağılayan tabirlerin dizgün karşılıklarını sözlükte bulabilirsiniz.

"Satılmış anasını" diye bir söz var mesela. Bu hem söyleyeni hem muhatapı kötü duruma düşüren bir söz. Ne yazık ki kadınlar bile söyler. TV dizilerinin kullandıkları bu söz. Cinsiyetçi dil işte. Bu tabirler, kuşaklar boyunca söyleniyor. Çok yazık ve çok ayıp.

KADIN ZAFİFA, TOPLUM GÜÇLÜ OLMAYAZ

Kadınlar birçok alandan dışlıyor, dar bölgelere hapsedmek, toplumu her bakımdan zayıflatır. Biz, kadınların normal ve medeni koşullarda yaşayabilmelerine katkı sunmak için çabalyoruz.

"Kadın şair olmaz" diyen var. "Kadın şunu yapamaz, bundan anlamaz, şuna gücü yetmez..." Bu ayrımcılık, toplumun kadınların enerjisinden faydalanmasını engeller. Hepimiz zarar görüyoruz. Cinsiyetçiliği yani cinsiyete dayalı ayrımcılığı hızla aşmamız gerek. Hayatımız tıkanıyor. Toplum olarak psikolojimiz bozuluyor. Yazık.

100 KİTAPTAN 13 BİN 500 KİTABA

Kütüphanede yok yok: Günce, mektup, biyografi, kişisel arşiv, emfema, film, afiş, sözlü tarih kayıtları, tezler ve makaleler, süreli yayınlar, gazete kupürleri gibi çok çeşitli bilgi kaynakları bulunuyor. 1990 yılında 100 kitapla yola çıktık. Bugün 13 bin 505 kitaptan oluşan zengin bir koleksiyona sahibiz. Günden güne de eser sayısı artıyor. Bağış yapmak isteyenler, buyursunlar; seviniz.

OSMANLI KADINI GAYET İDDİALİ

Elimizde Fatma Aliye, Halide Edib Adıvar, Suat Derviş, Şükufe Nihal, Nezhde Muhiiddin gibi yazarların Osmanlıca kitapları var. Osmanlıca kadın dergileri çok ama çok ilginç. Kadınlarımız, Cumhuriyetten önce de gayet idrayet ve sağlamış, onu gördük. Günümüz romancıları ve sinemacıları için burada ilham alabilecekleri birçok materyal var.

KADINI TARİHTEN

NIYE SİLİYORSUN? Kadın hareketi, aslında bir eşitlik talebi. Aynı zamanda bir medenileşme önerisi. Tarih anlatıyorsan, kadından bahsetmiyorsun. Tamam, erkekler savaşıyordu, peki kadınlar askerlere yemek yapıyor muydu? Kurtuluş Savaşı'mızı düşünün. Cepheye direniş gösteren binlerce kadın yok muydu? Size bir şey söyleyeyim mi...

Kadın doğru konuşulmuyorsa, erkeği de anlayamıyorsun. İnsanı anlayamıyorsun. Bu çok acı bir şey. Saygın eksik, dikkatin eksik, hayatın eksik.

Halide Edib'i, Suat Derviş'leri düşünün ve bu kadınlar ne acılar çekmişler "Ben de varım" demek için. Hatta bazı yazarlar, yazılarında, kitaplarında erkek adı kullanmışlar.

GEL, GEL, KÜTÜPHANE BURASI

İlk yıllarda "Acaba buraya erkekler de girebilirler mi?" ya da "Hangi kadınlar geliyor?" gibi sorular soruyorlardı. Bir gün adının biri gelip gene sormuş: "Erkekler girebilirler mi?" Bizim Öğretmen Firdes Hanım da, şakacıkla "Hayır, giremez" demiş. Adamcağız giderken, arkasından seslenmiş: "Hey! Burası kütüphane yahu! Böyle sorun sormazsın, gelin" demiş. Ayrımcılık bir taraftan da komik duruma düşürüyor hepimizi.

KADINLARI ANLAMAK İSTEYEN ERKEKLERE TAVSİYEM...

Kadın, erkek, açık, kapalı, genç, yaşlı, dindar, seküler... herkes kapımız açık. Ayrımcılığa karşısız. Kendinizi ayrımcılık yapar mıyız? Hiç öyle şey olur mu? Şimdilik kadınlar daha çok geliyor. Çünkü kadınlar daha çok okuyor, araştırıyor. İstatistiksel erkek bu. Kadınlar % 60, erkekler % 40... Erkeklerle

onun ötesinde, insanı anlamak istiyorlarsa, buraya yollarını düşürsünler. Daha çok okusunlar. Mesela entelektüel bir şarkıcı olan Teoman'ın master tezinin konusu kadındır.

Haksızlık etmeyeyim erkeklerden de büyük destek görüyoruz. Bu, Türkiye'ni demokratikleşmesine bir katkıdır. Cinsiyetçiliği tümüyle kurtulmadığın sürece, tam manasıyla bursiy, özgürlükçü, çoğulcu olamazsın.

ERKEK EGEMEN SİSTEMDEN ERKEĞE DE FAYDA YOK

Erkek egemen sistem, aslında erkeğe de gerçek bir fayda sağlamıyor. Bunun anlaşılmasını isteriz. Kadın ise çok fazla zarar görüyor. Düşünün, kadınların düzdiği bir ortamda erkeklerin sahiden özgür olması mümkün mü?

Böyle bir toplum, geri kalmışlıktan, çağına yetişememekten kurtulabilir mi? Mesela görüldüğü kadar basit değil yani. Zaten bu nedenle dünyada "He for she" gibi hareketler var. Kadın haklarıyla ilgili sorunları çözmekten belini doğrultamazsın. Gerçek bu.

N'aptın be tabancalı kız? Adam vurmak işi sana mı kaldı? Polise gel, bana koş, karakolda ayna var. Biz de hüner biliriz, Charles Bronson kadar.

TABANCA KIZ

1974 senesi. Şişli. Bir kahveye çıkmıştık. Çaylık Cengiz karışında. Eylül ayı. Güze gün sayıyoruz. Çaydan bir fırt çektim. Kızı tam o an gördüm. Türkan Şoray'ın dört gözü varmış, ikisini bu kıza vermiş. Kız meleik mübarek. Gökten inip ayağının tozulya bizim sokaka girmiş. Üstünde diz-altı bir pardösü. Eşarını çene-altı bağlamış. Kakülü işliydio. İlahımı kesti endam.

Cengiz'e dedim ki "Sen burada takıl. Ben geleceğim." Kız önumden geçti. Peşine düştüm. Niyetim sahil. Kalbim temiz. Allah biliyor. Zaten mahcup adamım. Sorun herkese. Maksadım, ne bileyim... İki satır konuşsak, sesini duysam, ayaküstü selam, ne çıkar bundan, biz de Allah kuluyuz.

Peri kıızı süratli. Yetişemedim. Etraf tenha. Teşevvüşe kapıldım. Tersler mersler. Bir an döndü. Geri baktı. Altıncı hissi kuvvetli, belli. Kuytuya kaçtım. Saklandım. Gayriihtiyari.

Üç katlı bir eve girdi. Sümibil Sokak, 10 numara. Güzel bina. Zengin mi ne! Yakışır be. Bir sigara yaktım. Gözüm pencerelerde. Billah sapık değilim. Yaşım 33... Gönül ayarı mı var? Burdayım, bekliyorum. Yırtık sanmayış beni. Günahıma girmeyin. Polisim Adem, Kemal. Kemal Kalibre, Siviliim. Sicilim pak. Kadın kız takip etmem. Normal şartlarda Tamam, kadınam zaten. Bir beş dakika daha.

DUF! ŞANGIRRRRR!!! O da ne! Üçüncü kat penceresinden bir adam uçtu. GÜMM!!! Tam önüme çakıldı. Her yer kan revan. Beynî aktı herifin. Derhal yukarı baktım. Saniyenin çeyreğinde kızın yüzünü gördüm. Elinde bir tabanca.

"Zaptıyesin, kıızı zapt et" demesi kolay. Madem öyle siz tutuklayın, buyrun. Meleğe kelepeç hah diye takilmiyor. Tabancalı kız huruç etti binadan. Tak tak yürüdü gitti. Bir dilberle muhabbet edeyim derken, tombul bir herifin lesine kaldım. Sigarayı attım. Biriken kahta düştü. Cıvardaki cıvanlar, cenazeye üşüştü.

Olay mahallinde oyalanmadım. Tüyüm hemen. Neme lazım, payıyan olur.

Mehermet Ali & Akşamsefası

Cengiz sordu "Komiserim, şu kız kimin neşisiymiş?" Dedim "Bilmem? Ne kıızı? Camiye gittim."

Akşam amir çağırdı: "Kemal, bu iş pek mühim. Sezgin Seza vurulmuş. Dahiliye nazır, tez netice istiyor." "Emredersiniz" dedim. İlk görüşte aşka düşmüşüm zaten. Kıza yüzük yerine kelepeç takacağım. Olacak iş değil. Kimmiş bu Sezgin Seza? Kodamanmış, kalantor, ensesi hayli kalın. Zenginleri hiç sevmem. Olmeseydi iyiydi. Gene de ne yapalım? Yedi, içti ve geçti. Kapatsak ya defteri? Ah be güzel, ne diye cürüm işledim? Adam vurmak işi sana mı kaldı? Polise gel, bana koş, karakolda ayna var. Biz de hüner biliriz, Charles Bronson kadar. Paş korkuluk, hücre, hapıs, rutubet... Naslı kıyayım sana? Naslı koyayım seni canlı canlı mezara!

Sezgin Seza'nın evi görmelere sezaıdı.. Eştım deştım etrafı, fiyakalı ceketin cebinde bir kartvizit: YUVA YIKANLAR. Tarlabas'nda payyon. Geceleysin damladım. Patroniçe, namılı Zerrin Zerova. Çarkını çeviriyor, 8-10 taze kıza. Viski geldi diktım. Bizim kız yok ortada. Cidden çok istesem de, yükrettin görmeyince burada. O türden bir meleğin işi olmaz payyonda.

Kafay b buldum gece. Şişelerin dibini kuruttum vala. Oldum iyce zilzurna. Neyse işte ayağa kalktım güçbela. Sendeledim, viski çarpmış, yürümek zor, harabim. Bizim kız sahne aldı, girdi farkıya: "Öldür beni yaşamayı istemiyorum / Senden ayrı bu çileyi çekemiyorum." Safım kaymış, ayağın, hayatım kaymış. Olsem yeri. Devrildim. Bekle ben de gelliyom, az kaldı Sezgin Seza.

Gözüm açtım, benim dilber karışında. Uyanmışım cennette bir otel odasında. Beynimde bir tayıre pervanesi dönüyor. Zıyanı yok, memnunum, bahıyırım. Bendizin tabancalı kıızı yan yana. Allah'ın sevgili kulları olaraktan, tanışalım, kaynaşalım, muhabbet koyulaşsın. Dedim "Adın ne?" Güldü, dedi "Kader. Ya senin?" Dedim "Benim

[Devam eder bu mevzu, belki, galiba.]

**Türkan Şoray'ın
dört gözü
varmış, ikisini
bu kıza vermiş.**

26-29 NİSAN APRIL 2018
KÜÇÜKÇİFTLİK PARK

JÜRİ JURY
AYŞE ERKMEN
AYŞE UMUR
EVRİM ALTUĞ
HALDUN DOSTOĞLU
SELEN ANSEN

MAMUT ART PROJECT 2018

MAMUTARTPROJECT.COM

SPONSORED BY

SPONSORLUĞUNDA

MEKAN SPONSÖRÜ
VENUESPONSOR

TEKNOLOJİ SPONSÖRÜ
TECHNOLOGY SPONSOR

MEDYA SPONSÖRLERİ
MEDIA SPONSORS

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Büyümlü gerçekçilik akımının başlangıcı, daha çok Latin Amerikalı yazar Juan Rulfo ile anılsa da bu tacin kronolojik olarak Mihail Bulgakov'a ait olduğunu iddia edebiliriz. Çünkü Bulgakov okurdaki gerçeklik algısının yerle yeksan edildiği bu anlatı formunu Rulfo'dan 17 sene evvel kullanmıştır.

BÜYÜMLÜ GERÇEKÇİLİK AKIMININ GERÇEK ÖNCÜSÜ: MİHAİL BULGAKOV

20. yüzyıl Rus edebiyatının en önemli isimlerinden biri olan Mihail Bulgakov, sanırım ülkemizde daha çok son yıllarda bilinirlik kazandı. Yazarı bugün bir çırpıda sayılabilecek eserleri bilhassa genç okurların ilgisini yoğun bir şekilde çekmeye başladı ve bu edebiyat adına son derece sevindirici bir durum. 'Köpek Kalbi', 'Usta ile Margarita', 'Ölümçül Yumurtalar' ile etapta kalıyan en önemli eserleri. Fakat yazaran popüler manada bilinirliğini artıran bir diğer faktör de Bulgakov'un askerliği esnasında doktor olarak görev yaptığı ucı bir Rus kasabasında deneyimleri, gözlemleri iğeren 'Genç Bir Koy Hekimi' başlıklı öykülerinin televizyona yayınlanması olalıdır. Malum; Halit Ziya Bey'in edebi macerası bu bağlamda bize aynı yarıtmı hakkı veriyor.

Bulgakov 1891 yılında, bugün Ukrayna'nın başkentı olan Kiev'de doğar, top eğitimi alır. Askerlik eğitimi sırasında devasa boyutlardaki SSCB topraklarında bulunun ve kenarda köşede kalan küçük bir köyde on sekiz yaş doktor olarak görev yapar. Fakat doktorluk onun hayalindeki meslek değildir. Bugün

onu tüm dünyada tanınır biri yapan şey, hiç şüphesiz edebiyata olan tutkusudur.

METAFORİK ELEŞTİRİ

Bulgakov'un eserleri, içerdığı konular açısından Stalin yönetiminin hoşuna gitmez. Çünkü eserlerinde genellikle metaforlar kullanarak döneminin Rusya'sını ve yönetimi eleştirir. Örneğin 'Köpek Kalbi' ve 'Ölümçül Yumurtalar' adı metinleri, dönemin bilgi arayışının ve bu arayış doğurması muhtemel olumsuz sonuçlarının bir eleştirisi niteliğindedir. Özellikle 'Köpek Kalbi' adı metni bu açıdan oldukça önemlidir. Döneminin saygın bir bilim insanı, ölmüş bir adamın kalbini ve cinsel organını ameliyata bir sokak köpeğine nakleder. Sonrasında grotesk bir karaktere dönüşen köpek, hem komik hem de ürktücü özelliklere sahip bir yaratış evrilir. Bu metin, yukarıda da belirtildiği gibi, bilime duyulan aşırı güvenin metaforik bir eleştirisidir, denilebilir. 'Köpek Kalbi', Vladimir Bortko tarafından 1988 yılında filme de uyarlanmıştır ve bu film bugün Sovyet sinemasının en önemli başyapıtlarından biri kabul edilir.

Fakat Bulgakov'u aslı ününe kavuşturan eser şüphesiz 'Usta ile Margarita'dır. Bulgakov bu eseri adeta korkarak yazmıştır. Eserin ilk kopyasını, müsveddeleri bulmursa tutuklanıyormuş korkusuyla yazmıştır. Bunu bilimizde eserdeki "müsveddeler yammaz" cümlesi daha farklı bir anlam kazanır bir ölçüde. Metni on yıllık bir süreçte yazar ve bu süreçte ona en büyük desteği bir anlamda "Margarita" sı olan eşi Elena verir. Elena, arka sağığ günün güne kaybolan yazara, müsveddeleri okur ve gerekli düzeltmelerin yapılması için yardım eder. Bunca zahmet ve korkuyla yazdığı eserinin basılı halini göremeyen Bulgakov, 1940 yılında öldüğünde,

'Usta ile Margarita'nın kitaplaştırılması daha 26 sene vardır.

RUHUNU ŞEYTANA SATMAK

Edebiyat kursakta kalmış heveslerin nimetlerinden yararlanırmaktı.

Kitap, içerdığı temalar açısından üç farklı düzlemde ele alınabilir: Şeytan Woland'ın Moskova'daki ısratları, İsa'nın carmha geriliş süreci ve Vali Pilate'nin tutumu ve son olarak da yazar 'Usta' ile sevgili Margarita'nın hikâyesi. 'Usta ile Margarita' yorumu açık bir metin olmakla birlikte, en genel tabiriyle Stalin Rusya'sına ve onun elinde olan edebiyat dünyasına bir eleştiridir.

Eserdeki şeytancı Stalin'in temsil ettiği pek çok arastırıcı tarafından dillendirilken, İsa'nın carmha geriliş esnasında Vali Pilate'nin oynadığı etkin rol de Bulgakov'un hayatında otobiyografik izler taşıyan bir motifir. Böyle ki Bulgakov yazdığı eserler nedeniyle 1929'dan 1933'e kadar süren bir kriz yaşamıştır. Döneminin şartlarını eleştiren bu eserleri onu bir anlamda sistem dışı bırakmış yazdırıcı başlamak, büyük bir jstekle

hale gelmiştir. Bu dönemde ise kendisinin yanında olmayan yazarlar sendikası onun edebiyat dünyasına olan inancını temelden sarsmış ve bu eslele Moskova'nın edebiyat camiasına eleştirilerini sunmuştur.

'Usta ile Margarita'da bugün de edebiyat dizgesinde önemini korumakta olan bir motifle karşılaşmamız mümkündür. İngiliz yazar Christopher Marlowe ile birlikte başlayan "ruhunu şeytana satma", Bulgakov'un eserinde de mevcuttur. Sevgilisini kurtarmak için ruhunu şeytan Woland'a satan Margarita'nın hikâyesi bize bildiğimiz diğer şeytanla tasla hikâyelerini de çağırıştır. Şüphesiz ki bu motifin en bilinen eseri Goethe'nin Faust'udur. Daha sonra bu motif Adelfbert von Chamisso ve Thomas Mann gibi Alman edebiyatının önemli yazarları tarafından da kullanılmıştır.

BÜYÜMLÜ GERÇEKÇİLİK AKIMININ USTASI

'Usta ile Margarita'yı bence edebiyat tarihinin en önemli eserleri arasında sokan özelliklerinden biri de yazaran kullandığı anlatı yöntemidir. Bugün hemen hemen zahirin Gabriel García Marquez'le özdeşleştirildiği 'büyümlü gerçekçilik' akımı, Bulgakov'un 1938 yılında, on yıllık bir çalışmanın ürünü olarak ortaya çıkan metninde ilk nüvesini vermiştir. Bilindiği üzere bu akımın temel özellikleri; gerçeğin dışında oynanlara kırılıp бүkölmesi, aklı dışı unsurların esere sokulmasının yanında bu unsurların çok doğallıksızca eserlerde söz sahibi olmasıdır. Bu akımla birlikte masallar, öyküler ve efsaneler ve bu sözlü anlatı türlerinin kahramanları edebiyat dünyasına girer ve oruklen her nasılla yadrgamadığımız bir olay örgüsü sunarlar. Aslında genel hatlarıyla Latin Amerıka edebiyatında çokça kullanılan bu anlatı türünün, Latin coğrafyasındaki ustasının Marquez'in de "Hocam" diyerek bahsettiği ve aslında çok az eser veren, gazeteci Juan Rulfo olduğu bir gerçektir. 1955 yılında yazdığı Pedro Paramo' adlı romanı başta Marquez olmak üzere pek çok Latin Amerıka yazarı yeni bir kapi açmıştır. Konumuz bağlamında ele aldığımızı ise bu tacin kronolojik olarak Mihail Bulgakov'a ait olduğunu iddia edebiliriz. Çünkü Bulgakov okurdaki gerçeklik algısının yerle yeksan edildiği bu anlatı formunu Juan Rulfo'dan on yedi sene evvel kullanmıştır; büyümlü gerçekçiliğin ustası Mihail Bulgakov'dur.

Bulgakov, metninin birkaç yerinde, bugün bize aforizma olarak bıraktığı cümleli; "En büyük kusur korkaklıktır" ı tekrarlur. Bu cümleyle Bulgakov edebi düzlemde, hem İsa'nın carmha geriliş esnasında korkak davranan Vali Pilate'yı hem de devrin iktidarı tarafından basık altında tutulan Usta'ya destek olmayan yazarlar birliğini hedef almıştır.

Bulgakov bugün pek çok metninin bilinen ve sevilen bir yazar, kuskusu. 'Usta ile Margarita' gibi oylumu ve nitelikli bir eser veren yazaran yaşamı boyunca giriştiği mücadeleler, bize boyölsine edebi haz veren ürünler bırakmıştır. Kişisel Edebiyat Atlası'nda da değinmiş gibi, edebiyat kursakta kalmış heveslerin nimetlerinden yararlanırmaktı.

Düşmansızlığı tahayyül edemeyen, hedeflemeyen bir yaklaşımın temiz kalması imkânsızdır.

SİYASETTE REALİZM HAYRA ALAMET DEĞİL

Öğrenci erim bilirler, Uygarlık Tarihi derslerimde özellikle uluslararası ilişkiler alanında fazlasıyla doğal kabul edilen Realist ekole satışmayı vazife edinmiştim. Belki de uygarlık/medeniyetle bağdaştıramadığımdandır!

“ORTALIK DÜŞMAN KAYNİYOR!”

Son zamanlarda realizmin iç politikada da geçer akçe haline geldiği bir medeniyet kaybı yaşamaktayız.

“Acırsanız acınacak hale gelirsiniz” bu gidişatin en bariz ifadesidir.

Bizde iktidara gelenlerin derhal sevmeye başladıkları bu tespit, aslında Makyaevili’ye aittir. Özgün hali de şudur: “Düşmanın güçlendiren kendi yıkımını hazırlar.”

En trajik olan husus da şudur: “Batı’ya karşı medeniyetimizi ihya edeceğiz” diyenlerin, Batı’nın en kötü taraflarını almakta ki rahatlıkları. Makyaevizm gibi, Reelpolitik gibi, Neo-liberalizm gibi...

Realizm, düşmanların verili, düşmanlığın kaçınılmaz olduğu iddiasına dayanır.

Oysa düşmansızlığı tahayyül edemeyen, hedeflemeyen bir yaklaşımın temiz kalması imkânsızdır.

1970’lerin görkemli barış hareketi, tam da bu ahlaki iktiden yola çıkarak, yurttaşlar adına devletleri denetlemeyi vazife edinmişti.

Oysa bugün İnsansız (ve insaniyetsiz) Hava Araçları, sivilleri öldürüyor, yanlışlıkla...

AHLAKLILARIN(?) YAPTIĞI AHLAKSIZLIKLAR

Sorun şudur: “Kuvvet haktır” mı diyeceksiniz “Hak kuvvettir” mi? Bu temel soruya verdığınız yanıt, sizi belirler.

Denilebilir ki mevcut (reel) dünyada, ahlaki olansız da ayakta kalmak adına ahlak dışı şeyler yapmak zorundasınız.

Bu bakış açısının iki temel sorunu var: Bireylerin devlette özdeşleşme sorunu. Kendilerini devlet gibi veya devlette tahayyül etmezler.

Devlette organik özdeşlik kuran birisi, kendi mutluluğu ve refahı için aslında devlete karşı, mutlaklaştırmalı bir donüştür, mutlaklaştırmalı.

“İnsanı yaşat ki devlet yaşasın” denildiğinde yapılan tam da budur.

Bunun yerine söylemesi gereken, “Devleti öyle yaplandır ve denetle ki insanlar daha iyi yaşasın” olmalıdır.

İkinci sorun da düşmansızlığı tahayyül edemektir.

Oysa düşmansızlığın mümkün olduğu bir dünya hayali kurmak belki çok daha “gerçekçi”dir.

Şimdi yaptığımız, tüm dünyanın yılda 1,5 trilyon doları silahlanmaya harcamasıdır. Bu mudur gerçekçilik?

Realizm sürdürülebilir değildir. Bu gezegeni yıkma götürecek bir çığlıktır ve buna realizm değil aptallık denilebilir.

GEZEGENE BIRAZ MERHAMET EDİN

Noam Chomsky’nin dediği gibi, “insanın en zeki tür olması, dinzorlardan daha uzun yaşayacağı anlamına gelmez.”

Diyelim bu trilyon dolarlar sayesinde silahlarla korunan bir denge kuruldu, kimse nükleer silahını ateşleyecek cesarete sahip değil.

Peki 1,5 trilyon dolarların kolayca yok edilebileceği küresel eşitsizlikler nedeniyle terörü çözüm gören ve kendisini راستge bir kalabalığın içerisinde patlatılanları nasıl engelleyeceksiniz?

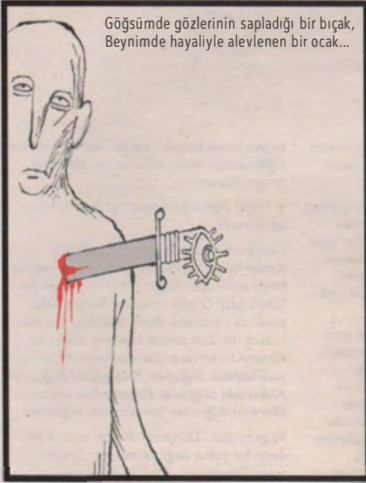
Güvenlik tedbirlerini daha da arttırarak mı?

Oysa insanlık tarihinden almamız gereken basit bir ders var: Güvenliğin abartılması, her zaman daha fazla güvenlik sorunu olarak geri döner.

Bugün en büyük sorun gezegene merhamet sunması gereken akımları da realizme mesafe koyamamalarıdır.

En altta kalanların realizme bulunması olmalıdır da biraz bu yüzden.

Oysa kuzunun realizmi, melemek yerine ulumak zorunda kalmadığı bir bakıma.

Sabahattin Altın "Kudürmek" şirinden

Sabahattin Altın "İstisyan" şirinden

**Bir gün barajlar devrilir, çocuklar çığlık atmaya başlar,
kopmaz sandığın ipler ansızın kopuverir. İp kopar.
Bütün ipler incelendiği yerden kopar, bu böyledir.**

İP

Sonra ip kopar.

Oysa yeterince kalın olduğunu sanmıştın. Gel gör ki dünyaya rağmen inceliyor yılmıyacak kumaş dokunmadı daha; bütün insanlar gibi en nihayet sen de anlaşırsın.

Hamuru kötülükten ve iyilikten karışmıştır insanın. Alçaklıktan ve fazilettten, zorbalktan ve merhametten, korkaklıktan ve cesarettten, nefretten ve sevgiden. Bu yüzden melekler canavarlaşıyor, canavarların melek olacağı tutar bir gün ansızın. Aklına tapan herkes bir gün delirir. Kalbine inananlar; iyiyi, güzele imanını yitirir. Şaşar kalırsın. Bakar kalırsın.

İnsan diyorum insan, çok bilinmezli bir denklemdir gibidir. Her şeyi bekleyebilirsin ondan, bilhassa da en beklenmeyeni. İnsan çünkü hamuru karmışka, kumaş incedir. Ve ağırlık bir yerdir dünya; sızlayan yarayı uyutmamak için her sığığında, çekilen ip biraz daha gerilir. Gerilir, gerilir, daha gerilir...

Binlerce yıldır usul usul yağan yağmurlar, bir anda sel olur sonra mesela, suya köpürür, barajlar devrilir, önüne çıkan katar kendine son, çeker bataklıkli süngerine ne varsa, her şeyi yutuverir.

Vaktiyle ocaklar yaktıktan sonra büsbütün, söndürülmemiş ateşin minicik kuru, bir anda parlayıverir, aniden kızıl alevler yükselir, bir canavar gibi açar ağzını yangın, alazlar önüne geleni yutuverir.

Garip bir yerdir dünya. Cizvitler kırbaçkar kendini, sirklerde hayvanları insanlar, sonra herkes birbirini. Herkes birbirini kırbaçkar bu dünyada ve herkesin elinde yağlı urganlar, hepsi birbirinin celladı gibi ortakta gezinir. Bunca can yangısı nereye gider bu gök kubbeye, düşündün mü hiç? Ne olur düştüğü yerde bunca sızın tekmi, ah'ın cümlesi? Etin sızısı uçup gider belki ama kalpteki kırıklar kese kese birikir. Acı, dirayeti emmeye başlayınca, herkes her şeyden vazgeçer bir noktada. Kendinden evvela.

Anneler çocuklarını terk eder, sevgiiller birbirlerini, sen vatani, evini seni. Yeniden bir toz ve gaz bulutuna dönüverir dünya-n.

İp diyorum, o canım ip dayanmaya talimlidir fakat bir gün incelendiği yerden çat diye kopar. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranteoy.org>
Mehmet Ali & Akşamsefası

Aslında bu sefer pek de çekmemiştim, neden böyle oldu ki acaba dersin; ağız bak, cevabın sorunun kucağına gizlidir. Bu sefer.

Yara bantları tutmaz üstü üste yapılandırıldıkları yaraları. Dışarıda kuruyan kan ne ki, esas yaranın içi irinlidir. İçine kanayan yaralar önce sahibini zehirler, sonra yayılır ağı, dokunanı yakar, inletir. Sessizliği uzun sürmüşlerin çığlığı keskindir. Elzemdir. Keskindir. Elzemdir. Keskindir. El...

Çocuklar vardır mesela. Derdini içine atan, sessiz, kendi halinde, ensesine vur lokmasını al gariban çocuklar; kimse fark etmez ama işte onlar acılarını bir koleksiyoner titizliğiyle içlerindeki karanklık kuyuda biriktirir. Bir kâğıt toplayıcısı gibi, yazılmış korkunç kaderleri üst üste koyup biriktirir o çocuklar. Dilsiz masal kuslarının sessizliğiyle, içlerine aktıkkıkları gözyaşlarının nefesiyle ykayarak, usul usul biriktirir. Sonra kuyular taşar. Taşar kuyudaki karanklıklar.

Bir gün, hiç ummadığın bir gün, yüksek bir yere çıkıp avaz avaz çığlıklar atmaya başlar o çocuklar. Yaralı hayvanlara benzerler artık. Ürkütücü ve haklı. Çığlıklarında acı, öfke ve birikmiş işyanlar alev alev yanar.

Afetmek geriye dönük değil, güzel günlere inanmanın iyimserliğiyle ileriye dönük atılmış bir düğüm gibidir. Sıkarsın, sıkarsın, sıkarsın, her şeyin düzeleceği umuduyla, ha gayret sıkarsın. Oysa, hiçbir şey düzelmeyorsa, kırgınlıklar geçmez, bantlandıkça birikir. Öfkeler geçmez, katlandıkça

birikir. Sonra bir gün barajlar devrilir, çocuklar çığlık atmaya başlar, kopmaz sandığın ipler ansızın kopuverir.

İp kopar. Bütün ipler incelendiği yerden kopar, bu böyledir.

Gezegener böyle dağılmıştır galaksiye. Kıtalar böyle kopmuştur birbirinden. İnsanlar böyle ayrılmıştır. Bütün ipler kopar, hem de bütün ipler. O iplere tutunan herkes palas pandras yuvarlanır düşer. Sonra geriye kalan sadece üst üste atılmış beyhude düğümler. Kimseyi birbirine bağlamadığından hiçbir işe yaramayacak düğümler. Kalplerdeki düğümler. Akıldaki düğümler. Boğazlardaki düğümler. Ellerdeki düğümler. Sokaklardaki düğümler.

Ve gemiler... Dünyanın düz bir tepsi değil, derin bir çukur değil, ölene dek sürececek acayip bir macera olduğuna inanan göğsü rüzgârlı gemiciler, kendi atıkları düğümleri daima kendileri çözerler. Sonra binerler gemilerine ve derin denizlere, sıcak limanlara, geniş ufuklara doğru yeni baştan yol alır o gemiler.

Birine atar sen de gidersin belki uzaklara. İplerden korkma, kopmaktan korkma, kalmaktan korkma, gitmekten korkma. Korkma. ✱

O küçük izler, o küçük anı parçaları... Teoman'dan hayatına dair...

Çocukluktan rock yıldızlığına
uzanan yolda, bazen eğlenceli,
bazen bunalımlı, bazen kavgalı
gürültülü ama hep sıra dışı bir
hayat hikâyesi...

hep_kitap
hep_kitap
hepkitapp
hepkitap.com.tr

Grand
0212 222 11 11 PUNTO

hep
kitap

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Mehmet Ali & Akşamsefası

Hikâyetim büyümekten, dilim dünyanın sesini dinlemekten, gücüm gerçekler kadar hayallere de inanmaktan gelir benim.

BEN YERDENİZ BÜYÜCÜSÜ GED

Bilinir ki her kahraman bir parça, hatta bir parçadan da biraz fazla, yazının kendisidir. Çünkü olmak istedikleri, kaçtıkları, tutkuları, korkuları, zaafı, hayalleri, gerçekleriyle, yazan bir insan, dilde yeniden doğar, her hikâyede yeniden doğurur kendini. Ama bazı hikâyeler ve kahramanlar vardır ki, onların bambaşka bir amacı vardır, onlar her şeyden önce, yazının yaratır! Evet, ben Yerdeniz Büyücüsü Ged, namı diğer 'Çevik Atmaca'yım. Dünya edebiyatı değiştiren, fantastik ve bilimkurguya yön veren, büyücü-yazar, insan-efenderha, uzay gemisindeki bilgi kocakarı Ursula K. Le Guin'i bizzat yarattım!

Hikâyetim büyümekten, dilim dünyanın sesini dinlemekten, gücüm gerçekler kadar hayallere de inanmaktan gelir benim. Çocuk, ölümün var olduğunu değil, kendisinin de geleceğini anladığı anda büyür. Ben büyümekle kalmadım, yetiştim, yaşlandım, ölümümün üzerine yürüyüp, oradan geri dönmeyi başardım. Ölümünden geri dönmek, kendinden, kendi içinden yeniden doğmak, kahramanın işidir. Ama asıl iş, ölümü kendi içine yaşama geri çağırarak, büyücü-yazar Ursula'nın da dediği gibi dengeyi kurmaktır. Dünyanın gidiş dengesi yazılar kurarlar, bilir misiniz? Sonra da kendi kurdukları dengeyi koruyabilmek için çirpınırlar. Ve onandır ki, ne

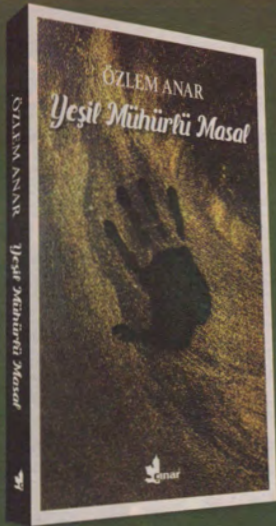
gerçekten çıldırırlar ne de gerçekten yokluğa kaçarlar...

Evet, ben Yerdeniz Büyücüsü Çevik Atmaca'yım. Yüreğimin saflığıyla tüm insanlığın ölmeyen çocukluğunu ve sonsuz öğrenme iştahını beni okuyan herkese aşıladım. Öndandır ki, unutulmazım. Ben, Çevik Atmaca'yım edebiyatın gidişini, büyüyi din içinde kurmayı akıl ettiğim için sonsuza kadar değiştirdim. Yazarımı baş tacı etirdim. Bir vakitler gülünüp geçilen, burun kıvrılan fantastik anlatıya, gerçek itibarını verdim.

Gerçek yasalar, otorite tarafından dayatılmaz.

Bilinir ki kahraman kurallarla davranmaz, yalnızca hangi yoldan gideceğini bilir. Gerçek yasalar, otorite tarafından yukarıdan aşağıya dayatılmaz. Gerçek yasalar nesnelerin kendisinde vardır ve keşfedilmelidir. Ursula ile ben el ele verip dünyanın bilirdiğinden çok büyük yolculuğu gerçekleştirdik, aradık, keşfettik, geri getirdik, bu yüzden de çok okunduk, çok sevildik.

Ben Yerdeniz Büyücüsü Ged, kendi ölümünden döndüm. Şimdi gozlaşlarım, kendi yarattığım yazarı ölümüne gönderdiğim için akıyor ve bedenim zamanın ejderhasına binip onunla kurdunuz "başka dünya"yı yeniden buraya getiriyor: "Sonsuzluk son nokta değil, bir sürekliliktir. Doğal olan ile doğaüstü olan arasında herhangi bir hiyerarşi yoktur. Karanlık/Aydınlık, Kötüylü veya Beden/Ruh gibi ikilemeler yoktur. Ölümünden sonraki yaşam, yeniden doğma, ölümsüz ruh yoktur. Cennet ve cehennem yoktur. Doğru eylemin amacı kendisidir: Karma olmadan dharma!" ✨

ÖZLEM ANAR

Yeşil Mühürlü Masal

Özlem Anar, Yeşil Mühürlü Masal'da, insanın kendi masalını yazabileceğini anlatıyor. Tatlı tatlı okunan ama zaman zaman da uykuları kaçırın bir masal bu.

"Sandalyesinden ağır adımlarla kalkıp, kitabı eli yatağın arasındaki komodinin üzerine bıraktı ve odadan çıkmadan önce onlara iyi geceler diledi. Işığı kapattı ve bir süre daha aralık kapıdan onları izledi. Çocuklar büyükannelelerinin silüetine bakarken gözlerinin ağlaştığını ve hayaller ülkesinden çağrıldıklarını hissetmişlerdi. Gözleri kapanmadan hemen önce başuçlarında duran kitabın şık saçlığını görür gibi olmuşlardı. Mutlu rüyalar ülkesine kayar gibi aktıklarında kapı kapandı ama odadaki kitap şık saçmaya devam etti."

www.cinaryayinlari.com

Facebook: cinaryayinlari Twitter: cinaryayinlari Instagram: cinaryayinlari

8 Gümüşsuyu 34427 İSTANBUL T: 0212 243 17 04

Mehmet Ali & Akşamsetaşı

İçeri Bak, İçeri! (Herkes Suçi Yedi)

EVA PETRIC (Slovenya)

Saçmıyorum. Yalnız ve özgün hissediyordum. Deli gibi seviyiy arıyordum. Sen haklısın; her şey benimle ilgili, sadece benimle. Şüphle, korku ve endişe içinde kapana kısılmış ufak bir çocuğum. Bu öyküyü ben başlattım.

(Çer. Çiçek Eris, Koyu Kitap, s: 83)

Ben Oyum

NAIRA GELASVİLİ (Gürcistan)

"Ne arıyordun ki avare dolasmakta Mutluluğu mu? Ah, hayır, hayır! Aşk mı? - Bu aşk değil mi zaten Hayallerimi öldürüp mezarına götüren?"

Aşk hayalleri öldürüyor mu? Ne korkunç! Canı cehenneme, varsın "öldürsün" ve hayallerimi toprağa gömsün! Yeter ki kendisi var olsun! Ne zaman ki çok, çok seviyorsun, aslında çok az şey hayal ediyorsun... Daha fazlasını hayal etme cesaretin olmuyor, ama azı da yetiyor zaten... Oyle değil mi Nia?

"Bir mezar arıyorsun, beni saklınstırısın Ve unuttursun kalbimin derin acısını, Bu mutluluk değil, Ne de dostluk bu, ne de aşk. Yaşamı heyecanı yitiyor gözlice, Onu unuttuğın peşine düştüm, Ve unutmak çekip gitmiş bir yere."

Ben de onu unutmak ister miyim acaba? Ne dostluk ne de aşk olmayacak mı? Niye bir mezar arayışını ki? Tahammül edemiyordum buna.

(Çer. Parno-Beko Çilavili, Alabanda Kitap, s: 31)

Yedinci Gün

YU HUA (Çin)

Hayatla ölüm arasında ince çizigide bulunduyordum. Kar parlık, yağmur soluktu. Aynı anda hem sabah hem akşam yürüyor gibiydim.

Yatağımı başına birden fazla defa gittim. Dün Li Qing'le buluşmamızın izlerini birakmıştık oraya ama bugün oraya yaklaşmanın yolu yoktu. Ne kadar yürürsem yürüyelim, yerimden kıpırdamıyordum gibiydim ve apartmanımı bir adım bile yaklaşmıyordum. Küçükken nasıl babamın elinden tutup ayni altına kadar yürüyeceğimizi düşündüğümü hatırladım. Ama epey uzun bir yol kat etmemize rağmen ayla aramızdaki mesafe bir parça bile değişmemişti.

(Çer. Aşk Anar, Alabanda Kitap, s: 31)

Garson, bir koşu içeri girip çekmecedenden eski bir gazete aldı. Eski olduğunu bu mesafeden biliyordum çünkü orta sayfasında söyleşim yayımlanmıştı. Sayfayı tutup orta yerinden yırttı. Gözümün önünde suratımı parçalıyordu. Suratıma bakarak. Kanım donmuştu...

DENGE

Oyun provasından çıkmış, kaldırımda yürüyordum. Hava pırı pırıdı. Zerre güneş almayan evime kapanmak gelmedi içimden. Tolumun üstündeki kafelerden birine girdim. Dışarıda bir masa bulup oturdum. Garsondan kahve isterken başka bir garson uzaktan bana bakmakta olduğuna fark ettim. Ben yaşlarda, kendi halinde bir adam. Gözlerini kısım diklatte bakıyordum. Az ünlü bir oyuncu olmanın bu yanı fena işte. Bana çağıştırdı yere gelmiş yeni bir müşteri olduğum için mi bakıyor, izlediği bir diziden dolayı için mi? Sokakta da böyle. Daha geçen sabah metroda gülmüşyeyerek bana doğru yaklaşan kadının beni tanıdığını emindim

mesela. Ben de ona gülümsemedim. Yanma gelip elimi sıkacak ve oyunculuğumu çok beğendiğini söyleyecekti. Yanış anlaşılmıslar. Böyle durumlar hiç hoşuma gitmez. Bilakis çok utanırım. Ne diyeceğimi bilemem. Salak gibi olurum. O sırada tanıştığımız kişinin birlerine "Aman gerçekce salığın teki," dediğini duyar gibiyordum. Bunları düşündükçe iyice sağma sapan bir hâl alırdım. Neyse, gülmüşyeyerek yaklaşıyordu, yanma gelip elimi sıkacak ve... "Pardon, Osmanbey bu yönde mi oluyor?" diye sordu. Kısa bir süre boş bakırdım. Ama beni tanımadığı için bunun haber değeri yoktu. Sonra kafamı toplayıp cevapladım.

Üzerimdeki bu iki kısık göz yüzünden yine benzer bir ikileme düşmüştüm. Başka masalarla ilgilenen garson bir yandan bana bakmaya sürdürerek bu ikilemi dırı tutuyordu. Kahvenin gelmesini bekledim sigara yaktım. Maruz kaldığım göz hapsi yüzünden elimi kolumu nereye koyacağımı şaşırmıştım. Diğer garson kahveni getirdi. Telaşa, ağzım burnum yanarak bir yudum aldım. Fotoğraf çekiminde gibiydim. Nasıl bir poz takınacağımı bilemiyordum. Doğal görünmüydim. Dirseğini yaslayınca masa sallandı. Kahvenin biraz döküldü. Doğal pozum darmadağın oldu. Garson bakmaya sürdürüyordu. Yok, bu beni tanımadı. Belliydi artık. Yoksa bu kadar uzun sürmezdi. Tanımıştı ama gelip konuşacak cesareti yoktu. İlgilenmekten vazgeçeceği de. Bir koşu içeri girip çekmecedenden eski bir gazete aldı. Eski olduğunu bu mesafeden biliyordum çünkü orta sayfasında söyleşim yayımlanmıştı. Bir hafta kadar önce. Birkaç gün salonumdaki sehpa da tuttuğum için on ve arka sayfasını da ezberlemiştim. Garson gazeteyi açıp içinden orta Raportaj imzalatmak

mi kalmıştı? Söyleşimi saklayacak kadar mı hayrandı bana? Bu kadarı biraz rahatsız edici olurdu.

Kafe bahçesinin bir ucundan masama doğru küçük adımlarla yaklaşıyordu. Elindeki söyleşimde pismiş kelle gibi sırttan suratımı gördüm. Niye o kadar gülüştüm ki? Çok gülmek yakışmıyordu bana. Altıma sıcıyor gibi görünüyordum. Az bir tebeşsum yeterdi. Kafamı kaldırıp garsona tebeşsum ettim. O anda hiç beklemeydim ki yer oldu. Adam gazete sayfasını tutup orta yerinden yırttı.

Sonra bir daha yırttı. Gözümün önünde suratımı parçalıyordu. Suratıma bakarak. Kanım donmuştu. Tüm rollerimi ve repliklerimi ışık hızıyla verdim. Bu adamı çıldırtacak ne demiş, ne yapmış olabilir mi? Sonra sayfanın dörtte birini tutup hızlı hızlı katlamaya başladı. Elindeki gazete kâğıdını katlaya katlaya küçülterek üstüne yırıyordu. Muska gibi bir şey olmuştu elindeki. Neydi bu? Büyü mü? Gözüm muskannı içinde kalmıştı.

Nihayet masamın önünde durdu. Ağzının içi kupkuru olmuştu. Kalbim kulaklarımda atıyordu. Nefesimi tutmuş ona bakıyordum. İçinde ne hayranlık ne de nefret tınısı olan bir sesle "Müsaadenizle," dedi ve eğildi. Korku içinde kafamı eğip baktım. Katladığı gazete kâğıdını az önce sallanıp kahvenin dökülmesine neden olan masamın ayağının altına sıkıştırdı. Sonra yeniden doğruldu. Elime kibarcı bastırarak kontrol etti. Şaşkınlıkta teşekkür bile edememiştim. Masam sallanıyordu. Diğer masalarla ilgilenmeye devam eden garson artık bana bakmıyordu. ✨

Çığıllıklar, kırılan bardaklar, savrulan masaların çıkardığı takırtıları geride bırakıp kalktım, oradan geçmekte olan biri gibi yürümeye başladım.

Tam köşeyi döneceksen üç el silah sesi duydum: "An, An, An!"

KARABORSA

Üç kez Boğazkesen'in başından Balık Pazarı'na kadar yürümeme rağmen Namık'a rastlayamamış, sonunda umudu kesmiştim. Kös kös eve döndüyordum. Zaman yokmuş yürümeye başladığım anda arkamdan onun sesini duydum. Dönüp bakmasam da olurdu. Onun şarap bozduğu sesini her yerde tanırdım. Hele ki öylesine muhtaç olduğum bir zamanda, bir stadıyım dolusu insan arasında Namık'ın sesini şak diye ayırt edebildim.

Kuşkuyla arkasına baktı, bakışlarımız kesişmesine dikkat ederek beni şöyle bir süzdü: "Ateş var mı abi?" dedi. Süreklî endişeye etrafa bakiyordu. Ona çakmadığını uzattım.

"Abicim, sen Nevizade'de Mustafa'nın yerinde otur. Balo tarafından dolaş, ben Balık Pazarı'ndan dalaçağım. Muhabbetimize orada bakarız" dedi ve savuştu.

Talimata uyarak Nevizade'de Mustafa'nın birahanesine oturup beklemeye başladım. Yarım saati aşkın bir süre bekledikten sonra Namık, vücudunu taşımakta zorlanıncasına yalınarak yaklaştı. Yüzü şişmişti, hızlı hızlı soluyordu.

"Abi kusura bakma, bu aralar biraz fazla üzüyorlar bizi, bildiğin meseleler işte. Ben de bu yüzden sıkıştım istemiyorum ama..."

Sözünü keserek, "Olur mu canım öyle şey, biz ne yaparız sonra?" dedim.

"Şık abilerim olmasa bir dakika yapacak iş değil, bakma. Maksat sizin içiniz halolsun. Bir bakma amme hizmeti yaptığımız."

Bunlar rutin muhabbetlerdi. Biraz sakinleşmek için ikimizin de ihtiyacı olurdu böyle boş laflama faslına ama zamanın sürmüyü. Lafı dolandırdım konuştum: "Namık elinde iyi mal var mı?" Ayp ettimizin farkındaydım ama dedim ya, bir an önce dönüp yarın kalan hikâyemi bitirmek lazımdı.

"Abi senin neye ihtiyacın var? Bu aralar ortamlar çok sıkı. Yukarıdan çok baskı var üzerimizde" dedi.

"Ne yapalım, benim de harfe ihtiyacım var kardeş? Bak şu yazdığımı" deyip bu kâğıdı uzattım, bakışlarıyla şöyle bir baktı, "Maşallah, bayağı iyi yürümüşün be abi" dedi.

"Ne var bu kâğıta, farkında mısın Namık kardeşim?"

"Farkında olam ne olur, olmasam ne olur? Ben kullanıcı değilim canım abici, fakara bir harf. Tadarıklaştırmıy al tarafı, işi siz yapacaksınız, anlamam o ayaklardan" dedi. Süreklî birahanelerin penceresinden ve benim hemen arkamdaki camdan soğakmı ki ucunu kollyorudu. Ya büyük bir baskı altında olduğum hissi vermek ve işleri artırmak için yeni dümeniydi bu ya da sahiden sıkıntı duyuydu.

"Bak Namık, şu ana kadar yazdığmda tek bir 'G' harfi harfi yok, iyi bak" dedim.

"Evet abi, sen çok kullanıyorsun mereti ya. Bitiyor halıyale. Ama detir etme, elimde çok güzel 'G'ler var. Yumuşak 'G' bitti sırtı, stoklarda da kalırdı. Geçen hafta imalatçıları basmışlar. İlahe niyetine bir tane bulamazsın. Elindekileri idarele kulllan.

"G" ne durumdur?" dedim. Korkmuştum.

"Dedim ya abi, elimde güzel 'G'ler var. Bunları birer birer getirttim ama müptelası çok mercek. Gösterdi, köşeyi yavaşça aralayıp yaldızlı bir 'G' gösterdi. Mehmet Ali & Akşamsefasi

Bizde kalleşlik olmaz abi, söz sözdür.

"Büyük harf bu ama..." dedim. Bilgiççe gülümseyerek ceketinin sol karanidin açıp bakar yaldızla boyanmış çeşitli fondardız 'g'ler gösterdi. Daha tam olarak görmedim de kapatah hemen ölümlüklü biraya yöneldi. Öylesine lallıyormuş gibi yaparak omzumun üzerinden geriye baktı, tam karşımızda süzük sesle sohbet eden beş genç kuşku bakışlarla izledi.

"Peki fiyatı ne olur bunların?" dedim.

"Kaç, tane lazım abi?" dedi.

"Namık kardeş, sen bir romana başladım..." diyecek olumlu sözümü keserek, "Abi biraz oyalan bence. Hiç sıras değil. Şu aralar işa işlere sarılır, sonra dmdızlık ortada kalırsın, bil hani" dedi.

"Olusun, mesele değil, çok az 'G' kullanacağım zaten" dedim.

"Abi azı, çoğu önemli değil. Bak geçen ay sana cuval dolusu 'P' verdim, şimdi piyasada ilaç diye arasan bulunmuyor. Yarın ne olur bilemezsin. Baksana Osman Doğugün kitabını çakırmayordun. Geldi geldi, romanının adına kadar dayandı. Ama ne oldu? Romanın adını değiştirmek zorunda kaldı, inanır mışın!"

"Hadi ya? Nasıl oldu peki?"

"Ben baştan söyledim şahsına. Dedim böyle böyle, yarın 'P' ve 'G' sıkıntısı peydır olur, piyasalar alarm veriyor, sen de bu kalleşleme yığılı ki ses 'P' siz bir isim buldu. Bir tane 'G' lazım oldu, onu da bir

dünya eziyetle tedarik ettik. Daha da istedi ama yok sattım. Aslına bakarsın elimde vardı, hata biraş 'P' de vardı ama sana söz vermiş bulundum. Bizde kalleşlik olmaz abi, söz sözdür."

"Allah raz olsun, kardeşim benim. Kimseye vermem ortaki. Hepsinizi istiyorum. Çok uzun bir şey yazacağım, bana stok yap."

"Hayırlısı abi..." dedi. Biraz rahatlamıştı, arkasına yaslanıp bir sigara yaktı.

"Namık şimdi bol keseden konuşuruz da, bulana ne istiyor sun? Fiyat bakmadan yani..." dedim.

"Abi biliyorsun işte. Geçen yaptığımız hiç olmuyor, telefonda söyledim. Bilhassa 'G' çok pahalı geliyor. Sen orijinal mal istiyorsun. Çakma olsun, idare ederim, dersin ucuz telmaşa 'G'ler var. Aslında onlar da iş görüyor. Bütün arkadaşlar ondan memnun ama sen şeydiyorsun işte. Orijinallerinin küçüğü 50, büyüğü 75 olur. O da sana..."

"Ne yaptın ya Namık? Telefonda yüzde on zam geldi filan dediydin hani? Yüzde on mu bu? İki katna çıkmış resmen..." "W' fiyatına 'G' satıyorsun yahu" diyecek oldum, yeniden kuşkuyla içeriye, arkasına, yanımızdan geçenlerin yüzlerine baktı, on eğildi, neredesye fıslıtyla konuştı: "Abi sen bir süre şeytme istersen.

Bekle, şehimin sonra, hükümet kurulsun, o zaman piyası rahatlar bakarsın. Şok ille yazmam lazımı" diyorsa da, sana ikincini kalleş veremiy" dedi.

"Olmaz, ikinci kalite, çakma, Çin montaj filan istemem" dedim.

"Abi kimlere vermedim ki, herkes memnun, sen niye şeytmiyorsun bunları yahu? Al bir dene, beğenmezsen geri alırım. Söz... Verdiğim fiyatıyım. Ama orijinal olacaktı dersin fiyat budur."

"Namık, en az 400 bin vuruluş bir romana giriyorsun. Yaza gözünü seveyim.

Bunun neden baksan en azından 15 bin küçük 'G' olacaktı. Yap bir fiyat, toptan alalım."

"Abi yasakladılar, ne yaparım? Çok sıkı kontrol var, geçen hafta ki konteyner 'W' ve 'U' harfini denize boşaltmak zorunda kalmış eleman. Allah'tan zamanında stokladın oranın. Şimdi ilaç diye arasan yok... Adım yazamazsın, o şekil yani."

"Namık, küçük 40 olsun bari. Büyüğü de 65... Tamamı?"

"Abi ne yaptın be, vallahi kurtarmasın! Ben o kadar para kazanacak olam ki romanda çok olurum be. Abi sana gazetelelerin kullandığı yeni mallardan verelim, çok hesaplı gelir. Ha?"

"O dediklerini cümlede kullanabilir miyim?"

diyecek oldum, birden yerinden kalktı, "Abi beni görmüden" dedi ve kalabalığın içine doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı. Köşe başında çevik hareketlerle kalabalığın ıte kaka koştuktan olam iki kişiyi bulundugum yerde görebiliyordum. Birinin elindeki tabancanın kromajı işi şıl parladı. Çığıllıklar, kırılan bardaklar, savrulan masaların çıkardığı takırtıları geride bırakıp kalktım, oradan geçmekte olan biri gibi yürümeye başladım. Tam köşeyi döneceksen üç el silah sesi duydum: "An, An, An!"

O zaman stokta hiç 'D' kalmadığını fark ettim işte.

ANADOLU EFES

TİYATRO AJANDASI

ANKARA SANAT
TİYATROSU

BİR VALİZE
NE SİGAR Kİ!

18 NISAN ÇARŞAMBA - 20.00
28 NISAN CUMARTESİ - 19.00
ANKARA SANAT TİYATROSU
(ANKARA)
GİŞE: 0312 417 76 76

COLPAN İLHAN &
SADRI ALİŞİK TİYATROSU

FRANKENSTEIN

14 NISAN CUMARTESİ - 20.30
ZORLU PSM
GİŞE: 0450 222 67 76
27 NISAN CUMA - 20.30
BUYUKERMECE KÜLTÜR
MERKEZİ
GİŞE: 0212 881 00 43

OYUN ATÖLYESİ

KUNDAKÇI

13 NISAN CUMA - 20.30
14 NISAN CUMARTESİ - 20.30
15 NISAN PAZAR - 16.00
OYUN ATÖLYESİ
GİŞE: 0216 345 39 39
ehilnet.oyunatolyesi.com

ALİ POYRAZOĞLU
TİYATROSU

TAMAMLA BİZİ EY AŞK!

6 NISAN CUMA - 20.30
KADIKÖY HALK EĞİTİM MERKEZİ
GİŞE: 0216 335 29 47
8 NISAN PAZAR - 18.00
CUMAYIT GÖKKER SAHNE'Sİ
(ANKARA)
GİŞE: 0312 240 00 91
9 NISAN PAZARTESİ - 20.00
10 NISAN SALI - 20.00
11 NISAN ÇARŞAMBA - 20.00
SINASI SAHNE'Sİ (ANKARA)
GİŞE: 0312 457 17 44
14 NISAN CUMARTESİ - 20.30
CADDİBOSTAN KÜLTÜR MERKEZİ
GİŞE: 1026 467 25 68

DOSTLAR TİYATROSU

YAŞAMAYA DAIR

5 NISAN SALI - 20.30
ATATÜRK YUNUS EMRE KÜLTÜR
MERKEZİ
GİŞE: 0212 667 88 94
9 NISAN PAZARTESİ - 20.30
TRTÜP KÜLTÜR VE GÖSTERİ
MERKEZİ
GİŞE: 0212 216 00 55
22 NISAN PAZAR - 19.00
KADIKÖY HALK EĞİTİM MERKEZİ
GİŞE: 1026 115 73 04
24 NISAN SALI - 20.00
ODTU KKM KEMAL KURDAS
SALONU (ANKARA)

Das
Das

#AnadoluEfesMaviSahne

KAYIP EL

4 NISAN ÇARŞAMBA* - 21.00
DasDas
GİŞE: 0216 970 03 27

İSTİLA!

11 NISAN ÇARŞAMBA - 21.00
2 MAYIS ÇARŞAMBA* - 21.00
DasDas
GİŞE: 0216 970 03 27

ÇOK SATANLAR

25 NISAN ÇARŞAMBA - 21.00
DasDas
GİŞE: 0216 970 03 27

BERLİN ZAMANI

18 NISAN ÇARŞAMBA - 21.00
16 MAYIS ÇARŞAMBA* - 21.00
DasDas
GİŞE: 0216 970 03 27

YUVA

9 MAYIS ÇARŞAMBA - 21.00
23 MAYIS ÇARŞAMBA* - 21.00
DasDas
GİŞE: 0216 970 03 27

* İbaratlı gösterimlerde sadece üniversite öğrencilerine bilet satışı yapılmaktadır.

Anadolu Efes Mavi Sahne perdelerini genç tiyatrocular için açıyor,
tiyatroseverler kültür-sanat için Anadolu Efes Mavi Sahne'de buluşuyor.

www.AnadoluEfes.com.tr

AnadoluEfesTR

AnadoluEfes

1992'den bu yana Türkiye'de ücretsiz PDF kitap arşivi: <https://arante.org>

Mehmet Ali & Akşamsetası

ANADOLU
EFES

VALLAHİ KAYNANAM SEVİYORMUŞ

Aa Yemek sırasında gelecek bizi rahatsız eden misafirleri talimatlayan **sgiomlaireachd** diye bir kelime varmış. Ay vallahi kaynanam seviyormuş...

Aa Fransızlar, karşılıksız aşkın yarattığı hüznü anlatmak için la douleur **exquise** kelimesini kullanıyorlarmış. Bilmey yar kimi sever...

Aa **Zaida**, dışarıdan gelenleri, yabancı istilacıları tanımamak için kullanılan Ukraynaca bir kelime. Türkçesi, diş mıraklar!

Aa **Ajeno**, İspanyolların başka birilerine ait olan bir şeyleri tanımlamak için kullandığı bir kelime. Tosuncuk'un Ferrarisi gibi.

Aa Galler dilinde kullanılan **cynefin** kelimesi canlıların yaşadıklarını hissettikleri yer için kullanılıyor. Atlantis ya da Neverland gibi.

Aa Küçük ölüm anlamına gelen **la petite mort**, orgazm sırasında ulaşılan ruhsal rahatlığı tanımlamak için kullanılan bir mecaz. Ufak Tefek Cinayetler...

Aa Bazen birilerinin, bizim sahip olmadığımız şeylere ulaşması için uğraşırız. Hollandalılar bu durumu **gunnen** diye adlandırıyorlar. Yemeyip yedirmek, giymeyip giydirmek yani...

Aa **Chantepleurer**, ağlayarak şarkı söyleme eylemini tanımlamak için kullanılan Fransızca bir kelime. Raylar Boyunca şarkısına eşlik ettiğinizi düşünün. **Mehmet Ali & Akşamsefası**

**Topluluk hafızası zayıflasa da
bazen mekânlar kendilerini
yeniden inşa edebiliyor.**

MEKÂN UNUTMAZ

Mekânların kendi hafızası, toplumun hafızasından daha güçlü olabilir. 90'ların başında Pera-Asmalımecit bölgesi her türlü gudubetin döndüğü, Hortum Süleyman'ın şah olduğu bir muhittti. Dergide sıklıkla okuduğunuz, 20. yüzyılın başında sanatçıların buluşma bölgesi olan Asmalımecit, köşesinden dönemin marizlendiği bir yere dönüşmüştü. Bu güzide yer, göz açıp kapayıncaya kadar tekrar kendini toplardı. Şimdilerde yine Asmalımecit'te yürürken Orhan Pamuk, Enis Batur, Cevat Çapan, Adnan Özer, Cemal Kafadar veya Levent Yılmaz ile karşılaşmak mümkün.

Bomonti de benzer durumda... Bu semt, 19. yüzyılın son çeyreği ve 20. yüzyılın başında, Türkiye'de yeni tip bir sosyalleşmenin merkezi ve modeli olmuştu. Ünlü tarihçi Eric Hobsbawm, "20. yüzyıl birkaç yüzyıl uzaktan bakılınca görünecek şey, kadının görünür olmasıdır" der. Aynı fenomen ecadımızın hayatında da mevcut. Eskide erkek erkeğe demlenen rakı sofralarının ya da şarabın yerini alkol oranı düşük ve doyurucu olduğu düşünülen bira alıyor. Biranın diğer içkilerden farkı, içmeye malle diğiliyor olması. Ve pek tabii bu sayede kadının artık sosyalleşmenin merkezinde oluşu... Ecadımızın kadını saygın bir pozisyonla sosyalleşmenin merkezine aldığı, dönemin fotoğraflarında da görmek mümkün. Bomonti

Bira Bahçesi de böyle bir mekân. Tüm orta sınıf Avrupa bilen ecadımız, bu bahçeye uğrayıp; ya şiirine bir dize yazmış ya da resmi için bir eskiz yapmıştır.

İsviçreli Walter ve Adolf Bomonti kardeşler, İstanbul Feriköy'de bira fabrikalarını ve ardından da bira bahçesini kurdular. (Bomonti semtinin adının nereden geldiği böylece anlaşılmıştır.) Bira bahçeleri, memleket satına yayıldı ve daha sonra bu geleneği şehir

kulüpleri devam ettirdi. Yıllarca süren çöküntüden sonra, Bomonti semti, Bomonti Bira Bahçesinden aldığı geleneği hâlâ sürdürüyor. Özellikle Gezi protestoları sonrası Taksim bölgesinin çöküntü alanına dönüşmesiyle ortaya çıkan Moda, Beşiktaş, Arnavutköy ve Karaköyle beraber İstanbul'un beş önemli sosyalleşme lokasyonundan biri oldu

Bomonti.

Her ne kadar topluluk hafızası zayıflasa da bazen mekânlar kendilerini yeniden ve yeniden inşa edebiliyor. **Aa**

* Bomonti'nin geçmişine dair daha derin bir perspektif kazanmak isterim diyenlere Deniz Müzesi'nde 12 Nisan'a kadar görülebilecek 'Kendine Has Sergi'yi tavsiye ederim. Hatta Sunay Akın'ın sunumuyla dinleme şansını bulursanız, tadından yenmez. Sergide yer alan hikâye kabinlerine girmeyi de ihmal etmeyin...

**Bomonti semti,
Bomonti Bira
Bahçesi'nden
aldığı geleneği
hâlâ sürdürüyor.**

S. A. Brasserie Bomonti.

‘İCTİMAİ MEVKİİ’NİZ NEDİR EY OKUR?

“Bendenizin otele (randevuevi) gidişi tamamen bir ziyaret sebebiyle idi. Yaşım ve ictimai mevkim zaten başka türlüüne manidir.” -

‘Ah Güzel İstanbul’ (1966) filminde Sadri Alışık, Mesela, ‘iki fakülte bitirmiş Leman Hanım’, ‘ama okumuş kadınla yuva kurmanın zorlukları vardır’. Veya, ‘han hamam sahibi Belkis Hanım, bizi yakışıklı ve kibar bulurmuş. Ama zengin kadınlara evlenilmez ki!’ Ya da, ‘kasap Salih de benim için ‘efendi çocuk’ dermiş. Kızı tombul Ayten hep pencerede oturur. Babası bana vermek istemiş ama esnaf kızı, o da zorluk çıkarır evlenince.’ (Zorluk dedigin nasıl bi şey Haşmet abi?)

Genç bir kadın ile tanışır. Kadın İzmir’den, evinden kaçıp artık olmak için İstanbul’a gelmiştir (Ayla Algan). Kadının gözü artizlik uğruna öyle karamtırış ki kaldığı yerin pansiyonu değil randevuevi, kendisine şirinlikler yapan adamın da film yapımcısı değil kadın satıcısı olduğunu anlayamaz.

Haşmet duruma uyarır, genç kadına sahip çıkar. O esnada polisler mekânı basar. Herkesi derdest eder, paketleyip komiserin önüne bırakırlar.

Komiser, Haşmet’e sorar: - “Adın, soyadın?”

- “Haşmet İbriktaoğlu, demin de arz etmişim. Bendenizin otele gidişi tamamen bir ziyaret sebebiyle idi. Yaşım ve ictimai mevkim zaten başka türlüüne manidir.”

Ben konuya buradan, ‘ictimai mevkii’ l’ından taktım.

Derdest edilen kadınlardan biri, Haşmet’i eski yıllardan mahalleden, semitten tanımtaktı. Mahalle arkadaşının orospu olabildiği ve semt dışında karışlaştığınızda mahalle/semt ya da köy üzerinden karşılıklı nezaketinizi kaybetmecekti.

Mehmet Ali & Akşamsefasi

muhabbet edilebilen yıllar olsa gerek ki, kadın Haşmet’e sahip çıkar:

- “Ben Haşmet Bey’i eskiden tanıyım amir bey. Soylu bir ailedendir, okumuş adamdır.”

- “Soylu olmak zamparalığa mâni mi yani?”

Komiser’in sorusu gayet isabetlidir. Fakat cevapsız kalır. Esasen Haşmet Bey’e soyluluk ve zamparalık ününe bir tırat, hatta Komiser Bey’e sohbet anında açığa çıkan gizli bir felsefi eğilim yakıştırdı. İkisi sohbeti koyulaştırır; bu esnada komiser diğerlerini affederek serbest bırakır, Haşmet Bey ile kahve için iki kahve söylerdi. Hatta sorardı: “Nasıl içersiniz Haşmet Bey?”

Öyle olmadı. Kadınlara zührevi hastalıklar hastanesine gönderdiler. Haşmet de gidip hastane kapısında izmirliyi bekledi. Islık işi gibi bekledi. Nihayet kadın çıktı. Kadını aldı barakasına götürdü. Hatta ona piyano bile çaldı.

Ben, “Haşmet Abi’nin ictimai mevkii nedir?” sorusunda kaldım. Filmin başında kendisini bize tanıtırken aile tarihini Osmanlı bir geçmişten süzerek -tek bir kadın adı anmadan- ailenin 4 kuşak erkekini saydı: Büyük dede sarayda ibrikçi başı, bir alt kuşak paşa, peder bey har vurup harman savurmuş, hovarda tüccar, Haşmet ise bu geçmişin bir tortusu, piyano çalabilir bir fukara veya bir “rate”. Filim icabı, geçmiş ile şimdiki zaman arasında kalmış, her fırsatta medeniyet kaybını ima eder cümlelerle sızlanan adam.

Tamam da, Haşmet Abi’nin ictimai mevkii nedir? Ben orada takılı kaldım. Belki bir cevabı olan vardır; soruyu buradan görür, lütfeder dergiyi yazar ümidiyle buraya bırakıyorum.

Metinde geçen bazı kavramlar:

Amir: Görevi buyurmak olan kişi. Zampara: Sürekli kadınlara peşinden koşan herif. İctimai mevkii: Toplumdaki yerimiz veya yerimiz sandığımız yer. Okumuş adam: Bir zamparalar saygı duyulan ictimai bir mevkii idi. Bu aralar tehlikeli unsur olarak bakılıyor. Tehlikesiz olduğu kabul edilen okumuşlar, maden içişi tekmelemekle meşguller.

Miusesse ıkramı: “Hem okudum hem de yazdım / yalan dünya senden bezdim.”

Bir puhu kuşu kılığında
baştanbaşa dolaşmaya çıkıyor kenti.
Dönmemek üzere bir daha...

AH İDEALİZM! SEN NE GÜZEL BİR ŞEYSİN!

KELEBEKLİ SULARA GİRİŞ

Karl Marx ve nicelerinin ebedi istirahatgâhında geçen hortlak hikâyesine hoş geldiniz. Yazarmız işbu romanı yazmak için bir sene boyunca namli tahtalköyde tur rehberi olarak çalışmış ve başrolü de mezarlığına vermiş. Burada obsesif kompulsifler, ikizler, ölen aşklarını unutamayan masuklarla tanışacak, bir hayaletin peşinden dolaşarak girip çıkacaksınız. Niffenegger'in Büyülü Gerçekçilik sözu romanı ya sevilcek ya nefret edilecek türden. Guardian'daki bir eleştirinin okurken resmen benim içim acıdı! Eleştirmen, romanı bir yamalı bohça benzetmiş. Zavallı bir Amerikalının "İngiliz gibi yazma" teşebbüsüyle asiti bir şekilde dalga geçmişti. Oysa ben Niffenegger'in kurduğu atmosferin içinde gezinmekten, insan kırılıklarını bu denli ince işlemlerinden ve tevazusundan haz aldım. Viktorya Çağı'nın gotikliğini tiye almasından da, Velhasıl kapana kısılma üzerine bir fuh mahiyetinde okuyabilir, kendinizi metafiziğin kelebekli sularına bırakabilirsiniz.

İmkânsız Aşklar Evi
Audrey Niffenegger
Epsilon Yayınevi

BİR PUHU KILIĞINDA KENTİ DOLAŞMAK

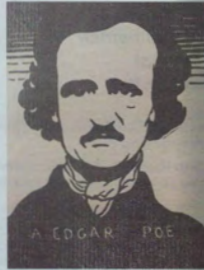
Ne hikmetse sabah "Ortodoksluklar" diyerek uyandım. Bir baktım, benzeri bulunmayan pırlı varıdaptı, Şinnetli Hristosu, anzarolu, camgüzeli sinirler 50 yaşına girmiş. Nasıl da vurduğumustum ilk okuduğumd... Babamın sınıf arkadaşları bu bet adamın kelamı kırışına nasil da mefzun ve müteşekkiri olmuştum... Mahmut Mutman'ın dediği gibi "Ece Ayhan önce-sizdir". Şiirlerinin içine kolayca akamazsınız, referanslarını hemen anımsarsınız. Fakat illerlele ilgili dünyasını Mehmet Ali & Akşamsefası

**ortodoks
luklar
ece
ayhan**

leylak çakımına carplacağınız mutaktır. Tüm ortodokslukları yerle bir eden, devlet babaları öldüren, ataerkilliğin putlarını devirirken mor külanilerine, Bizantin kokonuçlarına zambak diken bir başbozuktur o. "Bir puhu kuşu kılığında baştanbaşa dolaşmaya çıkıyor kenti. Dönmemek üzere bir daha" dizisini okur okumaz kendinizi eski, esrik sokaklara atma isteği depresif fakat tekinsiz şirlerinin içine gömülmeyi yeğlersiniz, "bakışsız bir kedi kara" olarak.

**Ece Ayhan: Ortodoksluklar
de Yayınevi, 1968**

SİBİRYA'DA BAŞLAYAN SATRANÇ TUTKUSU

Sahafarda gezinirken bulduğum 1940 basımı kitabı, başlıından hoşlandığım için aldım. Tuhaf biyografik bilgileri bir tarafa, latif dili beni cezbedti. Burada Edgar Allan Poe'nun bedbin hayatında çocuk gelininin ayaklarını ısıtmak için nasil oğusturduğunu, Son Rus Çarı Nikola'nın yeğeni Grand Düşes Marie'nin ipekli çorap giyebilmek için evlendiğini, Lenin'in satranç tutkusunun Sibiry sürüğünde başladığını öğrenebilirsiniz.

Yer yer tarihi paparazziliğe soyunan Carnegie, kâh fusunkâr Kleopatra'nın aşk hayatını tarif ediyor, kâh Noel babamın pagan bir ateş tanrısı olduğunu beyan ediyor. Kitabı göre meşhurların ortak noktası ise fikir sahibi olup efkamı peşini bırakmamaları. Çevirmenimiz kitabın okuyucuya ilham vereceğini ümit ederek şöyle bir not düşmüş: "Bu istifa ne derece tahakkuk ederse, mütermcin de, tade o nisbette baktırdı olurlar." Ah idealizmi! Sen ne güzel bir şeysin!

Meşhur Adamların Meçhul Tarafları
Dale Carnegie
(Çev.; Ömer Rıza Doğrul)

İhlamur Ayhan - Halk Kitapları

İSTİNAT DUVARI

461

Eğer varlığın,

duâmin üstüne düşen ayna değilse; nedir?

462

Asıl soru şu;

şimdi ben, bu cevapla ne yapacağım?

463

Sâdece sevdiği insanları değil, özlediği mekânları görünce de koşup sarılmak istiyor insan.

464

Bilerek kırdığım kalpler, istemeden kazandıklarımdan çoktu. Gençtim!

465

Ayağna değmesin, dediğimiz taşları başımıza başımıza vurdular.

466

Siz, bir koltuğa iki karpuz sığdıramayanlar; tek omzuma koca dünyayı yaktınız!

467

'Nokta' dediler.

Oysa; başının bize göre sağ tarafından başlayıp topuklarına kadar kanırtarak indirdiğim tokat, 'virgül' diye okunmalıydı!

468

Ara vermek:

Henüz kabullenilmemiş ayrılık.

469

- Nasılsın?

- Hep bir 'öyle'lik işte!

470

Hadi barışalım!

Nizâmî varoluşlar değil,

gâhlik gülüşler yakıştı yine saçlarınıza.

KIZILKITA'NIN SOĞUĞUNU İLİKLERİNİZE KADAR HİSSEDECEKSİNİZ.

İktidarın peşindekiler kozlarını Kızılkita Üçlemesi'nde paylaşıyor. Kızılkita'nın soğuğu hayalleri ve umutları dondururken imparatorluğu olmayan bir veliahdın, başına buyruk bir akıl hocasının, isimsiz bir çocuğun ve asi bir şamanın sürükleyici maceralarına tanık olacaksınız.

KIZILKITA ÜÇLEMESİ I

EMRE ALPAN İNAN

İSİMSİZLER
KALESİ

DK

DK
DOĞAN
KİTAP

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://fantasy.org>

Mehmet Ali & Akşamsefası

KEMAL TAHİR, romanlarıyla okurun suratına soğuk su gibi çarpyordu; tatlı dilliydi, iyi bir mizahçıydı, kurnaz bir yazardı ama hayatı toz pembe görmüyordu.

BİR MÜLKİYET KALESİ

Sultan II. Abdülhamit, bestekâr ya da şair olan Sataların şairtacak bir zanaate meraklıydı; Marangozluk. Zât-ı Şâhane'nin bugüne kalan sedef kakma ve oyma eserleri göç alıcı bir işliğe sahipti. Sarayda marangozlar, zabıt yanı subay hatta "Hünkâr Yâverî" sıfatını kazanabiliyordu; ki bunlardan biri, Şebinkarâhîsar'dan İstanbul'a göçmüş, okur yazarlığı olmayan Tahir Bey'di. Yüzbaşî rütbesine kadar yükselmişti.

SARAY TERBİYESİ

Tahir Bey, Paşa' olmağa gün sayıyordu ki, 1908'de önce 31 Mart Vakası patlak verdi, arkasından Hareket Ordusu İstanbul'a indi, bir darbeyle İkinci Meşrutiyet ilan edilerek Sultan tahttan indirildi. Yâver Bey, gözden düşti. Naile Sultan'ın hizmetindeki kızlardan biriyle evlenmişti ve Sultan Hanım'ın sayesinde hediye aldığı kâğır bir eve yerleşmişti. İlk çocukları İsmail Kemalettin 1910'da burada doğdu.

Tahir Bey, Padişah'ın kendisine verdiği bir resmini duvarından hiç indirmede. Her bayramda çocuklar saraya götürülür, Abdülhamit'in kızı Naile Sultan'ın ile öptürülürdü. İsmail Kemalettin, bu atmosfere büyüdü. Annesini kaybettikten sonra ailesi – biraz da ülkenin içinde olduğu savaş keşmekeşinde – darmadığını oldu. Mektebi-i Sultanî'yi – çalışmak durumunda kaldığı için – yarıda bıraktı. Matbuat alemine (yani basın dünyasına) adanmış. Şiirler yazıyordu. Gazeteciliğiyle meşketinin okur yazarı arasında büyük itibar kazandı; ne var ki o yıllarda çok şöhretli bir gazeteci bile evini şöyle böyle geçindirebiliyordu. Sivri dilliydi. Lafını sakınyıyordu. Döneminin kodaman isimlerini karşısına alacak şeyler kaleme alabiliyordu.

SUÇU: SABAHATTİN ALİ OKUMAK 1938'de incir çekirdeğini doldurmayacak bir nedenle mahkemeye çıkarıldı. O sırada Astsubay olan kardeşi Nuri Bey'e Sabahattin Ali'nin bir kitabını vermişti. Mahkeme bunu ve Nâzım Hikmet'e tanışıyor olmasını "ordu"ya isyana teşvik" suçu için delil saydı. 15 yıl hapse mahkûm oldu. 15 yıl 1950'de affa çıktıydı 40 yaşındaydı. Ünlü "Mike Hammer" kitaplarını Türkçeleştirip; uyarlamalar yazdı, romanlar çevirdi. 6-7 Eylül olayları sırasında adalete alınmış diye bir kez daha tutuklandı; 6 ay sonra Mehmet Ali & Akşamsefasi

serbest bırakıldı. 1955'te "Sağirdere" ve "Göl İnsanları" yayınlandı; artık imzasını Kemal Tahir olarak atıyordu.

EŞKIYA ROMANDA HÜKÜMDAR OLMAZ

1957'de, "Raahmet Yolları Kesti" ile kafaları allak bullak etti. Yaşar Kemal, "İnce Memed"i yazarak haksızlığa karşı savaşan, adaleti bir eşkiya karakteriyle toplumsal mücadeleyi özdeşleştirmişti. Kemal Tahir ise, bir eşkiya eskisinin köy bezirganlarının doldurduğu getirmesiyle kanlı bir soyguna kalkıştığı karanlık bir hikâye anlattı. Kemal Tahir, romanlarıyla okurun suratına soğuk su gibi çarpyordu; tatlı dilliydi, iyi bir mizahçıydı, kurnaz bir yazardı ama hayatı toz pembe görmüyordu.

Yaşadığı toplumun kendine özgü tarihinin ayrı ve benzersiz bir insan yarattığını düşünüyordu. Batı toplumunu açıklayan görüşlerin, bağılı olduğu Marksizm de dahil, Türkiye'yi yorumlamakta yeterli olmayacağını sezmisti. Yaşadığı ülkede toplum sınıflarının, kurumların, ilişkilerin başkası işlediğini savunuyordu.

Anadolu insanını anlattığı köy romanlarında cinsel sapkınlık, cinayet, entrika işi içerdi. Romanlarının adı bile insanı ürkütür: Sağirdere, Körduman, Köyün Kamburu, Büyük Mal. Kimileri için Kemal Tahir'in çizdiği bu insan portresi haksızdır, abartılıydı. Olumsuz karakterleri nedeniyle can yoldaşı Orhan Kemal'e bile tartışmıştı. Romanlarını şişirdiği, ideolojik çelişkilerle dolu olduğu, gereksiz malumat yığıldığı ya da uzun diyaloglara başvuru olduğu için eleştirildi. Tipik Marx gibi, insana ait olan hiçbir şey yabancı değildi Kemal Tahir için. İnsanlar, toplumlar, köyler, şehirler, kötülük varsa, onun da izini sürmeliydi.

YORGUN YAZARIN NAMUS BELASI

Kemal Tahir, yanlışlığı kabul etmekten, görüşlerini değiştirmekten hiçbir zaman sakınmadı.

Yorgun bir düşüncenin adamıydı "Yorgun Savaş"ın yazarı. Yorulan her kafa gibi, iyimserleşmeye zorladı kendini. Tanışselydi, Marksistti ama meseleleri "namus" temeline indirgeyerik naifleşebiliyordu; ona göre aydınlar, ideolojik kamlara göre değil, namuslu ve namussuzlar diye ayrılıyor.

Halkın bilinçaltında hâlâ "Osmanlı'nın yaptığına inanıyor; Osmanlı'nın aşayan bozuk yanları vardı ama halk aynı zamanda bir cevher taşıyordu. Adaleti bir düzen kurmak bu cevherin yeniden canlandırılmasıyla mümkün olacaktı. 'Devlet Ana' romanında bunu keşfetmeye çalıştı. İşyeri kötünün evrensel savaşını Türkler ve diğerleri açısından anlatan romantik bir destan yarattı. Kimileri sevdi, kimileri çocukça buldu.

BİR YANGIN KALESİ

Sanırım, Kemal Tahir'in en güzel romanı "Bir Mülkiyet Kalesi"dir. Sağlığında yayınlanmayan bu romanda Kemal Tahir, saray marangozlarından "Mahir Bey"i anlatır. Babasının esinlenmiştir. "Bir Mülkiyet Kalesi"nde Sultan Abdülhamit'in sarayından nefis kesitler vardır. Kurtuluş Savaşı'na katılan Mahir Bey'in gözünden Milli Mücadele'yi kaleme alır. Mahir Bey, yaşamı boyunca İstanbul'da edindiği konagi korumak için savaş verecektir. Ülke kurtulur, ama konak elden gider; bir yangınla harap olur. Mahir Bey, yangını söndürmeye çalışırken yaranalarak ölecektir.

Kemal Tahir, yaşamı boyunca yazılana koşan adam oldu. Bu nedenle her tarihe susadı. Biraz daha okumak, biraz daha düşünmek, biraz daha yazmak istedi. Üstünde yaşadığımız sıcak savaşın içinde bir cevher, hiç değilse duvara asmaya değer bir resim aradı durdu.

TURGOR BASINCI

"Cumhuriyet Tarihi Kitaplığı nasıl kurulur?" diye sorduk, **İLBER ORTAYLI** sizler için önerdi...

KİTAPLIK

Biliyoruz ki yazı, birkaç bin yıldır insanların önünde. Kitap okuma alışlığı ve bunun getiridi yalnızlık, çok yeni. Geçen asrda birçok Avrupa toplumu, kültür mirasını kitaplarla devretti. Biz yüz yuze oturmakla, usta-crak, derviş-seyh, hoca-talebeye ilişkiyiyle götürmeyi terah etmiştiz. Matbaa bazı toplumlara girse de çok fazla bir şey ifade etmemişti.

Bizde okumaya, her toplumda görülmeyen teatral bir saygı vardır: "Aman okuyun!" deriz, "Okuması adam!" der takdir ederiz. Ancak okumamın verimli sonuçları olan farklı düşünce veya eleştiri ortaya çıkartı zaman, aynı saygının pek geçerli olmadığı, hatta artan dozda bir düşmanlığın sergilediği aşktır. Toplumumuz okumayı sınırlı olarak anlar. Dolayısıyla okuması zümresinin bu çatışmayı göz önüne alarak fayda vardır.

İnsanlar okumalı. Kafanı işletmek istiyorsan okuyacaksın. Gerçeğe doğru yaklaşmanın için okumanız gerekir. Ama hepsinden de önce bu kitapları sevecek okumalısınız.

ŞEVKET SÜREYYA AYDEMİR

Çan Harbi tarihi için en önemli olan kitap. 1917 yılı Osmanlı-Sovyet harplerini anlatan için okunacak kitaplardan biridir. Şevket Süreyya Aydemir, Birinci Harp'te Kafkasya cephesinde yedek subay. Türkiye'nin ünlü bir filozofu, tarihçisi. Sovyetler Birliği Komünist Partisi üyesi olmuştur.

İLHAN TEKELİ-SELİM İLKİN

Yazarların, 37 yıllık birikimlerini bir araya getirdiği Cumhuriyetin Harcı üç ciltten oluşur. Türkiye'nin 1839'dan günümüze kadar uzanan modernleşme projesini, yaşanan toplumsal olay ve olguları nitelendirerek, kendi içinde bölümlere ayırmışlar: "Ulağca, modernite projesi" (1839-1923), "köktenci modernite projesi" (1923-1950), "popülist modernite projesi" (1950-1980) ve "modernite projesinin aşınması" (1980 ve sonrası)...

METE TUNÇAY-ERDEN AKBULUT

Türkiye Halk İştirakiyun Fırkası (1920-1923)
Türkiye Halk İştirakiyun Fırkası (1920-1923), TBMM'nin açılışından Cumhuriyet'in ilânına kadar geçen üç buçuk yıl boyunca Milli Mücadele/Anadolı'da yaşanan bir deneyimin yoksisini belgelerle anıyor. 1920 Ankara'da, bizim için hâlâ çok kararsızlar. İnsanlar ne yapacaklarını bilememektedir. Hepsi "milliyetçi ve büyük çoğunluğu iştirakçi" olan İstanbul Meclis-i Mebusan'ı uyelerinin yardarı azı TBMM'ye gelmeyi göze almıştır. En güçlü ortak dürtü dindir. Onun yanı sıra komünizm de bir kurtuluş umudu olarak görülmektedir. Kitap, 1920-1923 arasında, toplam yasal faaliyetleri bir yılı bulamamış bir sol partinin hikâyesini anlatıyor.

TARİK ZAFER TUNAYA

Bütün Eserleri
Hukuku ve düşünür olarak çok dikkate değer bir yazar. Türkiye'nin meselelerini köklü biçimde anlatıyor. Türkiye'de Siyasi Partiler kitabı önemli bir kaynak. Atatürk'ün devrimci yönünü de, İslamcılığı da, hukuk sorunlarının siyaseti ve toplumu nasıl etkilediğini de derinlemesine inceliyor... Tarık Zafer temiz bir ayna tutmuş yani. O aynaya dikkatli bakmak gerektiği kanatındayım.

İLBER ORTAYLI

Günümüzün önemli şairlerinden, müzik yazarı ve hazırladığı modern şiir antolojisiyle dikkatleri şiire yöneltmeyi öneren **ORHAN KAHYAĞOĞLU**, OT'a konuştu.

GÜN GELİR ŞİİR YENİDEN YÜKSELİR

İSMET ÖZEL YÜZÜNDEN ŞİİR YAYINLANDIM

17-18 yaşlarında şiiri dergilerden izlemeye başladım. 1984'te, **Zeki Coşkun** ve **Kudret Yahyaoglu**'yla "İmge-Ayrmı" diye bir dergi çıkarmaya başladık. **Haydar'ın** (Ergülen) şiirleri vardı, ilk yazımı 30'lu yıllar şiiri üzerine, Zeki Coşkun'la birlikte yazmıştım. Şiir kitaplarının 3 bin basılıdıkları zamanlarda, **Adnan Özer**, **Üçüçek** dergisini çıkartıyordu. **Stüdyo İmge**, **Poetika**, **Şiir** Au bu dönemde çıktı. Aralarında en çok anladığı **Üçüçek** şiir Müslüman şairler ilk defa sok dergilerde yer almaya başladılar. **Ece Ayhan**, **İsmet Özel** bizi ve bizden sorarak kuşağı çok etkiledi. Ben İsmet (Özel) yüzünden şiir yayınlamadım senelerce, her yazdığım ona benzeyor diye.

KADIKÖY SOKAKLARI VE BEYAZITTA'YA BİR MEDRESE

Biz Kadıköy'deydik. Dağlarca (Faiz Hüsni) her aradayıydı. Vayon diye bir kahvehane otururdu. Yanında oturmuşluktan olsa da çok grişken olmadığım için sıkı bir dostluk kurmadık. **Corluolu Ali Paşa Medresesi** vardı. **Beyazıt'ta**. Herkes orada toplanır. **Tuğrul Tanrı, Metin Celal, Mehmet Müfit, Oktay Taftalı, Mazhar Candan, Kubilay Unsal, Nejat Çavuş, Hüseyin Atlansoy...** **Mehmet Ocaktan** olurdu popyusu... İy şairler kaybolabiliyor maalesef. Yetenek zıyan oluyor.

SAHAL BİRSEL: İRONİNİN ŞAİRİ

Sombahar dergisine **Salah Birsel'i** dosya yapmıştık. 1994 müydü, 1995 mi? **Salah Birsel'in** şiir kitabını basmıştık. İnce Donanma, **Salah Bey'in** şiir kendine özgü, nice ironilerle dolu son derece özel bir şirdir. Bence günümüzde şiiri çok iyi ardi ediyor.

1960-80 ARASI YAZILAN ŞİİR GÖZ ARDI EDİLİYOR

Bir buçuk yüzyıl 60'lar 70'ler şiiri çalışıyorum. Arayışları çalışırken bir bakıma ki 1960-80 arası şiir göz ardı edilmiş. Bu dönemde poetikam yerini politikamın almış, şiir-çizi sorunlarında uzlaştırmıştı çoğu edebiyatçı.

BEN O 6 KİŞİYİ ÇOK SEVİDİM

Ben gencecek yaşta İkinci Yeni tutkunu oldum. Toplumu şiire biraz mesafeli baktım. Ben o altı kişiyi çok sevdim. **Ece Ayhan**, **İlhan Berk**, **Turgut Uyar**, **Cemal Süreya**, **Edip Cansever** ve **Sezal Karakoç**. Tabii ki başkaları da vardı.

ECE AYHAN, DİLİ DÖNÜŞTÜRDÜ

80'lerde **Sombahar** dergisini çıkartırken tanguş **Ece Ayhan'la**. O sentaksı bozdu, dili dönüştürdü. Bunu da kadar bilerek yapıp, biliyorum. Atıcalı müziğin bir tür şiiri dönüştürmüş hal. Bu tarzın bir kuramı yok. Allah vermiş gibi.

Ece Ayhan'ın **Kınar Hanımın Denizini**, **Ölümüne Tazir ve Aşkına** şiirleri

eylemlerinde Ece Ayhan'dan dizele kullanmasına çok şaşırmıştım. Radikal, gergin, politik atmosferlerde nedense insanlar dönüyor, dönüyor "Devlet ve Tabiat" a geliyor. Hani **Can Baba** (Yücel) "devrimci şiir" demişti ya, bunda bir gerçeklik payı var. Güçlü bir toplumsal hatta anarşizan denilebilecek bir karşı çıkış söz konusuydu "Devlet ve Tabiat" ta.

TURGUT UYAR VE ÇIKMAZ'IN GÜZELLİĞİ

Turgut Uyar'ın **Dünyanın En Güzel Arabistanı** çok özel kitaplardan biri. 1963'te çıkmış **Dönem** dergisinin ikinci sayısında **Turgut Uyar'ın** meşhur **Çıkmaz'ın** **Güzellikleri** yazı yayımlandı. Bu bir anlamda İkinci Yeni'nin de çıkmazda oluşunun ifadesiydi. 1970'lerin başına gelindiğinde, İkinci Yeni'lerin hemen hepsi toplumsal şiire evrimleşti. Ama poetik, estetik kaygılarından vazgeçmemişlerdi. Belki de bu yüzden söz konusu şir hâlâ çok ilgi görüyor.

CEMAL SÜREYA ZARIF BİR ADAMI

Cemal Süreya'yla da çok özel bir abahabığım yoktu. İki üç defa aynı ortamda bulunmuştum. Ama beni çok etkilemişti. 1984 yılında İmge Ayrmı diye şiir ağırlıklı bir dergi çıkardık. Çeşitli görüşlerde, kendisine dergiyi taahhüt etmişim. Biraz konuştuk. Dergicilik konusunda acayip motive etmişti beni. Destegini ve zarafetini hiç unutmam.

EDİP CANSEVER VE CİLTLİ ŞİİRLER

1982'de Kadıköy'de **Edip Cansever** ve **Salah Birsel'in** imza günü vardı. Yan yanalarla. Cansever'in "Bütün Şiirleri" kitabını, okumaktan parçalandığı için ciltletmişim. İnzalması için uzağımda **Salah Birsel'e** "Baksana **Salah**, şiirler ciltletmişim" dedi hoşnutlukla. Cansever'in kurduğu ilginç öykülemci dili ve konuşmalarındaki derinlik çok az jairde var.

İLHAN BERK: DÜNYANIN EN HIZLI YÜRÜYEN ŞAİRİ

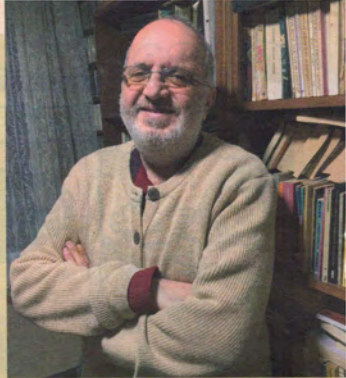
İlhan Berk'in sohbetlerinin konusu her şirdi. Bana da şiir yazmam için çok ısrar ederdi. Atığı her adında şiir bulurdu. Kelimenin büyüünü çok iyi yaşıyordu. **İlhan Berk** sen beş yaşlarındayken TRT'de bir program çekiyorduk. Çekim ekim dönüğünde perşan haldeydi. **İlhan Berk** o kadar hızlı yürüyormuş ki hıza yetişememişler! Önde seksen beş yaşında bir adam, gençler yetişemiyorlar ona!

CAM YÜCEL SIKI BİR ENTELEKTÜELDİ

Cam Yücel'i meşki vesilesiyle tanıştık. Ben müzik yazarıydım. Sabahları Kuzguncuk'ta buluşur, cazan konuşurduk. Çok entelektüel biriydi. Dil konusunda çok iyiydi. Çeviriler, sadık çeviri değil bir çeşit yeniden yazma idi. Yakın drebileceğim bir dostluğumuz oldu. Onun aykırılıklar çok konuşulur da, entelektüel derinliğine vurgu yapılmaz pek. Çok önemli bir şir olduğu da su götürmez bir gerçek.

SEZAL KARAKOÇ BİZİM BOB DYLAN'IMIZ

Bülent Ortaygöl benim müzik dünyamda çok

özel bir yere sahip. Çünkü bence **Ortaygöl** etkili bir şarkıcı, besteci olduğu kadar önemli bir "şair" de. Onun yazdıklarında humor duygusunu en ince biçimleriyle görebilirsiniz. Türkiye'deki özellikle de 1970'li yıllarda, çok örnektir. Dil ve üslubu, kendi şir dünyasında ben hep yendim yendime itmiştir. 2002'de bir **Ortaygöl** kitabı yazdım. Kitapta onu bir tür gelenek yıkıcısı olarak tanımlamaya çalıştım. **Heb Bob Dylan**, **Lou Reed** gibi isimlerle aynı aile içinde düşündüm **Ortaygöl**'i.

DERGİYE 1500 KİŞİDEN ŞİİR GELİYOR DERGİ 350 ADET SATIYORI

Sombahar, boşlukta aranan bir yanıtı. Diğer dergilerden başkaydı. Derginin adını **Enver Ercan** bulmuştum. Yayıncı kuruluşa **Enver Ercan**, **Evren Erem, Metin Celal** ve **Necmiye Alpay** gibi isimler katıldı. Yaptığımız dosyalar çok ilgi gördü. Altıncı yıla satışların düşmesi yüzünden kapattık zorunda kaldık. Derginin 35. ve son sayısındaki yazıma çok tutmuştu. Çirkin su söylemiş. Dergimez alı ylı içinde yaklaşık 1500 isimden şir almıştık. Ancak derginin satışı 350'ye inmişti! Yani bize şir yollayanların 4'te 1'i bile dergiyi satın almıyordu!

LUDINGİRRA'NIN YOLCULUĞU

Ludingirra, **Sombahar**'ın kapakından birkaç ay sonra **Oğlak Yayıncı** bünyesinde hazırladı. Bu kez **Necmiye Alpay** ve **Mehmet Rifat**'la girişimistik. **Rahmeti Cem Tayhan**, **Ayhan Kurt** her biriktireydi. **Sezal Karakoç** için yaptığımız özel sayı çok ilgi görmüştü. Bazı laik arkadaşlar bu dosyaya tepki göstermişlerdi. Ama bana sorarsanız **Sezal Karakoç** şiiri üzerine yazılmış çok önemli metinler bulunmaktaydı. **Ece Ayhan** şiiri diye dosyaya yapmıştı. **Necmiye Alpay** ve **Mehmet Rifat**'la toplamlar, saatlerce uğraşır 12 soru çikarır, cevap vermiştik; yekpare bir metin yazmış. Yazının başlığı da oldukça ilginçti: "Esas Duruş Mülkun Temelidir".

İNSANLAR ŞİİRİ ÖZLERLER

Şiirimiz kent şiirine dönüştü. Artık, halk şiiriyi hiçbir kopru kurulumuyor.

Bence şirlerin dinamikleri devam ediyor. Ama belirgin bir gündemi olmayan şir gündemi beliremiyor. Bu, şir yazılmadığı anlamına gelmiyor. Tersine, şir metalaşmadığı için kendine takıpi bulamıyor. Televizyon, edebiyatın dışında çok büyük bir engel. Bir de internet girdi işi içine. Edebi üretim, dünya geneline farklılaşa. Roman bir şekilde yer bulsa da şir bulamıyor. Bu, şiirin çok olacağı anlamına gelmez. İnsanlar şir özyeklemleri. Öyle bir gün gelir ki şiir bir yeniden yükselir. ■

Ücretsiz PDF kitaplar için: <https://ranteoy.org>

YALNIZ DEĞİLSİNİZ, DESTEK VAR!

yayınları

DESTEK
MEDYA
GRUBU

Kitapsız, çiçeksiz, hayvansız, vicdansız, doğrusuz insandan uzak dur.
Umudu öldürüp, nefreti toprağa dikmek isteyenlerden uzak dur.
Hayatı sadece ideoloji ve düşünce olarak görenden uzak dur.
Mutlu olmanı, sorgulamanı, düşünebilmeni kendilerine yapılmış
bir tehdit olarak görenlerden uzak dur.
Kendilerine duydukları yabancılik yüzünden karşısındakini kötü
bilenlerden uzak dur.
Nefreti evinin kapısına koyan, artık her dışarı çıktığında avucunda
nefret taşıyanlardan uzak dur.
İnsan hayatına olan saygısızlığı bir övünç madalyası gibi, gurur
mekanizması gibi görenlerden uzak dur.
Kelimeleri özenle seçmeyen, her cümlesi biat olan, her sözcüğü toz
olandan uzak dur.
Sesinin tonu kalbinin tonundan çok olanlardan uzak dur.
Çünkü neye çok yaklaşırsan, neyi çok biriktirirsen, ona dönüşürsün.

“Tutkunuz, sevginin içinde erimek olsun...”

Yakın tarihin en etkileyici yapıtlarına imza atmış olan büyük düşünür **Halil Cibran**'ın unutulmaz eserleri Aytunç Altındal çevirisi ve Destek Yayınları etiketiyle raflarda...

www.destekdukkan.com

facebook.com/DestekYayinevi

twitter.com/destekyayinlari

instagram.com/destekyayinlari

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranteory.org>

Mehmet Ali & Akşamsefası

Gökyüzü gibi bir şey bu çocukluk,
hiçbir yere gitmiyor.

Edip Cansever

Eğer bir çocuk sizi gerçekten severse,
işte o zaman gerçekten var olursunuz.

Margery Williams Bianco

Rüya Kaya, 10 yaş

Dünyada bir çocuk bile
mutsuz olduğu sürece, büyük
icatlar ve ilerlemeler anlamsızdır.

Albert Einstein

Artık şaşırmıyorsak,
çocukluk sona ermiş demektir.

Eugene Ionesco

Ben öyle bilirim ki yaşamak
Berrak bir gökte çocuklar aşkına savaşımdır
İsmet Özel

Can Karataş, 8 yaş

Çocukluktan çıktığımızı zannetmek
aslında çocukçadır.

Attilâ İlhan

Ayşe Hızal, 5 yaş

Çocuk olsam yeniden
Bir tek düştüğüm için acıya içim
Ve kalbim; çok koştuğum için
çarpsa sadece.

Cemal Süreya

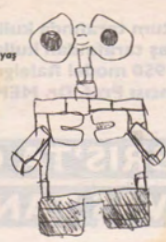

Erk Yavaş, 9 yaş

Ruşen Ali Mentek, 13 yaş

Cansın Perdahcı, 10 yaş

Düşünüyorum da,
biz büyüyerek
çocukluk etmişiz.

Turgut Uyar

Çocukluğun kendini saf bir biçimde
akışa bırakması ne güzeldi.
Yiten bu işte!..

Nilgün Marmara

Ezel Hızal, 10 yaş

Çıkmaz çocukluğundan dışarı
Kimse.

Kardeşliğimiz bundandır

Fazıl Hüsnü Dağlarca

Nâzım Hikmet

Çocuklar oynuyordu
Düşlerimin içindeki
Bayram yerlerinde

Özdemir Asaf

İçinde çocukluğumuz
olmasaydı, bu dünyayı asla
bu kadar sevecezdik.

George Elliot

Çocukluk anıları,
uyandıktan sonra
aklınızda kalan
düşler gibidir.

Julian Barnes

Gonca Delphin Derici, 10 yaş

Verda Şimşek, 6 yaş
Sara Şimşek, 10 yaş

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Mehmet Ali & Akşamsefası

Hem Rum tarafında kullanılmış hem KKTC Kurucu Cumhurbaşkanı Denktaş tarafından kullanılmış, şimdilerde ise bir bilim insanına eşlik eden 1950 model Raleigh 26"lık bisikletin hikâyesini YÖDAK Başkan Yardımcısı **Prof. Dr. MEHMET HASGÜLER**'den dinledik.

KIBRIS'TA ÖZGÜR DOLAŞAN SAVAŞ TANIĞI BİR BİSİKLET

Eşyaların hikâyesi de insanların hikâyesine benzer. Üretilirler, kullanılırlar ve biterler. Bu süre zarfında birçok olaya tanık olurlar. Savaşlardan kalan, büyük doğal afetlerden kalan, tarihi anlardan kalan eşyalar birer tanık olarak koleksiyonlara, müzelerle girerler. Bazıları da şanslı olarak ikinci baharlarını yaşarlar...

Bisikletiniz kaç model?

1950 model. Buna Raleigh 26"lık derler... İlk sahibini bilmek zor. Son sahibi olarak ilginç bir hikâyesiyse karşılaştım.

Size nasıl geçti, nereden aldınız?

Bisikletin adada yeri çok ayrı... Son yıllarda arabaya sayısı artmış olsa da, Kıbrıs denilince ilk akla gelen bisiklettir. Hemen herkes bisiklet kullanırdı geçmişte. Kıbrıs'ta 1957 yılından birer bisiklet sektöründe hizmet veren Ayrancıoğlu ailesi var. "Şahiri" olarak bilinen bu aileden, 2009 yılında satın aldım. Sifir bir bisiklet alsayım gitemmiş, ama bunu garajım, eskimisti, ama hâlâ yavaşça alıncı var gibi duyuyordum, buna bana satarsınız, diye sordum.

Bisikletinizin manevi bir tarafı var. Hem Rum lider tarafından kullanılmış, hem Sayın Denktaş'ın kullanmış, şimdi de sizde.

Bisiklette Lefkoşa'nın obur yarısına geçtim bir gün. İşlerimi bitirip bisikletle döndüğümde başında yaşlı bir Rum'un durduğunu gördüm. "Bu bisikleti nereden buldun, lütfen bana sat" dedi. Sattım... Buna benzer başka teklifler de sürekli aldım. Merak edip araştırdım, bir gün bu bisikleti 15 Temmuz 1974 Cunta darbesi sırasında Cumhurbaşkanlığı olmuş Nikos Sampson'un da kullandığını söyleyen bir Rum çıktı. Buradan anladım ki bisiklet şiddet olaylarına da karışmış. Daha sonra bisiklete binmeyi çok seven Sayın Rauf Denktaş'a iyi niyet göstergesi olarak hediye etmiş bir Rum vatanıydı. Bu bisikleti Kuzey Lefkoşa'dan Kurucu Cumhurbaşkanına da sürmüş, diyenler de oluyor. Denktaş'ın 1980'lere kadar bisiklet kullandığını biliyoruz... Kurucu Cumhurbaşkanımız iyi bir bisikletçiydi. Yani sadece lider değil Lefkoşa sokaklarını bisikletle arıyanlar halktan biriydi. Bu hikâyeler bisikletimin tarihine renk katıyor...

Sizin bisiklet macerasınız nasıl başladı?

İlk bisikletime 1973'te sahip oldum. Güneş, hedevesi olarak babam almıştı. Sadece bir yıldan az süre kullandım. Hatta signallara girdiğimde bisikletimi de alıp signağa sokmak istemiş. Olmadı. Geç signağın çıkıp Karakol'da Magosa Surlar için şimdiki. Sonrasında Temmuz 1974 savaşıyla beraber ilk bisikletimi iyi terk ettikten sonra geldim diye bulamadım. Lakin savaş bittikten sonra şahıslık kalan çok sayıda bisiklet vardı. Babam da arabasına 1977'de sahip oldu o vakit... Bisiklette limana giderdi. Hatta yazın limana

gündelikçi çalıştığım için babam bisikletle beni limana götürürdü. Sonrasında bisiklet sahibi oldum. Sürekli yeni yeni bisikletler aldım. 1983'ten sonra üniversite için Eskişehir'e gittim. Yazın tatillerde bisiklette yine binerdim...

Arabayla işe gidip gelmek yerine, neden bisikletle biniyorsunuz?

Araç kullanmayı hiç öğrenmedim. Türkiye'den 2009'da Lefkoşa'ya kesin dönüş yaptığımda da şimdi bu bisikleti satın aldım ve hâlâ onunla işe gidip geliyorum. Bir kere Lefkoşa duz bir yerleşim yeri. Trafik oluyor, çevrede çok fazla araç oluyor. Bisikleti iş yerinin önüne bırakıyorum ve her gün işe, güneye ve gidebileceğim her yere onunla gidiyorum. İlk başlarda tuhaf karşılanıyor çok oldu.

Savaş bittikten sonra şahıslık kalan çok sayıda bisiklet vardı.

"Koca profesör bisikletle biniyor" diyen oluyor mu?

Elbette, öyle diyenler çok oluyordu. Lakin bir süre sonra bisikletle özellikle 2012'den sonra yeniden trend olmaya başladı. Bisikletlerle sürekli gezintiler yapıyorlar. Koca profesör bisikletle mi olur? Neysen şimdilerde ona alıştılar. Hâlâ tuhaf bulanlar çok.

Adaya gelmek isteyen öğrenciler birer hocaları olarak ne tavsiye edersiniz?

KKTC üniversiteleri ilk olarak huzurlu ve başarılı bir ada üzerinde eğitim-öğretim faaliyetlerini sürdürüyor. Bu çerçevede öğrencilerin güvenli ve

branşlarda çok donanımlı yapılar haline gelmiş durumdadır. Öğretim iyisi kadroları bakımından da büyük çoğunluğu güçlü akademik bünyelere sahiptir. Önümüzdeki yıllarda üniversitelerin branşlarına konusunda önemli açılımlar yapacağı ve birçok branşın maksimum noktaya geleceği çok farklı üniversitelerin oluşacağına seylemek mümkün. Kalite ortalamasının üzerindedir. Bu çabaya sürekli artırmak ve kalite üzerindeki rekabet etmeye ilkesel olarak kabul eden üniversiteler her geçen gün artıyor. Hocalar için de alanlarında rahat ve serbest biçimde derslerini verecekleri, araştırmalarını yapıp yazma donuşturmalarında ciddi adımlar atacakları üniversiteler her geçen gün artıyor. Kuzey Kıbrıs üniversiteleriyle önümüzdeki asrın kamu diplomasiinde yeni misyonları Kıbrıs Türkü'ne başarıyı yakıştıran bir yapıya kavuşacağından eminim...

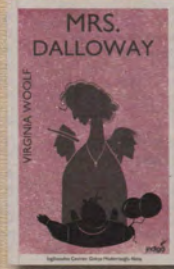
Adadaki öğrenci profili nasıl? Dışarıdan oluşan zengin çocukları algısı doğru mu? Türkiye'den ve 100 kuruş BM iyisi ülkeden öğrenci bulunuyor. KKTC'ye belli eskiden henüz Türkiye'de vakıf üniversiteleri çok azken bu "zengin çocukları" geliyor imajı olabilir. Lakin KKTC üniversiteleri Türkiye'deki vakıf üniversitelerine göre çok daha hesaplı durumdur. Dolayısıyla orta gelirli aile çocukları Türkiye'den KKTC üniversitelerine gelip okuyup başarılı oluyorlar. Dahası KKTC üniversitelerinin güçlü bir burs mekanizması ve anlayışıyla da Türkiye'den öğrencileri vardır. Bu konuda binlerce örnek bulunuyor. Eskiden yani 1990'ların başında henüz vakıf üniversiteleri yokken ve sadece devlet üniversiteleri varken bu imaj çıkmıştı.

Öğrencilere öneriniz nedir?

Öğrencilik yıllarında nasıl bir yaşam sürsünler, bisikletle mi binsinler, araba ile mi gezsinler?

Kıbrıs bir ada. Birçok üniversite çok geniş kampüse sahip. Bu kampüsler içerisinde yurdta da yapı bisiklet kullanımları, bulundukları yavru vatanı daha iyi tanımlanma büyük katkı yapacaktır. Bisikletle üniversite arasında paralı bir ilişki var. Kuzey Kıbrıs bisikletle çok daha keyif alılabilecek bir yarıdır. Bisiklet turları o kadar çok ki... Bu vesileyle arabayla goremeyecekleri güzelliği ve farklılıkları tanıma fırsatı elde edecekler. Bu da onları yeni ve güçlü deneyimlerle sadece lisans diploması sahibi değil adalarına üzerine işyasal-ekonomik-kültürel bilgi sahibi de yapacaktır. Kıyasla Türkiye'den sadece üniversiteye değil istisbale Kıbrıs konusunda Türkiye'nin karar vermesi de öğrencilerin gelecek bilgi ve deneyim alanına olma fırsatını da yakalayacaklar.

MODERN KLASİKLER

Garşıda, pazarda, otobüste, dolmuşta, sokakta, okulda ve işte herkes bir mucize bekliyor. Sinesi kısım çünkü susturulmuş. Dünyası daralmış, hayatı karamış, ıtırz edince başına neler geleceğini defalarca test edip çaresizleşmiş. Ne kendisini ne çocuklarını iyi bir geleceğin beklediğini düşünüyor. Aksine, diye kadar başkasının evini yakından işyeni giderek kendi kapısına dayandığını da farkında...

İstiyor ki, bir mucize gerçekleşsin ve bizi hep birlikte yuvarlandığımız bu derin, zifiri karanlık kuyunun dibinden çıkarsın, kesilen solugumuzu iade etsin. Güçün mavisini, göğüsün işığını göstere sin. İçimize işleyen kirden, kinden, pastan, yastan uzaklaşsın. Ayagımızdan altından bir hal misali çekilip alınan hayatımız, bize yeniden bahçesin. Oyle bir mucize gerçekleşsin ki, seni, beni, onu, hepimizi iyileştirsün...

Peki, dünyanın umudunu tümden kesmiş olanlar? Bu can ve irin derysinden orta orta yerinde olanlar? Bambaşka nedenleri bir arada bekliyorlar mıdır? Oysa umudun tükendiği zamanlara ait büyük çaresizlik diğer iyelerle kirlenime lime lime paralamasına seyirci mi kalıyorlar?

Hiç kuşuk yok ki, onlar da mucize bekliyorlar.Ama bekledikleri bu mucize, sureti haktan değil, yine hayvan içinden yani insandan geliyor. Bir Musa'nın çıkıp, Firavnu'nu denize gömmeyeceğini farkındalar. Ama beki birileri taş tap zulumun camını çerçevesini indirerek, beki kurulan sağlam bir cümle yoksulu, yoksulu, aç, çaresiz sarı sarmalayı işiti ustatcak. Yavaştan başlayıp oğibi büyüyen bir oğuk gökyüzünü delemek, adımlar atıp beraber yürünecek. Oyle çok yürünecek ki, ilk kez yollar ayrıacak. Gözler ufka değidkçe daha da parlayacak, eller birbirine sımsıkı tutunacak ve tüm çarelerin tükendiği anda umut, ipek bir hal gibi önümüze serilecek.

Anlaşıyor ki mucize, aylan yeni bir umut kapısından ya da beklemek için verilmiş güçli bir öğütten ibaret. "Bekleyeceksin" diyor ve devam ediyor: Gücünün yetemeyeceği bir gücün karşısında durduğun için bekleyeceksin. Onu yene medine ve sonsuz kadar da yene medineye geçireceği karamak istemiyorsan, umut besleyip bekleyeceksin."

ÂDEM, DAVUT, HIZIR, İSA...

Kutsal kitaplar, Hz. Âdem'den beri çeşitli mucize örnekleriyle dolu. Sıradan insanın aya pampayacağı düşünülen olaylar bunlar. Mesela Hz. Âdem, yirici hayvanlarla konuşabiliyor; dağlara, taşlara can veriyor, elini değdirmesi pınarlar fışkıyor. Hz. Davut atsesi sekuş domdiren, demire ekli verabiliyor. Zebur'u okumaya başladığında kuşlar havadan ağaçlara uçuşuyor, söyleneleri terkliyor. Hz. Davut Eyub'u ayağın yere vurmasıyla bir sıkık diğeri söğük ki pınar fışkıyor. Sıkak sıkak suyla yıkanınca bedeni, soğuk suyu içince yüreği şifa buluyor. Bir duşuyla cöldeki serap suyu, kuyuların umutlu ırşisine dönüşebiliyor. Hz.İn ortuduğu corak arazileri yeşil donüyor, öldükten

İnsan, asıl mucizenin kendisi olduğunu keşfedebilirse, kısıpı kaldığı kapandan kurtulacak. Elini, kolunu, aklını, vıccadını bağlayan düğümle ri çözüp, kul olmayı reddedersek kim olduğunu hatırlayacak.

MUCİZE

sonra bile ruhu, insan şeklinde görünüp gariplere yardım da edebilir. İbrahim'in vücuduna ateş işleniyor ve taşları kömüre çevirebilir.

Hazreti İsa da müritlerine pek çok mucize gösteriyor vakti zamanında. Daha besketmeye konuşmaya başlıyor örneğin. Tam dört öykü dirlitildi, çok olanların gözlerini açtı. Bir dokunuşta teninde hastak olanları iyi ettiğ i, çamudan yaptığı kuşlara bir uflyilece can verdiğ i, bir duşyla et, ekme k ve meyveyle dolu sofr a indirebildiğ i, asırdan asıra, kulaktan kuladığı yayılıyor.

Henüz bitmedi, başkalı da var: Dağları yürüten İshak, dikenli ağaçlara meyve verdiren, yünü ipeğ e çeviren İsmail, bir işaretle yağmur yağdıran, duşuyla bereketiz dağ ı yemeşil eden Lusi, su üzerinde yürüyen Zekeriyya, Ürdün Nehri'ni ikiye bölen, Kudus'u fetherederken güneş batı nı durdur an Yusuf, demiri altına çeviren Yunus ve daha nice si, göştdikler i mucizelerle, sıradan insanla arasına büyük mesafeler koyuyor.

GOĞE YÜKSELMEK Mİ?

Ama zaman geçti, devran değışti, insan da kendini göştdi r elbet.

Örneğ in bugün göştdi re yükselmek, denizin üzerinde yürümek, suyu ortadan yarmak, corak toprakları yeşertmek, yağmur yağdırmak, vahş i hayvanlara hükmetmek, körlere ışık vermek, hastaları iyi etmek işten bile değ il. Hatta kapitalizmin ırcem ve değ imiş yasalardan haberdarsak, yünü ipeğ e, demirin altına, toprağ ın elmasa çeviriyor oluşu da kimseyi şaşırtmaz artık.

Kuşkusuz tüm bunlar bir zamanlar mucizeyi gerektiriyordu ama artık sıradan insan için çocuk oyuncuğ ı. Uza y yani başımızda, okyanusların dibine yakın komşuyu. Yer in kaç kat altında nelerin düğ üğü da da göğ ü kaç kat üstünde parlayan ışık kümel erinin esrar ı çözülmez değ il. Dahası diye kadar mucize sanılan her edimin, her tahayyülün o denli ızder e çikmiş ki, doğ a artık insanla baş edemez hale.

Göçmen kuşun uçmaz, tavşanın kaçmaz, karacanın koşmaz, tilkinin aldatmaz, kurdun sürülerle dalmaz,

geliçnin tavukları boğamaz, tavuğın solucanı yiyemez duruma düştüğ ü bir dünyadan söz ediyoruz artık. Aslan ormanların kralığ ını bırakmış, ayının burnuna halka takılmış, sincaba ceviz kalmamış çünkü insan ayak izleri, dünyanın dört bir yanına dağılmış.

İnsan sevince ateşleğ idig i hava i fışkel gökte uçan kuşun kanadın yalıyor. Üzülsün, kurban kesip kök oluk kan akıyor. Öldürmek normal hayatın bir parçası olmuş. Bir yanda boğulan, ezilen, gırtkalları kesilen canılar son nefeslerini verirken, insan bunun adına "yaşam kavgası" demiş.

Biteviye hava y, suyu, toprağ ı kırletiyor, çiğ eli, meyveyi, börtü böceğ i yok ediyor. Savasıyor, öldürüyor. Barşıyor ve arında oyle bir yıkıntı bırakıyor ki, bu kez de çaresizlik, yokluk ve yoksullukla öldürmeye devam ediyor. Bombalar, kurbanları, kınması silahları, jetleri, tankları, fetheticileri, fetvaları, akhımları, ağozlu ıstahyla, hem yerli hem göçk tarumar ediyor. Ofkeyle kalkıyor, işgalle oturuyor. Kök ü kazındığı sanılan sağlın hastakları her defasında yeniden hortlatıyor.

İçinde kök salmış kötükülleri ortalığ a saçtıkça insan, mucizeler yaratacağ ını sanıyor ama asıl mucizenin o kötükülleri yok etmekte keşfedileceğ ini bir türlü anlayamıyor. Oysa bu kadar ho yrat olmasa, bu kadar zorba olmasa, dünyanın bütün canlılara yetebileceğ i göğ e, cümle âlemi ayağ ı tuta n sunularla bu kadar çok oynama ssa, doğ anın dengelerini alt et emese, yani böyle sine hırslarıyla hareket etmese mucizeye de ihtiyacı kalmayacak.

İHTİYACIMIZ OLAN

Umak için uğraşmamıza gerek yok artık bizim, çünkü uçabiliyoruz, hatta neredesey uza y arka bahçemizi yapıyoruz. Denizin üzerinde yürümeye de gerek yok çünkü hem denizin üzerinde hem okyanusların dibinde yaşıyam ız öğrendik. Ama bu bilgelik, hırs körlüğ emiş, tek başına sahipleme duygusunu besleyip topl u yaşımanın en basit kuralından uzaklaştırmış. Her şey öğrenmiş de, paylaşmam ız öğrenememiş insan, diğerkâm olmayı başaramam ız.

Bu sebeple, zamanı ufuklaya sınırlı yeni mucizelerin de insanı faydalan olmayacak. Çünkü günü geldiğ inde o mucizeleri aşacak ve ama yine de eksik kalacak. Oysa asıl mucizenin kendisi olduğ unu keşfedebilirse, kısıpı kaldığı kapandan kurtulacak. Elini, kolunu, aklını, vıccadını bağlayan düğümle ri çözüp, kul olmayı reddedersek kim olduğ unu hatırlayacak.

Doğ laya barşacak, ımarıkça hava y, suyu ve toprağ ı kırletmeyecek. Hava y, suyu, toprağ ı kırlettiğ inde, kendi türünü de yok ettiğ ini bilecek. Bir avuç zengin daha çok semirsin diye kapi komşusunu katletmeyecek. Kendisine benzemeyenden nefret etmeyecek, kimsey e kin tutmayacak, paylaşmam ız öğrenecek. Ksa çp, uzun çöten hakını alacak, büyük balk, küçük balğı yutmayacak.

Anımsayacak ki, sevgi mucizenin ta kendisi dir. Kelebekler uçacak, ayvlar yerden kesilecek, başlar göğ e erecek; yeniden sevinir insan. Ölü m değ il yaşam kazanacak. Hakikat yalana, barş savaşı, ıyık kötülüğ e galebe çaldığı zaman... ✨

Resim: The Miracle of the Loaves and Fishes

HANGİSİ, NİÇİN?

Parayla saadet olmaz mı, para her kapıyı açar mı? Hangisi? Niçin?

Para her kapıyı açmaz ama parayla saadet olur. Fakat sadece parayla saadet olmaz. Başka şeyler de olsun. Parayı harcamayı bilmiyorsun, hayatta zevklerin, hobilerin, birlikte para harcayacağın dostların yoksa, "Eh yeter be!" deyip ormana, yeşile, denize kaçmaların yoksa neyleyim ben oyle parayı!

Sosyal medya mı, sahne mi?

Hangisi? Niçin?

Hiç düşünmeden sahne! Çünkü benim mesleğim oyunculuk. Sosyal medya bana zarar veren bir araç haline geldi. Ama sahne iyileştiriyor beni. Her seferinde çok iyi ayrıyorum oradan ve sahneye çok saygı duyuyorum.

Senaristlik mi, oyunculuk mu?

Hangisi? Niçin?

Hem yazıp hem oynuyor olabilmek her oyuncunun hayalidir. Başarı o zaman kaçınılmaz. Bende henüz senaristlik kısmı yok.

Cem Yılmaz mı, Şahan Gökçek mi? Hangisi? Niçin?

Ben Cem Yılmazcıyım. Onun şakalarıyla, stand-up'larıyla büyüdüm, hâlâ her filmine üç kere gidiyorum. Çok zeki ve yetenekli, hepimizin gönülünü çaldı.

Fistik ezme sandviç mi,

Ayyalık tost mu? Hangisi? Niçin?

Hey hadi ama! İlk terchim ebette fistic ezme liölle sandviç ve ilk süt. Ayyalık tost ne demek? İnan hiç duymadım, bir ayyakbı markası filan mı? Bizim burada, Michigan Bulvarı'nda sık rastlanan bir şey değil anlaşırsın ya...

Acı çekmek mi, mutlu olmak mı?

Hangisi? Niçin?

Utanarak söylüyorum ki acı çekmek. Daha sinematografik, öylesi çünkü. Bazen ortada hiçbir şey yokken hiçkara hiçkara ağlamak, müzik dinlemek ve kendi kendine boş sokaklarda klip çekmek çünkü -kalp-

Öğrenci evi mi,

yurt odası mı? Hangisi? Niçin?

İkisinde de yaşamadım ama ben üniversitedeyken -ailemle yaşarken- öğrenci evine özenirdim hatta bazen duyguya girebilmek için gidip evlerine biriken buluşmalarını yıklar, tencerelere yapışan makarnaları tellerle çıkarırdım. Ne emaymışım! Kesinlikle öğrenci evi. Daha samimi. ✨

*ŞİİR OKUYORUM AMA ÇOK AKLIMDA TUTAMIYORUM.

*NAPTIĞINI BİLSENİZ CANINA OKURSUNUZ!

*AMA ANNEMİN ÇOOK DAHA GÜZEL...

*BİTİR ARTIK ŞU KİTABI BEN DE OKUYCAM!

*HER GÜN MUTLU OLMANIZ DİLEĞİME...

*BİZ KİMİZ BEN DE BİLİYORUM AMA İKNA OL DİYE

“yerel düşün küresel kiralala”

Rent-a-Car

YOLUNUZ AÇIK OLSUN

Kolaylığı
yaşa

- TÜRKİYE'DE 26 OFİS İLE HİZMETİNİZDE
- ŞOFÖRLÜ VEYA ŞOFÖRSUZ ARAÇ KİRALAMA
- 24 SAAT YOL YARDIMI

0 850 304 35 27

www.global-rent-a-car.com

www.ekartur.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Mehmet Ali & Akşamsefası

Timarhanede nöbet geceleri, ağır bir terk edilmişlik duygusunu doktor önlüğünüzün üzerine zorla giydirir.

MUHİTTİN İLE ALİ EKBER

Timarhanede iki türlü nöbet tuttururlar. Acileki çok daha vurucudur, ama bugün servis nöbetini anlatmak niyetindeyim.

Hafta içi akşamüstüne doğru hastane boşalmaya başlar. Herkes gider. Nöbetçisiniz. Gidemezsiniz. Hava karamaya başlar, demir parmaklıkların önünde ve ardında. Yalnızsınız. Loş ve ıssız hastane koridorları. Servis binaları arasında in ve cinin top oynamaya doymadığı kapkaranlık yollar. İçinden cızı cızı ışıklar sızan nöbet odalarında örgü ören hemşireler. Servis mutfağlarında beyaz floresan ışıklarının altında pencere kenarlarına yaslanmış dalgın sigara tüttüren yaşlı ve iri kıyım müstahdemler. Geç saatte ortaklık dolaşmaları istenmediği için hepsinin uyumayı kimyasal yollarla sağlanmış hastalar. Ara sıra havlayan sokak köpeklerinin bozmadığı mutlak sessizlik. Timarhanede nöbet geceleri, ağır bir terk edilmişlik duygusunu doktor önlüğünüzün üzerine zorla giydirir. Akşam yemekleri çok erken yendiği için hemşire odalarında gecenin ilerleyen saatlerinde kahvaltı sofraları bir güneş gibi kurulur. Sohbetler eşliğinde çaylar yudumlanır. Karanlık gecelerin içine akan muhabbetin sıcaklığı karşısında ölüm hissi bir iki geri adım atsa da sizi az ötenide, koridor köşelerinde, gürültüyle açılan ağır servis kapılarının hemen önünde beklemeye devam eder.

Hastaneler servis yöneticisi olan şeflerin yatmak muayenehaneleridir. Özel hastalar yatırlar gece saatlerinde ya da bazıları gündüzden gelip yatmış. Timarhanede gece karanlığında uymayan ve uyumadığı yetmezmiş gibi mutfakta müstahdemlerle muhabbet etmeye cüret edebilen esofmanlı ya da pijamalı bir varsa bilin ki, o bir hastadır şüphesi, ama özel bir hastadır. Özel hastaları yatış süreleri ve yatış yerleri servis şefleri tarafından muayenehanelerde ayarlanır! Mesela Muhittin. Hemşerin Muhittin'de hastaneye yatmasını gerektiren tedavi ile düzelebilecek hiçbir psikiyatrik rahatsızlık yoktu. Biraz zindanlık içine gelmiş! Şef de onu yatırmış. Bu dinlenice içine şefe kaç para... sormazsınız, onun yerine 'Muhittin burası Mehmet Ali & Akşamsefasi

Ara sıra havlayan sokak köpeklerinin bozmadığı mutlak sessizlik...

denilenecek yer mi yahu?"

diye sorarsınız. Timarhane en güzel kafa dinlenince yermiş! Servisi dönemede komando olduğunuz, sonra 12 Eylül'de bir

süre içinde yapıp çıkınca çek-senet işlerine bulaştığını, ama yaralama,

dövme, vurma, kırma derken namının iyice yürüdüğü, ama sonra gözden düşüncesi sinirlerinin iyice bozulduğunu, bozulunca da karısına, "Ben gene birine bir şey yapmadan gidip biraz yatayım" dediğini söyler. Siyasi dönemde polislerin kendisini cami avlusundan topla-madıklarını gülere anlatırken öldürdükü solcu sayısını yeri birden. "Adama başı sokunca onun rahatladığını düşünüyorsunuz" diye de ekler.

Bu cümleli duyduğunuzda onun tarafından gece kahvaltısı için hazırlanmakta olan suçuğun içine girip çıkan biçimin ucu size dönükür.

Önce canlı olarak duyduğunuz cümle ve ona

eşlik eden yüz ifadesinden tam olarak öğrenirsiniz. Servis personeli ile birlikte Muhittin'in hazırladığı sucuklu yumurtanızı yerken servisin zili çalar! Timarhanelerde gecenin ilerisinde çalışan servis zilleri tek bir şeye alamettir, yeni bir hasta gelmiş olmalıdır. Kapıyı açarsınız karşınızda kısa boylu, kara kuru, 40 yaşlarında, siyah kalın çerçeveli gözlüklü bir adam, iki elinde ağzına kadar portakal dolu iki torba ile karşınızda. Hastadan çok hastasına yiyecek getirmiş bir hasta yakınına benzemektedir. "Bu saatte ziyareti almyoruz. Siz de nerden çıktınız?" demeye hazırlanırken Muhittin arkasından gelip, "Gel ulan buraya!" diyerek bu kara kuru adama sarılır. Kucaklarırlar. Servis kapısında garip bir insan düğümü hasıl olur. Ali Ekber'dir gelen. Masaya buyur edersiniz Ali Ekber'i. Ali Ekber bir devrimci örgüt davasından hapis cezası almış, ağır işkenceler ve uzun hapisane yılları sonrası ciddi bir psikiyatrik rahatsızlıktan mustarip olmuştur. Muhittin ile daha önce timarhanede bir dönem birlikte yatmış ve o zaman abıap olmuşlardır.

Gece nöbetindesiniz. Servisin mutfak masasında önlüğünüzle oturmuştasınız. Sağınızda Muhittin, solunuzda Ali Ekber.

Demli çaylar eşliğinde bir anda başlayan 12 Eylül'den kimin daha fazla zarar gördüğüne dair karşılıklı atışmanın ortasındasınız. Kim işkenceden çıkarılıp keşfe götürülmüş ve öldürüldüğü adamı gömdüğü yeri göstermesi istemisin, kim hadi kaç lan deyip keşfe vurulark kim vurdurya götürülmek istemisin, kim Filistin askısında daha uzun kalmış, kim daha fazla elektrik verilmiş, dayakta kırılan kemik sayıları ve yerleri, kim seksen altı gün kim seksen dört gün işkencede kalmış, kimin taşakları hiç bulunmamış, kim kaç kez hastaneye kaldırılmış, kim daha fazla hapis yatmış, kim vatan için adam öldürmüş, kim devleti yıkmak istediği için işkenceyi hak etmiş, kim etmemiş!

Timarhanede ilerleyen gecenin sessizliğinde yükselen sesler, zaman zaman atılan kahkahalar arasında, soyulan portakallarımızı paylaşırken aramızda...

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi <https://trantey.org>

ÖMER ERDEM

Türkçe'nin duyguyu yükü Cahit Sıtkı Tarancı'da entelektüel bir krize, varoluş sancısına, sosyal ve siyasal hesaplaşmaya değil; her zaman felekle dertli olmuş sıradan insanın modern sesine dönüşür.

‘ÂLEMDE BİR ANDIR BİZE DOST ESEN RÜZGÂR’

Cahit Sıtkı Tarancı, şair olmak için doğuştan gelen bir tabiata sahip olmanın yanında şair kabul edilemek için pek çok şans elinde tutar. Her şeyden önce erken ölüştür ve bu ölüm trajediyi meraklı halk ilgisinin altın anahatlarından sayılır. Hiç kimseyi andırmayan ve onu taçlandıran soyadı, orta sınıf üzeri bir aileden gelişi, Paris geçmişi, devrinin ses getiren ödülleri birisine layık görülmese, hiçbir sosyal sınıfa doğrudan göz kırpmayan serazat kişiliği; ‘Otuz Beş Yaş’ şiirinin yaygınlık kazanmasıyla beraber onun çevresini ören iç içe halelere bürünürler. Türkçe'nin duyguyu yükü onda entelektüel bir krize, varoluş sancısına, sosyal ve siyasal hesaplaşmaya değil, her zaman felekle dertli olmuş sıradan insanın modern sesine dönüşür.

Cahit Sıtkı Tarancı

Dante gibi ömrün ortasında olmak” artık Batı’yı değil, Doğu’nun çatallanmış yollarından birisini işaretler. İçli, lirik bir şehir sairidir Cahit Sıtkı. Karacaöğlan, 20. yüzyıla yetişseydi buna yakın bir şiiri denerdi, diye düşünür insan. Güzelliğe, kadına, aşka düşkün olduğu kadar dünya ile dertini ak bir dille yazabildiği için de böyle.

Bir de şu var, Cahit Sıtkı, Fransız şiirinden koyulacak Türk şiirine yalır. Eski edebiyatı yeterince okuyamamıştır. “Yunus Emre az şey mi?..” “Yahya Kemal’in şiir yazdığı bir dönemde Türk şiiri, göğsünü gere gere, ‘Varım’ diyebilir” dese de, “Baudelaire, elinde tuttuğu canlı meşale

ile bana tutacağım, tutmam gereken yolu gösterdi. Baudelaire bana suyun dibine imreyi öğretti. İçim ile dışım arasındaki farkı, Les fleurs du Mali’ okuduktan sonra anladım. Baudelaire, bana kendimi buldurttu ve ben hayatımı, Baudelaire’i okuduktan önce ve sonra diye iki bölüme ayırmaktaym” demekten çekinmez açıkça. Buraya Ziya Osman Saba adını özellikle eklemeli, çünkü, ‘Nefes Almak’ şairi, Cahit Sıtkı’nın insan olma toprağını sürekli canlı tutan bir dost olarak onu hep ayakta tutmuştur. İki şiirin mektuplaşmaları eşsiz bir dostluk belgesidir. Ve eşsiz bir mektup yazarıdır Cahit Sıtkı. Öykücü ve şiir çevirmenidir aynı zamanda. Peyami Safa biyografisi ise arada kaynamıştır.

Memleket İsterim, Gün Eksilsin Penceremden, Hatıralar, Korktuğum Şey, Bugün Hava Güzel, Abbas, Otuz Beş Yaş şiirleri onu büyük şair saymak için elbette yeterlidir. Üzerine atılan ölüm, hüznün duygularına rağmen (kitap kapaklarına bakmak yeter; solgun yaprak...), o sonuna kadar yaşamaya bağ, aşk, coşku ve hayat şiirleri yazmıştır. Portre şiirden çıkarak kadınlara içli düşkünlüğü; akrostiş şiirine bakarak gönül bağıllığı okunabilir. Savaş içinde, baharı eski baharlar içinden çıkaracak kadar umutludur.

Bense, Cahit Sıtkı’nın en çok ‘Ölümün Sonra’ şiirine kapılırm. Yaşamının alışkanlığını bir kuş yuvasına bozarcasına dağıtan ölümü, “bir büyük boşluk” olarak nitelendirse de bu şiirin, asıl derdinin ölüm ve sonrası değil, hayatta olmanın “uçurumu” nu duyurmasıyla ilgileniyor. Tersinden bir kaos teorisi gibi geliyor bana. Bir de hiç ama hiçbir şairi, sesi ve şiiri içermiyor. İnsan denilen varlık bütün kimliğinden sıyrılıp vatanı bırakıldıktan sonra kendi yalnızlığına iade ediliyor. Yalnızlık bir sanat kat sayılır. İcmesi kayıdır.

Memmet Ali & Akşamsefasi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

www.rante.org.tr

DİLİMİN DÖNDÜĞÜNCE SUSTUM

KENT REHBERİ

kentin otomatları

Otomat: "Canlı bir varlığın yapacağı kimi işleri yapabilen mekanik ya da elektrikli aracı ya da ağıt." (TDK) Bu aygıtlar 1920 yılında Bohemyalı yazar Karel Čapek'in yazdığı "R.U.R. - Rossum's Universal Robots" adlı bilim kurgu tiyatrosu oyununda "robot" olarak tanımlanmaya kadar "otomat" olarak adlandırıldılar.

Elektriğin kontrollü bir şekilde kullanıma ve üretime döneminde onun bu otomatların, algoritmaları, zemberekleri açığa çıkan kinekin enerjinin ikisideyle eşitlikli mekanizmaları, dişlilerin, manivellelerin, millerin vb. döngüsüyle hareket etmekteydiler.

Sibernetiğin ilk örneklerini oluşturan bu cihazlar çoğunlukla gösterici amaçlı yapılmışlardı. M. Camus'un XVII. Louis'te çokluğun algılamak için icat ettiği faton kendi içinde bölünemeli algoritmaları sahip bir otomat olarak öneimirdi. Ağıt iki aşpa an çektiği 25 cm uzunluğundaki fatondan oluşuyordu ve fatonun penceresinden de arka kolukta oturan bir kadın görünüyor. Ayrıca dizginleri elinde tutan bir sürücü ve iki de uşak vardı düzenekte. Zembereğe dokununca sürücü kırıncı şaklatı ve atlar da çok gerçekçi hareketler abarı çekmeye başlardı. 120x120 cm ölçülerindeki masanın sinması gelince sola dönmüş ve geldiği yola dik bir açıyla yine masanın kıvrısı boyunca ilerleyip Louis'in karşısına gelinceye kadar ilerlemişti ki çalıştırdığında. Sonra arka durmuş, uşaklardan genç olanı inip fatonun kısıpını açmış, ilerideki kadın dışarıya çıkıp prensi selamladıktan sonra yeniden araba binip eski yerine oturmış. Uşak merdiveni kaldırıp, kapıyı kapatıp eski yerine gelmek istiyse, abacı da yeniden kırıncı atlara vurarak hareket etmeye ve faton il, kısıpı açmaya yare dönmüştü.

Jean Henri Nicolas Mallardet'in "Buyucu" su de 20 farkli soruya cevap veren, hareketleri insan davranışına uygun olan çoklu algoritması örnek bir tasarımıdır. Jacques de Vaucanson'un -dünyanın ilk gerçek robotunu ve ilk tam otomatık üretim tezgahını yapan kişi- ordeği (1739) gerçek boyutlardaki ve canlı bir ordeğin hareketlerini eksiksiz olarak yapılabiliyordu. Bu cihazın en büyük özelliği hareketlerinin gerekçesi olmasının yanı sıra yipçiyi yere sindirimi yapılabiliyor olmasıydı. Yine Vaucanson flüt çalan adam (1736) yapay akciğerlerle ağzında tuttuğu flüte üfleterek 12 şarkı çalılabiliyordu. Pierre Jaquet - Droz'un üç otomati da aynı fonksiyonlara sahipti. 1768 yılında yazar adında 60 cm'lik bir çocuk tasarladı. Kaz tüpü kalemini okkaya batırıp 40 karakterite yazı yazabiliyordu. Aynı prensipte çalışan ressam, dört resim çiziyordu ve

bulardan biri de XV. Louis'in portresiydi. Kadın formundaki müzisyen de beş ayrı şarkıyı piyano benzeri küçük bir aletle çalılabiliyordu. Üç otomatın çok hareketleri de yapıtkıları eylemle uyumluydu.

Peter Kintzing ve David Roentgen'in 1772'de yaptıkları 1784'te de Fransa kraliçesi Marie Antoinette'ye sundukları 45 cm boyunda kadın biçimindeki otomat, santurla sekiz ayrı melodi çalıyordu.

James Cox ve John Joseph Merlin tarafından 1773 yılında yapılan Gümüş Kuğu da, uzun boyunu kusursuzca geriye çevirmek tüy temizleme ve sonrasında da başını eğerek suda balk yalamaya hareketlerini yapıyordu.

Juanelo Turriano'nun 1560 yılında yaptığı 40 cm'lik mekanik keşiş, Rahip San Diego'yu canlandırmak için. Aysakları, gözleri, dudakları, kolları ve kafası onun gibi hareket ediyordu.

Bu saydıklarımın ilk ikisi hariç diğerleri halen çalışmaktadır. Ayrıca buraya yazmadığım diğer otomatlar da halen zamanın yoruculuğuna karşı çalışmaya devam etmekte.

**Yaşadığımız
şehre bakın.
Gün içinde kaç tane
insan davranışını
taklit eden otomat
görürsünüz?**

Daha da geriye gidersek sibernetiğin kurucusu olarak kabul edilen, 1136'da Cizre'de doğan ve "Tabiatkita çevirmeyen her tekniğin ilmin doğru ile yanlış -arasında kalacağı"ni yansıtan Ebû'l İsmail İbnî Rezzaz El Cezzeri'nin, mekanik hareketlerden mühendislikte faydalanmayı içeren kitabına (El Câmî-ül Beyn'ül İlmî ve El-Amelî'n Nâfi fi Snâ'at'ül Hiyel) bakmak gerekir. Zira Cezzeri'nin icat ettiği ve bütün kontrol sistemlerinde hidromekanikli kullandığı otomatlar günümüz mekanik ve sibernetik bilimlerinin temel taşlarını oluşturmaktadır.

Archytas'ın M.O. 350 yılında buluşa gücüyle çalışan ve uçan bir güvercin yaptığı yönlendirme de kapsamlı bir kayıt olan ilk belge Cezzeri'nin kitabıdır. Sadace 15 özgün kopyası olan bu kitap, altı ayrı bölümde 53 farkli sistemde çalışan otomatın kullanim esaslarını ve yararlanma olanaklarını çizimlerle göstermektedir.

1174 yılında Artuklu Saray'ına giren ve saray mühendisi olarak çalışan Cezzeri, en verimli zamanını burada yaşamıştır. Zira sarayın bulunduğu şehir olan Amêd'de 140 bin civar kitap olunduğu bililir.

Moğol hanları arasında en büyük kan dökücü olarak anılan Hülagü'nün 1252 yılında Diyarbakir ve Meyyâfâhî'nin yerinin istisası sırasında, şehirle birlikte aralarında Cezzeri'nin çalışmaları da bulunan bu kitaplar taranmıştı.

Saray Cezzeri'nin otomatlarını gören Hülagü, bunları çok ilgilennmiş sonra da hepsini parçalamıştı. Hülagü'nün tarihini yazan Ahmet el Zemahî, o anı -aktarılanların ağzından- şöyle izah eder: "Hülagü diklatkice bu cihazları inceledikten sonra, 'Bunların hepsi oyuncak... İnsan, hayvanı takile eden oyuncaklar. Evet, dâhice bir mekanizma var ama bunu yapmak maharet değil, maharet bir parmak hareketiyle insanları otomat haline getirmek'tir' dedi şehri yağmalama ordusunu göndererek, Sonra da bütün otomatları kırmaları emretti."

Onun bu sözü kitle güdümleme sisteminin temelini oluşturdu. Sonrasında her siyasi ve ekonomik sistem kendi güdümlediği kitleyi vücutta getirdi propaganda aracılığıyla. Kitle, ekonomik veya siyasal ıktırdan istediği şekilde tepki vermemek şartlarındı. Zamanla bu tepki sezenegî ikiye indile ve birleşti: Tüketim ve şiddet... Sonucu etkî değerleri gereksiz bulan, kendisine biçilen rolleri düzensizden itaat eden, kutsal alana günlük çıkarları hüznüme taken klanışlı bir kitle ortaya çıktı.

Yani Marx ve Engels'in 'Alman İdeolojisi'nde (1854) bu durumu izah etmek için icat ettikleri terim olan "lumpen" dünyaya getirildi. Tüketim alışkanlıklarının esir aldığı tüketim dışında medvediyetlerinin hiçbir anlamı olmayan, hiçbir düşünce, tavır, düşüncesi olmayan insanlar topluluğu.

'Louis Bonaparte'ın 18. Brumaire' eserinde Marx daha da açar bu kelimeyi, ahkaki bozulmaya işaret eder. "Dolandırıcılar, imat helezaları" der onlar için.

Zaman içinde bu zaman açıldı, gerildi. Çünkü lumpenin ahkaki bozulması gerekir artıyıcı ve mevcut tanımlar onun izah etmek için yetersiz kalıyordu. Katmanları genişledi, her sosyal düzeyde var oldular. Mısal, bir kişi kişi sofrası kurup içerken, sonrakı gün silahla meyhaneye basıp içki değerlerine aykırı der. Bir diğeri kadınları taciz ederken, parkta ele tutuşan sevgililere saldırdı ahlakımızı bozuyorsun der. Hak yememekten bahsederken yanında çalıştığı işçinin fazla mesaisini onun kovanında tehlike ederek rahatlıkla yer. Öğrencilerini taciz ederken oturduğu apartmanda öğrenci bir kızla erkeğin birlikte daire tutmasına "yozaşma" der. Köşe yazılarında battı etmek için, bir soylediği diğeri tutmazken ilkel ve onurlu olmakta bahseder. Örnekleri çoğaltılabilirsin.

Yasanları yerin niteliği ve bekası orada bulunan lumpenleştirilmiş kişi sayıysla ters orantılıdır. Şimdi yaşadığımız şehre bakın. Gün içinde kaç tane insan davranışını taklit eden otomat görürsünüz? ✨

Otomatlar ve bir insan

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranteoy.org>

HKH mağduru Mimar ALEV ŞAHİN'le mimari, kentsel dönüşüm ve bir yıldır sürdürdüğü oturma eylemi üzerine konuştuk.

DİRENEREK ÖZGÜRLEŞTİM

Neseli, küçük burjuva hayatı sürenken işten atıldım ve tüm yaşamım değişti. Eşiği cesaretle atarsanız arkasındaki gerçek dünyayı görebilirsiniz. Direndiğiniz kendimi, dostluğu, yoldaşlığı, hayata dair incelikleri ve faşizme karşı durmanın gücünü keşfediyorum. Özgürleştiğimi ve her gün yeniden doğduğumu hissediyorum... Brezilyalı Mimar Oscar Niemeyer uykudan önce kulağıma şöyle diyor: "Mimarlık en önemli şey değildir. Önemli olan hayat, arkadaşlar ve değiştirmek zorunda olduğumuz adaletsiz dünyadır."

İLHAN BERK'İN DEDİĞİ GİBİ...

OHAL ile birlikte halkın tüm muhalif kesimlerine yönelik bir baskı politikası başlandı. Birçok insan da direnişe geçti. İnsan onuru, vicdanı bu haksızlıkları reddetti.

İlhan Berk diyor ya "Bu yüküle öleceksin," dedim hamala. "Ölüm kolay, sen umuttan haber ver," dedi. "Umut varsa dünyayı vur sırtına!"

Ailemin ve dostlarımla da desteğiyle dünyayı vurup sırtıma, onuruma sahip çıkmayı tercih ettim. İşimi geri alana kadar eylemime devam edeceğim.

MİMARİ TALAN

Bina dediğiniz şey nedir? Buradan başlayalım mimariyi konuşmaya. Konut, okul, hastane, kreş gibi, halkın ihtiyaçlarını ifade eder binalar. Ama aynı zamanda egemenlerin beka için inşa edilen hapishaneler, karakollar, saraylar da bina örnekleridir. Benim için bina, iktidarların değil, halkın, içinde yaşadığı, mutlu, huzurlu ve güvenli hissettiği her mekandır.

İkel toplumun ihtiyaçlarıyla başlayan mimarının ilk örnekleri özel mülkiyetin keşfiyle üretim araçlarını elinde tutan egemenlerin ihtiyaçlarına hizmet eder hale geldi. Sosyalist toplumlar da bina mimarının temel tasarımı ilkesi halkın ihtiyacıdır.

Memmet Ali & Akşamsefasi

Benim mesleki perspektifim rantın, yağmanın, talanın değil; yoksulun, emekçinin, ezilenin mülkünü üretmektir.

KOPYALA-YAPIŞTIR MİMARISI

Mekân tasarımı esas alınan her kriter, mekânın insan üzerindeki etkilerini belirler. Tercih edilen ıspank renge, mekândaki dolu-boş dengesine kadar her çizgi insan üzerinde nasıl bir etki yaratır. Türkiye'deki mimari ise sermayeyi merkeze alıyor. Genellikle kopyala-yapıştır ya da en yüksek, en çok, en görkemliyle ulaşmak isteyen uygulama örnekleriyle dolu.

KENTSEL DÖNÜŞÜM

MAALESEF RANT ODAKLI

Türkiye'deki kentsel dönüşüm, iktidarın rant politikalarıyla biçimleniyor. Bu çok acı. Kentler, zamanla büyüyor. Müktedirler, kent merkezlerinde kalan yoksulları kent dışına sürerek, mahallelerin artan rant değerini paraya çevirmek isterler. "Kentsel dönüşüm" yerine halkın barınma sorununun çözümü, mahallelerin fiziki, sosyal, siyasal ve kültürel dokusunu korumak öncelenmeli.

GÖLGESİNİ SATAMADIKLARI AĞACI KESİYORLAR

Kızıldilleri şöyle der: "Son ırmak kurduğunda, son ağaç yok olduğunda, son balık öldüğünde; beyaz adam, paranın yenmeyen bir şey olduğunu anlayacak." Beyaz adamların işbirlikçileri ise bugün bizim topraklarımızda gölgesini satmadığı ağaçları kesiyor. Mağca Parkı'nda olduğu gibi. Kapitalizm son ırmığı kurutmadan, son balığı öldürmeden, son ağaç yok etmeden doğmazsa, ormanlarımızı sahip çıkmak zorundayız.

"YARIN BİZİMDİR!"

Bir yıldan fazla süredir faşizme karşı "Yarın bizindir" diyerek direnen başta Nuriye Gülmen, Esra Özakca-Açın Karadağ ve Nazan Bozkurt kadınları saygıyla selamlıyorum.

BEŞİ BİR YERDE

En sevdiğim beş film

Yüzüklerin Elendisi serisi (Peter Jackson)
Cadillac Records (Darnell Martin)
Das Wilde Leben (Achim Bornak)
Ruhların Kaçışı (Miyazaki)
Blow (Ted Demme)

En sevdiğim beş şarkı

Feeling Good (Nina Simone)
Walk (Pantera)
Dayan Yüreğim (Yıldız Tilbe)
Beni Böyle Sev (Orhan Gencebay)
İstanbul Hatırası (Sezen Aksu)

En sevdiğim beş kitap

Görünmez Canavarlar (Chuck Palahniuk)
Kinyas ve Kayra (Hakan Günday)
Dövüş Kulübü (Chuck Palahniuk)
Zahir (Paulo Coelho)
Kurtlarla Koşan Kadınlar (Clarissa Pinkola Estes)

En sevdiğim beş karakter

Naruto (Masashi Kishimoto'nun yaratığı Japon manga serisi)
Sailor moon (Ay Savaşçısı)
Mang (Avatar)
Kikasa Ackerman (Shingeki no Kyojin)
Annen

En sevdiğim beş şehir

İzmir
İstanbul
Rio (Gitmedim)
Tokyo (Gitmedim)
Goa (Gitmedim)

"Everything is something happened"
Martin Heidegger

ONUR ÜNLÜ'DEN GERÇEK KESİT MANYAK

MOR KUTUPON YAKIN "GERÇEK KESİT MANYAK" ZAHİT KAÇINÇILAR EMEL ERGİ - FATMA FAZLİCANI - ERDAL PAŞAOKANCI - MEHMET VARDOLU - ZEHRA ŞAHİNÖZEL - MUSTAFA HANCIYEMEZ - İLHAN DÜPMAL - BEKAT DEMİREKER - KETİM ALTINDAL - FATİH YILDOĞAN - AYLA ALTUNKAYA - PERİHAN ÇAKIR - İZZET ESMA KESKİN - CEMAL KARAKOÇ - ALI ŞİMŞEK - KUTLU - BAKUR KOCATOPRAK - SÜRAK TOPALBAZI - MUSTAFA ÖZGÜLLÜ - HANCI YILMAZ - NERİSA GÜRBÜZ - ELPİZ BEZ - VEDAT ÖZDEMİR - BÜLENT SÖNÜL - BÜLENT ÖZCAN - ZAHİT KAÇINÇILAR - ONUR ÜNLÜ

bjr

dajre

SİNEMALARDA

#geliyormanyak

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Kardeşim, yeryüzündeki en sorumsuz insanlardan biridir. Bir insan kardeşinden ne kadar nefret edebilirse o kadar nefret ediyorum kendisinden. Duygular karşılıklıdır derler, onun da beni sevdiğini pek sanmıyorum. Geçinip gidiyoruz işte...

AĞABEY

Gecenin bir yarısı telefonumun sesile uyandım. Arayan annemdi. Kesin kardeşim bir halılar karıştırmıştı yine, annem de benden yardım istemek için aramıştı, diye düşünip sesize aldım telefonu. Uykuya kaldığım yerden devam edeyim dedim. Ne mümkün? İki dakika sonra yeniden çalmaya başladı. Bu kez telefonu kapattım.

Kardeşim, yeryüzündeki en sorumsuz insanlardan biridir. Bir insan kardeşinden ne kadar nefret edebilirse o kadar nefret ediyorum kendisinden. Duygular karşılıklıdır derler, onun da beni sevdiğini pek sanmıyorum. Geçinip gidiyoruz işte. Aştan atılmaz, satsan satılmaz, derler ya, o durum.

Anama bir gün, "Doğuramaz olaydın keşke bunu," dedim. "O nasıl laf?" dedi. "Olmadı anne bu," dedim. "Öyle deme, Allah'ın gücüne gider," dedi. "Niye gücüne gitsin anne? Yüce yaradan, kulunun olmadığını biliyor muydur sen?" dedim. Babam, pis pis bakınca sustum. Valla, el âlem ne der korkusuna katlanıyormuş, yoksa şimdiye keşmişim bileti. Ağabey dediğin, baba yarısıdır. Kardeşim babamı takmıyor ki beni dinlesin. Aslında bir temiz dövencesin... Bir gün dayanamayıp giriştim bir güzel. Ağzını burnunu eline verirdim de, annem zor aldı elinden. Ayakta duramıyordu zaten. Annem, "Baban duymasın," dedi. "Duysun, babadın mı korkacağım?" dedim. Duyurmadık. Adımı üzmeylem durup dururken.

Düğünümde "kardeşim" demeye utanmış. İnsan bir takım elbise giyer! Nerede bunda bu incelik? Beyefendi keten bir pantolon geçirmiş beline, üstüne

de berbat bir gömlek giymiş. Bir de pantolonun üstüne brakşmış gömleği. Elinde bir demet kur çeceği, kesin sokaktaki bir satıcının almış. Sıntarak yengesine veriyor. Dingill! Kaç kez köşeye çekip, "Oğlum, paran yoktur senin, bir bilezik alaym da düğünde yengene takarsın," dedim, dinlemedi zibidi. Allah'ım biz bunula ne yapacağız bilmiyorum. Allenin yüz karası!

Bir keresinde, daha evlenmemişim o zaman, gece yarısı odama daldı. "Ne oldu lan?" dedim. "Biraz konuşabilir miyiz?" dedi. Pis pis içki kokuyordu. "Saatin farkında misin oğlum sen?" diye kııştırm. "Kardeşliğün saati mi olur?" dedi. Bir de beni suçluyordu. "Sabah işe gideceğim, aylak değilim ben senin gibi!" dedim. Döndüm sırtımı yattım. Sabah evden çıkarken baktım uyanmış, tuvalete girecek, "Ne anlatacağın sen dün gece?" diye sordum. "Yok bir şey, işe geçikme sen," dedi. Aklinca laf sokuyor.

Annam bir gün, "Oğlum, kardeşinle biraz ilgilen, son zamanlarda çok dalgın, ne yiyor, ne içiyor..." dedi. "Anne, benimle kim ilgilenecek? Benim de derdim babamdan aşkın," dedim. Annem bir şey diyemedi tabii. Hayat böyle arkadaşşın, her koyun kendi bacağından asılır. Ben de kendi dertleriyle uğraşıyorum.

Aşk acısı da bir yere kadar. Bu bir işk oldu, kadın istedi. Romantik adam, bir yıl uğraştı kadını kendine işk etmek için. Sevgili oldular sonunda. E bitti bir gün, ayrıldılar. Ceremesini

hepimiz çekiyoruz. Allah'tan evlenip evimi ayırdım da her gün görmüyorum. Annemin dediğine göre iyice salmış kendini. Yeme, içme bir yana, doğru düğün uyumuyormuş da. Depresyon, bildiğin depresyon. Ha diyeceksiniz ki, sen ne yaptın! "Psikiyatra git," dedim. Dinlemedi. Ben daha ne yapayım! Ağabey olarak üzerine düşeni yaptım. Basarsı dinlemeyen ağabeyini de dinliyorum.

Bir gece yarısı, yine bu gece olduğu gibi, annem aradı, "Kardeşin çok içmiş, kusup duruyor, hastaneye götürüyoruz." dedi. Gitmezdim de, eşim çok arar etti. "Kardeşindir, ayıp olur, git hadi," dedi. Kadın işte, duy gusal. Gittim hastaneye. Midesini yıkadılar. Tek kelime konuşmadım. Yüzüne bile bakmadım. Anlaşılmı kuzdığım. Eve götürdüğümüz, "Gelmeseydi keşke," dedi. Bak hele! Yılık de yaramıyor beymize. Eve girdikten sonra "Bir daha ölse de beni aramayın," dedim. "Tövbe de oğlum," dedi annem. "Demiyorum anne! Aramayın! Ne hâli varsa görsün! Benim böyle bir kardeşim yok! Bırakın kafam rahat etsin!" diye bağıır uzlaştım. O günden sonra da karışlaşmadık. Üç ay geçti. Annemlere gideceğimiz zaman önceden haber veriyordum, kardeşim anlıyor görmek istemediğim, çıp gidiyor evden. Kafam rahat.

Tam uykuya dalacaktım ki, bu sefer karım aradı. "Annen arıyor," dedi. Sinirle aldım telefonu, "Ne var anne?" dedim. Babamdı arayan, "Kardeşin," derken araya girip, "Bu saatte başka ne olabilir ki? Beni onun için aramayın demedim mi?" dedim. Babam sesizce, "Öldü..." dedi. Sonrasını söyleyemedi. Bir süre seslendim ama ses gelmedi.

Akşam eve sarhoş gelmiş, "Uykusuzum, yatacağım," demiş evde ne kadar ilaç varsa içmiş. Gece, annem dayanamayıp odasına girince anlamış gerçek...

Ertesi gün toprağa verip eve geldik. El ayak çekilince, "Kurtuldu," dedim anneme. Annem bana baktı, çok uzaktan geliyordu bakışları, "Kurtuldu!" dedi. "O nasıl laf öyle anne," dedim. "Kusura bakma, seni de rahatsız ettik, baban telefonunu evde unuttum aceleyle çıkarken, benden aradı. Ben arama dedim ama aradı işte." Ne diyeceğimi bilemedim. "Artık aramayacağız, kurtuldu. Senin artık öyle bir kardeşin yok!" dedi kalkıp giderken. Birden bir şey oldu, boğazım düğümlendi. Babama baktım, yüzüme bakmıyordu, yumruklarını sıkıyordu sadece... ✱

Aynı sözü: Kardeşinizi seçemezsiniz ama insan olmak elinizdedir.

Mehmet Ali & Akşamsefası

NURTEN AKKUŞ, Samsun'un Ayvack ilçesinde anaokulu öğretmeni. 'Eğitimin Nobel'i' olarak bilinen Küresel Öğretmen Ödülleri'nin 10 finalistisi arasında yer alan ilk Türk öğretmen oldu. İsmi, vakfın onursal başkanı **BILL GATES** tarafından tüm dünyaya duyurulan **NURTEN AKKUŞ**, **OT'a** anılatı...

BILL GATES'İN SÖZ ETTİĞİ ÖĞRETMEN

ESKİMO KÖYÜ VE BAYBURT KÖYÜ

Küresel Öğretmen Ödülü, 'Eğitimin Nobel'i' olarak biliniyor. Geçen yılın dünya l'isi, Kanadalı öğretmen Maggie MacDonnell idi. Maggie'nin tanıtım videosuna denk geldim. Sallute adlı Eskimo köyündeki bir okulda, -25 derece soğukta çalışıyordu. Bu bana Bayburt'ta -30 derecelere varan soğuk ve uzak köy okulumu hatırlattı. Ben de başıyordum. Vakıftan cevap geldi. Dünyanın En İyi 50 Öğretmeni arasındaydım. 14 Şubat'ta Bill Gates'in Dünya'nın En İyi 10 Öğretmeni'ni açıkladı. Bu defa da seçildim. Onur duyduğum ve çok mutluyum.

ÖĞRETMENLİK, SOSYAL HİZMETLER VE SOSYOLOJİ OKUDUM

Bill Gates'in ismini okuması, hoş bir histi. Öğretmenlik dünyanın en güzel işi. Küçükken öğretmenlik oynardık. Şimdi çok şükür öğretmenim işte.

ilk, orta, liseyi doğup büyüdüğüm Samsun, Çarşamba'da okudum. Üniversiteyi 19 Mayıs Üniversitesi Amasya Eğitim Fakültesi'nde. Ayrıca, Sosyal Hizmetler okudum. Üçüncü kez

üniversiteye gidip bir de Sosyoloji okudum. Samsun, Asarcık'a bağlı bir köyde, sonra Bayburt'un soğuk ve uzak bir köyünde okul öncesi öğretmenliği yaptım. Halen Samsun 'Ayvack Anaokulu'nun müdürüyüm.

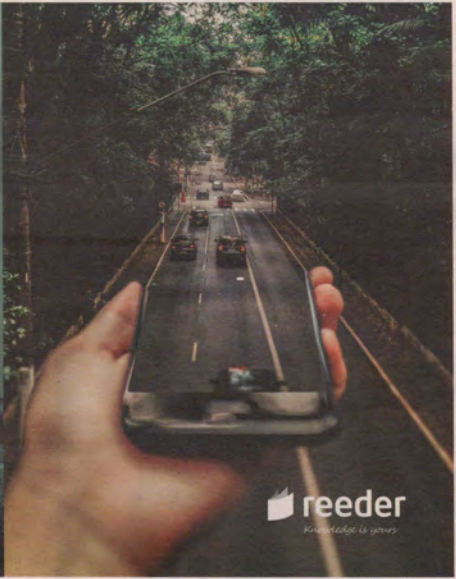
"BABA BANA BİR MASAL ANLAT"

Taşrada genç bir kadın öğretmen olmak zor. Zorlukları aşınca da başarı geliyor aslında. Hep kırsalda, imkânları kısıtlı, uzak bölgelerde öğretmenlik yaptım. Karadenizliyiz. Kalabalık bir ailede büyüdüm. Çalışarak, emek vererek yetiştik yani.

Küçükken öğretmenlik oynardık. Şimdi öğretmenim.

"Baba Bana Bir Masal Anlat" adı bir proje yürütmüştüm. Epey ilgi uyandırdı. Hakkında tez yazıldı, belgesel çekildi, dış basında haber oldu, o derece yani. Proje şimdi 45 ilde uygulanıyor. Projeye, Küresel Öğretmen Ödülü Komitesi de alaka gösterdi. Yabancı ülkelerdeki okullardan da uygulama talepleri geliyor. 🌟

Ön yargılı mısın yoksa öngörülü müsün?
Bildiklerini unut ve deneyimlerinden öğren.
#GücünüBilgidenAl

reeder
Kırsal Kalkınma ve Yatırım

ARANMADAN BULUNMUYOR AŞK

Memleket mi, yıldızlar mı, gençliğim mi daha uzak? (Zülfü Livanelli)

Çiçek'te sarhoş, bağra bağira bu şarkıyı söylediğim gençliğim daha uzak gibi geldi şu anda.

Yoksulun sırtından doyan doyanı, bunu gören yürek nasıl dayana? (Âşık Mahzuni Şerif)

Delirmemek için bakmamak mı, yoksa devam edebilmek için gülmek mi? Bilmem söylesem mi söylemesem mi?

Söyle, buldun mu aradığın aşkı? (Ayten Alpman)
Aramayınca bulunuyor.

Hayat, neden şekil yapıyor?
Hayat artist, ilgi çekmeye çalışıyor.

Son pişmanlık neye yarar? (Müslüm Gürses)
Daha fazla ezilmeden, efendi gibi çekip gitmeye.

Hayat, neden şekil yapıyor? (Feridun Düzağaç)
Hayat artist, ilgi çekmeye çalışıyor.

Beni hor görme kardeşim, sen altınsın, ben tunç muyum? (Âşık Veysel)
Estagfurullah...

Ben nerede yanlış yaptım? (Kayahan)
Clementine (Fransız yapımı çizgi film)
başlatı galiba her şeyi. Sorun varsa, bin o balona, uç git! Hayır gelir mi o evlattan?

Vicdanının sesini dinle bak, ne diyor? (Sezen Aksu)
Sabah uyardığında, sarımsaklı mantı yemiş olsan da, pişmanlık duyma, rahat ol! ✨

Mehmet Ali & Akşun Karagülük

KAMU SPOTU

TEVFIK MERKUT

iş yerlerinde yönetici olanların uyuz uyuz davranması için örgütlenmiş terör odaklarının ülkemizde yuvalandığını biliyor muydunuz?

BUNLAR hep dış mihrak uyan türkiye'm!

kesin amexika derneği

tişört mevsiminde göbeğini içeri çekenlerin 7 YIL daha az yaşadıklarını biliyor muydunuz?

GÖBEĞİNİZ DÜŞMANINIZ DEĞİL DİR!

GÖBEKLE Yaşam derneği

8-5 BENİ MUHSUZ EAYO KENDİŞİMİN PATRONU OLUCAM DİYEN KÜÇÜK GİRİŞİMCİLERİN ERKENDEN KANSER OLUP ÖLDÜĞÜNÜ BİLİYOR MUYDUNUZ?

artun sen iyi değilsin!

hiç BOYLE hayal etmemiştin! esnaf gibi bi şey olun artun!

patron olunmaz patron doğulur derneği

Mezarlıklar tuhaftır. Birçok insanın en korktuğu yerdir. Oysa hayat gayet sakin, sessizdir. Ölüleri bekleyen, onların mezarlarına çiçekler eklen, o çiçekleri sulayanlarla konuştu. Ölüm bahçelerine, çiçeklerle hayat verenlerle...

MEZARLIK BİZİM İŞİMİZ

MEZARLIK, METROBÜS GİBİ

İsmim Polat. Mezarlık toprakçısıym. Mezarlık toprakçısı aslında bahçıvan gibidir. Ama normal çiçeklerle ilgilenmiyorum ben. Mezarlık çiçeklerini suluyorum. Birisi öldü müydü, toprağını ben örtüyorum. On iki yaşındayım. Buralarda büyüdüm sayılır. Herkes tanır beni.

Alistım bu işe. Ölüyü ilk gördüğünde insan ürperiyor. Ama sonradan alışıyor. Bütün gün metrobüste olmak gibi aslında mezarlıkta olmak. Tek farkı kimse yer istemiyor, sen de kimseye yer vermiyorsun.

ÖLÜLERLE ÇALIŞMAK ZOR DEĞİL

Buralar çok kalabalık aslında. Ahmet Amca yatıyor, Halime Teyze yatıyor, yeni doğup da hemen ölmüş bebekler var mesela, isimleri Doğan Bebek, onlar yatıyor. Burada ölüler bizim komşularımız. Kimseye zararları yok. Ha, bir şey isteyebiliyor muyuz onlardan? Yok. Ama bir şey istesek karşı da gelmezler hani. O yüzden ölülerle çalışmak zor değil. Hiçbir ölü ayağa kalkıp da "Bu çiçeği neden günde bir kez suladın?" diye kızmaz, ama yaşayan insan kızar. O yüzden bir mezarlık çalışanları şanslıyızdır.

Benim bir hayalim yok. Varsa da hiç düşünmedim. Belki düşünürsem bulurum.

ÖLÜM, ŞERBETTİR, HEPİMİZ TADACAĞIZ

Ben 22 senedir burada çalışıyorum. Amcam buradaydı. Onun vasiyetiyle geldim. Toprak doldurma, mezar mermerleri parlatma işleri benden sorulur. Mezar sahiplerinden alırs paramız. Günde on tane cenaze kalkar burada. Ama ölümden hiç korkmam. Şerbettir ölüm. Hepimiz tadacağız.

Enteresan hiçbir şey olmaz mezarlıkta. Herkesin hikâyesi yaşanır faklıdır ama öldüğünde aynıdır. Acının ufağı büyüğü olmaz. Acının dibi birdir.

HULUSİ KENTMEN BURADA, ÇAY İÇERİZ

Bir mezarlığın bakımının aylık masrafı 40 liradır. Kız çocukları genellikle daha çok ilgilenir. Bayramlarda kalabalık olur. Ama kışın gelen giden olmaz. Akşam tez öldüğünden, insanlar evine gider.

Hulusi Kentmen buradadır. Gazanfer Baba... Halit Akçaşpe de buraya gömüldü. Kimseyi beklemeyenler de var. Biz de etrafında oturur çay içeriz. Ölüleri yalnız koymayız. Belediyede bakar onlara. Çiçek eker. Biz de kimsesizlerin mezarlarını sulanır.

Ne zara gelirse yaşayanlardan gelir.

ÖLÜLERİ, YAŞAYANLARDAN KORUMAK

Size diyeceğim var gençler: Yaşarken perişan olmayın, ölünce hiçbir şey kalmayacak geriye. Geceleri bir tek beki kalır başınızda. O da ölüleri, yaşayanlardan korumak için bekler. Ne zara gelirse yaşayanlardan gelir. Hiç katil olan bir ölü gördünüz mü? Yok. Hırsızlık yapan ölüye rastladınız mı? İmkânsız. Burası dünyanın en güvenli yeri. Burada hayat yok, o ayrı.

MEZARDAKİ HERKES MAZLUM

Ben mezarlık çiçekçisiyim. Genellikle yaşlılar gelir bana. Gençler, sevdiklerini unuttuğu gibi. Ama yaşlılar hâlâ hatıralarının peşindedir. Bir gün bu mezarlıkta çalışan bir arkadaşımın babası

öldü. Daha önce dışarıdan bakıyordu. O gün içine girdi. Bu işler zor işler.

Ben ölümden hiç korkmuyorum hatta istiyorum. Burada çalışmak olmak konusunda beni motive etti. Hakikat burada. Padişah da olsun burada yatacaksın. Bir gariban ile bir zenginin yaşadıkları farkı var ama mezarlıkta hepsi mazlum olur.

MÜSLÜMAN OLMAYAN DA GELİR

Mezarıktan kazandığım parayla çocuğumu okutuyorum. Ben önce Allah'a kul, canlılara hürmet gösteren insan olmak istiyorum.

İnsanlar ölülerini çiğnemez bırakmak istemez. Ben de onlara çiçek satırım. En çok papatya, sarıyana, frezya satırım. Müşterilerim arasında da ayırım yapmam. Müslüman olmayanlar da gelir buraya. Ama ölü ölüdür. Ayırımı yoktur. Ayırımı bir tek yaşayan insanlar yapar.

Ölüm, insanları hıyaya getiriyor. Burada yüksek bir mezarlık, alçak bir mezarlık yoktur ki... Herkes aynı hizada yatar. ✨

Boşuna bayram saymamışlar baharı. Yeniden başlangıcı, ölümden sonra dirilişin mevsimi bu. Adını Nevruz koymuşlar. Çünkü bahar aynı zamanda hayata yeniden uyanış demek...

BAHAR GELDİ SEVGİLİM

Bahar geldi sevgilim. Boşuna bayram saymamışlar baharı. Yeniden başlangıcı, ölümden sonra dirilişin mevsimi bu. Adını Nevruz koymuşlar. Çünkü bahar aynı zamanda hayata yeniden uyanış demek. Artık gün, geceye galebe çalacaktır. Varlığını hayattandığı andır bahar. Gel sevgilim, baharda biz de dirilelim. Hayata yeniden başlamanın heyecanına bir an vızıtış gibi karışalım. En yerli günler baharındır. Bahar başlangıçların mevsimidir çünkü. Ve ölmeyeceye ahdetmişlerin mevsimi.

BAHARIN TEMSİLCİSİ

Kavuşma mevsimidir. Yerle göğün tekrar kavuşmasının en renkli, en civıtlı günleri. Kuşların uçuşundan güneşin dokunuşlarına kadar her yerde hissedebilirsiniz bu kavuşmanın izlerini. Baksana gerçek bir hayır ve neşir yaşanıyor renklerin alevinde. Her bir çiçek baharın bir temsilcisi.

Sevdiğin bir şeyin etrafına bir daire çiz. Onun içindeki her şeyi sevmektir aşk.

Gel dağın eteğindeki şu sarı çiçek olalım. Onun gibi sırtımızı toprağa verip yüzümüzü güneşe dönelim. Gel, tereddüt etme. Bu toprakta bir çiçek kadar izimiz olsun. Renk renk açalım. Tüm çiçeklerin yüzündeki o güneşi tebessüme dahil olalım. Soguktan sıcağa, geçmişten geleceğe uzanan filizler gibi karşılalım hayatın uyanış çağışına. Bahar geldi sevgilim; uyanışların mevsiminde açan bir çiçek olalım.

'TABİATTAN BİR TEK MURADIM'

Aşk Reyhani ne güzel söylemiş: "Bahar gelsin şu dağlara gideyim / Belki derdimize çare bir şu toprak / Toplayıp, devşirip, derman edeyim / Açılan yararı sana bir çiçek // Kara taşa alageyik sesi var / O geyiğin usuz taşta nesi var! / Kavalın bir acı inlemesi var / Çobanı düşürmüş zara bir çiçek // Ben de bir aşığım, Reyhani adım / Sorun çiçeklere, az mı ağladım / Benim tabiattan bir tek muradım / Götüreyim nazlı yara bir çiçek."

Eskiler "Bir çiçekle bahar olmaz" demişler. Bunu sonbaharda söylemiş olmalılar. Zira bu iş o "bir çiçek" in hangi çiçek olduğuna bakar.

AŞK NEDİR BİLİR MİSİN?

Sevdiğin bir şeyin etrafına bir daire çiz. Onun içindeki her şeyi sevmektir aşk. 🌸

Can Yücel'den

"GECE VARDIYASI"nın otları

ÇARKIFELEK

Tebdî-i Renkte Hayır Vardı

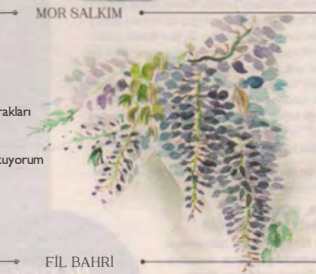
Güneşten çarkı felekler açmış
Yamacın yüzünde
Ve ağaçlar bakiyor denize merakla
Ne zaman ağaracak mavî
Ne zaman kar yağacak diye...
Onlar da bıkıyor aynı yerde oturmaktan
Yeşil ve selvi

MOR SALKIM

Yadigar

Yataktayım taşak keyfi yapıyorum
Bir rüzgâr esiyor tüyüyatımı
Güneşi uçuruyor morsalkımın yaprakları
Sarı üstüne siyah benekli
Şiir söylemiyorum da sanki
Yıllar önce yazdığım bir günceyi okuyorum

FİL BAHRI

Hayır! Bir Evet

Oyle çimler dâşe ki duvanma
Gözlerin yeşilinden kaşlarına doğru
Sularla filbahirler insin,
Dede-fendi'den bir yörük semaî soluğun
Doldursun ak ve kara çığırlerimi
Seninle bozarsın içim
Bidaha hiç ölmeyleyim
Kahpe aşkın yüzünden bre kâfir,
Esere kur o günleri de
Yavru ağız parmaklarımla
Çinili köşk yıkılmış desin münâfıklar
Ya da günler geceler süren bir yangınla
Kına yakınılar İstanbulun cehennemine
Bir cenneti kü etdik diye

EBEGÜMECİ

Aşk Hikâyesi

Bir deniz kabuğu a vücudumdan büyük
İçinde ebegümcü çiçekleri
Kız kapının önüne bırakılmış buldu
Hekimin reçetesi
Okunaksız yazılarla yazılmış.

STEFAN ZWEIG'İN BÜTÜN ESERLERİ NİTELİKLİ ÇEVİRİLERLE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI'NDA

Geçmiş Yolculuk
Çev. Regaip Minareci
56 s, 7 TL

Mecburiyet
Çev. Gülperi Sert
56 s, 6 TL

Ay Işığın Sokakları
Çev. Regaip Minareci
80 s, 7 TL

Bilinmeyen Bir Kadının
Mektubu
Çev. Ahmet Cemal
68 s, 6 TL

Satranç
Çev. Ahmet Cemal
88 s, 7 TL

Bir Kadının Yaşamından
Yirmi Dört Saat
Çev. Mahmure Kahraman
80 s, 8 TL

Ölçünüstü Bir Gece
Çev. İknur Iğan
80 s, 8 TL

Bir Çöküşün Öyküsü
Çev. Regaip Minareci
56 s, 6 TL

Karmasık Duygular
Çev. İknur Iğan
264 s, 15 TL

Korku
Çev. İknur Iğan
80 s, 8 TL

Yakıcı Sır
Çev. İknur Iğan
96 s, 9 TL

Gömülü Şamdan
Çev. Regaip Minareci
120 s, 10 TL

Mürebbiye
Çev. İknur Iğan
96 s, 9 TL

Amok Koşucusu
Çev. Nafer Ermiş
64 s, 7 TL

Clarissa
Çev. Gülperi Sert
184 s, 13 TL

Kendileriyle Savaşanlar
Çev. Nafer Ermiş
364 s, 20 TL

Üç Büyük Usta
Çev. Nafer Ermiş
228 s, 14 TL

Kendi Hayatının
Silirini Yazarın
Çev. Gülperi Sert
432 s, 24 TL

f /skultur t /skultur i /isbankaskulturyayinlari iskultur.com.tr

Kitapbevlerimiz: İstanbul - Kadıköy, Tel: (0216) 348 97 84 Eminönü- Müze, Tel: (0212) 511 13 37 Caddebostan, Tel: (0216) 386 65 62 Beşiktaş, Tel: (0212) 258 77 43 Bakırköy, Tel: (0212) 571 20 32 Nişantaşı, Tel: (0212) 234 80 71 Taksim, Tel: (0212) 238 08 37 Ankara - Yenisehir, Tel: (0312) 430 33 66 Tunalı Hilmi, Tel: (0312) 324 10 73 Bahçelievler, Tel: (0312) 222 63 38 İzmir - Karşıyaka, Tel: (0232) 364 71 42 Konak, Tel: (0232) 484 77 21 • Diyarbakır - Ofis, Tel: (0212) 228 42 16 Eskişehir - Tepebaşı, Tel: (0222) 220 49 13 • Konya - Selçuklu, Tel: (0332) 351 16 07 • Kayseri - Melikgazi, Tel: (0352) 222 56 92 Manisa, Tel: (0236) 231 69 24 • Mersin, Tel: (0324) 238 18 14 • Samsun - Çiftlik, Tel: (0362) 233 38 30 Trabzon Merkez, Tel: (0462) 326 98 39

TÜRKİYE
İŞ BANKASI
Kültür Yayınları

On yıllarca kendi ülkesinde unutulmuş, yaşarken yok sayılmış, yoksul ve kimsesiz bir kadın olarak gözlerini bu hayata yummuş olan Suat Derviş yavaş yavaş keşfediliyor...

BERLİN'DE BİR DERYA: SUAT DERVİŞ

1930 yılının serin bir sonbahar sabahında Berlin Anhalter Bahnhof tren garının merdivenlerinden genç bir kadın iniyor. İstanbul Sirkeci'den Orient Express ile Münih'e, oradan başka bir trenle Berlin'e geçmiş; yol yorgunu olmalı. Uzun boylu, ıyıy insanların arasında kendini küçükük hissediyordur. Cebinde sadece 80 Mark ve ceantasında Almancaya çevirttiği eserleri var. Bütün malvarlığı bu. Bir pansiyon bulmayı, gazetelerin kapılarını aralayıp metinlerini satmayı aklına koymuşken korkuyor ama bunu hiç belli etmiyor.

Şiktir mutkaka. Güzeldir. Yeşil gözleriyle dünyaya meydan okuyordur. Arkasında en az on yıllık bir yazı geçmişi var ne de olsa. Ne Ses Ne Bir Nefes, Kara Kitap, Fatma'nın Günahı gibi roman teklifleri ve hikâyeleriyle İstanbulluların gönlüne taht kurmuş bir muharrir o. Goethe'yi okumuş, dönemin ünlü yazarı Thomas Mann'dan etkilenmiş, Almanca ve Fransızca bilen, bir paşa torunu, kadın doğum uzmanı bir profesörün kızı... Ama yine de bir kadın işt. Ve bu kadın T. Sirin takma adıyla ilk eserlerini veren Nabokov'un yaşadığı, Thomas Mann'ın çocukları Klaus ve Erika Mann'ın tiyatro ve makaleleriyle geleceğe meydan okuduğu, Alfred Döblin'in Berlin Alexander Meydanı romanını yazmadığı kentte erkeğin işi olan yazıyla var olmayı koymuş kafasına. Hem de bir Osmanlı ve genç Cumhuriyet kadını olarak. Doğulu kadın deyince aklılara haremın geldiği, yarı çıplak raks eden kadın imgeleriyle büyülenmiş Avrupa'da, Avrupa kültürünün başkenti Berlin'de.

Ama Suat Derviş o. Nâzım Hikmet henüz gencecikken bilmiş onun başı eğmezliğini ve uğruna şiir bile yazmış: "Ağlasa da gözlerini yaşının yâşın/Bir kere eğer emedim bu kadının başını (...). Hiç olmasın hincımı böyle alırım olmasın/Yola mağrur uzanan gölgesini çiğnedim."

İşte bu kadının 1930'lu yılların başında Berlin'de, dönemin en prestijli gazetesi Vossische Zeitung'a yazılarını verdiğini, İstanbul'daki ününün Berlin'e kadar ulaşmasının da etkisiyle kendini kabul ettirdiğini ve deli gibi yazdığını, yazdıklarıyla geçindiğini hayal ediyoruz. Hayal ederken gittikçe yükselen, korkutucu birtakım ayak seslerini de duyuyoruz: Rap rap rap.

Mehmet Ali & Akşamsefası

Yazılan hiçbir şey kaybolmuyor, bu dünyaya atılan her çizik bir zerrecik de olsa iz bırakıyor.

Meydanlarda bağırırken dış fırçası büyüğü titreyen ufak tefek bir adamın büyüüne kapılmış yoksul gençler, gri uniformalar içinde sokaklarda kendilerinden olmayanları dövyörlar. Yahudilerin evlerini yakıyor, dükkânlarını talan ediyorlar. Suat Derviş se gazetelerle, dergilerle hikâyeler yazıp bir romanını tefrika ettirirken bir yandan da o güne kadar bildiği konak

yaşamlarından çıkmış, sokağı keşfediyor, o sokaklarda günbegün çoğalan gamalı haç bayraklarını görüyor.

Derken çalıştığı gazetede yazırlar, çizerler, editörler kayboluyor bir bir. Az kaldı, birazdan 1933'e gelindiğinde o dergi ve gazeteler de bir daha açılmamak üzere kapanacaklar. Varyetelerin, tiyatroların, sinemaların perdeleri inecek, kitaplar toplatılıp yakılacak. Berlin corak bir çöle dönüşecek. Az kaldı.

Suat Derviş yeniden Sirkeci Garı'na varmak üzere Orient Express'e binecek ve Berlin'de yazılarıyla birlikte adı da silinecek. On yıllar sonra Berlin'deki Türklerin tarihi yazılacak o hiç anılmayacak. Nasıl ki Fosforlu Cevriye gibi bir romana rağmen kendi ülkesinde unutulacaksa, Berlin'de de unutulacak.

Ne ki yazılan hiçbir şey kaybolmuyor, bu dünyaya atılan her çizik bir zerrecik de olsa iz bırakıyor. İşte on yıllarca kendi ülkesinde de unutulmuş, yaşarken yok sayılmış, yoksul ve kimsesiz bir kadın olarak gözlerini bu hayata

yummuş olan Derviş keşfediliyor. Kitapları yayımlanıyor bugünlerde ve ben Berlin'deki arşivlerde onun izini sürüyorum.

İzini sürerken şaşıyorum. 1931 yılında Berlinli kadınlara erkeklerin nasıl terbiye edilebileceğini anlattığı makalesini okurken Aşk-ı Memnu'daki fetan kadını Firdevs'i görür gibi oluyorum. Başka bir yazısında Doğulu bir kadına kur yaparken

nazlı bir harem kadınıny ayarttığını sanan Alman erkeğine haddini bildiriyor. Neşeli, dalgacı ve hep de başını eğmeyen o kadın olarak çıkıyor karşısına Suat Derviş. Ama yazmış ha yazmış. Takma isimlerle Alman'ı, kendi adıyla genç Türkiye Cumhuriyeti'ni, kadını ve erkeği... Bazan bir gazeteci gibi, çoğu zaman bir hikâyeci hüneriyle.

Arşivlere hapsedilmiş olan Suat Derviş bir derya. Ve ben bu deryaya daldıkça onu hayal etmeye devam ediyorum. En çok da yaşarken unutulmanın acısını hissediyorum. Dadılarla büyümsü bir kadının konaklardaki hayatları yazarken nasıl el üstünde tutulmuş olduğunu, nasıl sokakları ve kenar mahalleleri yazan birine düştüğünü, Türkiye'de dönemin pek çok aydını Nazilere methiyele düzerken onun buna kafa tuttuğunu görüyor, belki tım da bu ve buna benzer nedenlerle unutulduğunu sanıyorum. 🌸

Sind
Männer
erziehbar
?

Rezepte
aus
dem Orient
Von
Suat Derwisch

Suat Derwisch,
die türkische Roman Schriftstellerin, deren Leichenfeld über
die deutsche Hauptstadt Pankow in Kottbuspark
Achtzehn ergraben.

Kişiyi özel "çivi yazılı"
takı ve hediyelik
tasarımları da
bulabilirsiniz."

www.sumerceatolyesi.com

EME Kİ LEN Gİ

SÜMERCE
ATÖLYESİ

Sümerce Atölye de çivi yazısıyla yazılmış replika tabletler, yine Sümerce, Akatca ve Asurca metinlerden hazırlanmış çeşitli takıları bulabilirsiniz.

Kişiyi Özel

Yüzük

Kolye

Bileklik

Kol Düşmesi

Küpe

Replika Tablet

Rozetler

Çay Tabakları

Kaşıklar

Tepsiler

Kitap

Osmanlı Tarzi Ürünler

Cumhuriyet tarihinin en büyük katliamında bir bacak, bir göz ve bir kulak kaybettim. Hikâyemde biraz kahramanlık kırıntıları mevcut. Bu yönüyle Ironman ve Terminatör'e benziyorum.

BİR ANKARA TERMINATÖR'Ü

Tarih: 10.10.2015

Saat: 10:20

Doktorun son kez "İyi misin?" sorusuna "Ben iyimim" diyorum ve gözlerimi kapatıyorum, zira vücudum o kadar harap durumda ki ağrı çekecek hâlim bile yok.

Nisan 2018

Merhaba, ben Terminatör! Sizlere öğretmen olduğum bu masadan yazıyorum.

Cumhuriyet tarihinin en büyük katliamında bir bacak, bir göz ve bir kulak kaybettim. Hikâyemde biraz kahramanlık kırıntıları mevcut. Bu yönüyle Ironman ve Terminatör'e benziyorum.

Ironman'dan bahsediyim öncelikle. Kalbine isabet eden bir şarapnelle hayatına devam eder ve bu şekilde insanlara yardım edecek kahraman olur. Ben de öyleyim. 2 senedir, kalbimin hemen 2 cm yanında bir biye, mucize eseri duruyor. Doktorlar tıp bilimine inanıyorlar ve "Tıpta mucize yoktur, ölürsün," diyorlar.

ÖLEMİYORUM...

Ironman'den bir özelliğimle ayrılıyorum. Bu biyelerden çeşitli yerlerimde 18 tane daha var. Tabii ben kendimi sadece Ironman olarak görüyorum. Çünkü %35 metalden oluşuyorum. Bu da beni Terminatör yapıyor. Terminatör'ün patlamada yüzü soyuluyor ve vücudunun sağ tarafından bir sürü metal çıkıyor. Heh, işte benim de yüzümün sağ tarafında bir sürü metal mevcut!

Üzerinden iki seneden fazla geçmesine rağmen çeşitli yerlerimden hâlâ metaller çıkmaktayken bir özelliğimi fark ettim: Ölmemek.

Bu arada size öğretmen olduğum sıradan yazıyorum. Söylemişim değil mi? Heyecanımı mazur görün. Zira bu öğretmenliği savaşıarak değil, barışarak kazandım.

Zaman geriye gidiyor...

Tarih: 10.10.2015

Saat: 10:20

Saniye 10,11,12...

Doktor son kez "İyi misin?" diyor. Bense o sırada, sanki ölmeğe üzereyim ve son oksijenimi soluk borusundan içeri alıyorum. Önce öldüm zannedecekler sonra morga kaldıracaklar sonra fark edecekler ki, aslında ölemiyorum.

Evet evet, ölemiyorum! Bu benim süper gücüm. Siz beni sıradan bir robot zannetiniz.

Tarih: 12.10.2015

Saat: 09:11

Yoğun bakımdan yeni çıkmışım ve kıpırdamıyorum. Yerinde olmayan bacağıma bakıyorum. Doktor "İyi misin?" dediğinde bir şey diyemiyordum. Çünkü en son "Ben iyimim," dedikten hemen sonra kucakımda uç bacak tutuyordum.

Tarih:

12.10.2015

Saat: 09:10

Uç organımı kaybettim:

Bir bacak!

Bir göz!

Bir kulak!

Rakam ile 3, yazı ile üç. Söylemesi ne kadar kolay değil mi?

Şimdi söyleyeceğim şeyi % 35'i metal olan bir bedenden yazıyorum.

Vasiyetimdir:

Şayet bir gün ölürsem vücudumun %65'i tıp fakültesine, %35'i hurdalığa bağışlansın. ✖

5-6 MAYIS

santralistanbul'da

Tea
Festival

International
İstanbul

ORGANİZASYON

marmara
babill

ANA SPONSOR

doğadan
Bir iyilik yap kendine

STRATEJİK ORTAK

Türkçayder

MEDYA SPONSORU

karnaval

PROJE DESTEKÇİSİ

AC Smith
Konservatörler İhtisas ve Normal

"Aile her şeydir...
Ailen yanında değilse
sıfırsın, yoksun.
Hiç kimse değilsin
ailen arkanda değilse."
Çukur

"Seni hiç sevmedim
süt oğlan, babanı da
sevmedim zaten."
Süt Kardeşler

"Aslında her şey
biraz da kontrolsüzce
olduğunda
hep bir iz bırakır
insanın damagında."
**Kaybedenler
Kulübü Yolda**

"Duygu denen şey,
sadece kaybeden
tarafına bulunan
kimyasal bir kusurdur."
Sherlock

Mehmet Ali & Akşamsefai

**Kalp kaslarımızı geliştirmemiz için ideal
bir antrenman salonudur Nisan...**

NİSAN EN ACIMASIZ AYDIR

Böyle buyurdu T.S. Eliot: "Çorak
Dünya'ya girilince: "Nisan en acımasız
aydır..." Hem de o harika ilklği ve
cezbeden çiçekleriyle... Senin canın
da kırıp kırıp olur o geldiğinde.
Dışarıdakiyle beraber içindeki doğa
da canlanır. Yaşama arzunu alevlendir.
Ama sinisi bir aca da çöreklenir
içine çünkü bir şeyler yapman
gerekliğini hissedersin. Mutlu
olmak için, kendini değiştirmek için
harekete geçmen gerektirir. Çünkü
olmak istediğin yerde değilsindir
aslında. Ve Nisan, "dan!" diye fark
ettirir bunu sana.

O gelmeden önce, ne güzel
de kiş uykusuna yatmışsındır.
Hislerini dondurarak kendini ayağa
kalkı koruduğunu sanmışsındır.
Ama Nisan'la beraber, hislerinin
üzerindeki don erimeye başlar ve
sen yeniden yaşamla temas edersin.
Bu hem büyük bir çöküş verir
sana hem de kalkışını
yitirdiğinden ötürü
daha korunmasız ve
incinmeye hazır
bir hâle gelirsin.
Gömlüdüğün
toprağı delerek
tekrar yeryüzüne
çıkman zordur.
Korkarsın;
çünkü güneş
kadar fırtınayla da
karşılaşılabılır. Oysa
toprağın altındayken ve
duyguların ölüyken rahatsızdır.
Sonra Nisan gelip aklını çeler.
Acımasızca çeler aklını... İyi ki de
çeler ya da ne yazık ki çeler. Hangisi
olduğu sana bağlıdır. Son cümleyi
sen kurarsın, Nisan değil.

"Pencelerine takılır mıyım
Nisan'ın?" diye korkar bir yanan.
Diğer yanına bilir, penceleri olan
sensindir, kendi kendini parçalayan...
"Denize karp derine dalma, vurgun
yersin!" diye söylenir bir yanan.
Sevdaya dalarken de hep bu yüzden
yüzünde kalmışsındır korkak,
kaypak; aman vurgun yemeyeyim
diye. Ama "derinlik sarhoşluğu" diye
boşuna dememişler. Derine inmek
işin sarhoş güzelliği, deli cesareti
lazım. Yaşasın inmek, beklemek,
akmak, kalamak, emek vermek...
Kalbin ziline basıp kaçmadan...

Dipte paletsiz, tüpsüz, korkusuz,
çirliçirli yüzülebilmek lazım.

Tenille deniz arasına, ruhuna aşk
arasına hiçbir şey koymadan...

ISTAKOZUN KABUĞU
Abraham Twerski, istakozun sert bir
kabuk içinde yaşayan narın, yumuşak
bir hayvan olduğundan bahsediyor.
Tıpkı kiş uykusundaki kırılın insan
gibi... İstakozun kabuğu hiçbir zaman
büyümüyor. O yüzden istakoz
büyümeye başladığında, o kabuk
ona dar gelmeye ve sıkışmaya
başlıyor. Huzursuzlanan ve
daralın istakoz, eğer insan olsaydı
muhtemelen asla büyümezdi.
Çünkü rahatsız hissederek hissetmez,
antidepresanla, alkolle, bilgisayarı
oyunları ya da dizilerle sıkıntısını
uyuşturup bastırır. Ama istakoz
eyle yapmıyor. Konfor alanından
çıkyor, bir kayanın altına giriyor ve
dar gelen kabuğunu atıyor.

Sonrasında yeni bir
kabuk oluşturuyor.
Gün gelip daha
da büyüyünce ve
o kabuk da dar
gelince, onu da
kırıp yenisini
çıkıyor.

İstakozlar ve
insanlar büyüdüğüce
kabukları onları
sıkıştırır. Büyümeye
neden olan şey, kendimizi
rahatsız hissetmemizdir. Bize
yeniyi, daha iyisini, güzeli aratan,
içimizdeki huzursuzluklar;
içimizdeki Nisan'ın Stresli
zamanları büyüme zamanının, konfor
alanından çıkma zamanının geldiğinin
işaretidir. Zorluklar altında ezilmek
mi, yoksa onları büyüme için
kullanabileceğimizi birer araç olarak
görmek mi?

Tüm ağırlar, aslında bizi hastalıkların
ilerlemesinden koruyan sinyallerdir.
Zorlu ve stresli zamanlar da, bizi daha
iyi bir hâle dönüştürecek birer
vesile. Kalp kaslarımızı geliştirmemiz
için ideal bir antrenman salonudur
Nisan... Başta bile meydan okuyan
o zorluklar üzerinden gelişir
kalbimiz... Konfor alanında yağ
bağlamak yerine, dönüşmek ve
büyümek için... 🌱

AYDILGE

Yalan, siyasetin içinde her zaman vardı. Ama bilgi çağında, gerçeklere internetten erişim imkânı açık olduğu halde, hâlâ yalanın bu kadar itibar görmesi; uygarlığımızı üzerine kurduğumuz şeylerin temelini oyuyor.

İKTİDARIN YALAN BORCU

Türkçe'deki en güzel ve absürt deyimlerden biridir: "Sana yalan borcum mu var?" Bilirsin, yalan için bir gerçek gösterilemez yalanı söylemekle itham edilen kişiler sözüdür. Benim bu yalan söylemekten bir çıkarım olmasında göre, geçmişteki başka bir mevzuadan kalan bir borcu kapatıyor olmalıyım. Sözün absürlülüğü, ortada yalanla kapatılabilecek bir borç varsa da, bu borcun ters yönde olması gerekmesinden kaynaklanıyor. Yalan söylemekten yaran sağlayacak kişinin yalanı söyleyen olmasın bekleriz, dinleyen değil. Tabii, ölümlü hasta birine, kırk beş dakika ömrü kaldığını söylemek yerine, "Çok iyisin, süpersin, çok dıyan oyna" dediklini durumlar hariç. Ama bunları kuralı bozmayan istisnalar kabul edebiliriz. Kural olarak; yalanı duyuyorsanız, sizin hayrınıza değildir. Lâkin görünün o ki, ikili ilişkiler ölçüğünde geçerli görünün bu kural, toplumsal düzlemde pek de geçerli olmayabilir.

HAKİKAT ÖTESİ

Oxford sözlüğünün 2016'da yılın kelimesi olarak seçtiği "hakikat ötesi" (post-truth) kavramından gelirim. İnternetin, birincil iletişim aracı haline geldiği çağımızda, sağıc politikacılar, bir noktada, söyledikleri yalanların ortaya çıkmasını pek büyük bir problem olmadığının fark ettiler. Çünkü hitap ettikleri kitle, gerçek ortaya çıksa bile, büyük bir azimle buna kulaklarını tıkamaya başlarıyorlarmış. Ortalama üç sözünden ikisi yalan olan Donald Trump; taraftarlarını, kendisine karşı yapılan ne kadar yalan varsa ve ne kanıt gösterilerse göstetsinler, hepsinin kurtuma ve yalan olduğuna itna etmeyi başlarıyorlar. Çünkü, ükenden lümpenleri, kendi kafalarından kayıyan psikopatik Trump'ın ağzından döküldüğü ardı ardına onun her sözüne inancakları liderleri olarak benimsediler. Eğer biri onun sözlerinin yalan olduğunu kantlamaya çalışıyorsa, iktidara ele geçirmeye çalışan karankü gücünün emrindedir. Aynı fenomen dünyanın pek çok yerinde yaşanıyor, ülkemizde bundan en çok nasibini alan yerlerden biri. Siyasal tartışmalar tarihe karıştı. İktidar mensupları, hiçbir sözlerini kantlamaya gibi bir sorumluluk hissetmiyorlar ve söyledikleri yalanlar için hiçbir bedel ödemeleri gerekmiyor. Daha önceleri, gerçek ortaya çıkarsa başlarının derde geçeceği korkusu vardı ama öyle bir dünya yaratırlardı ki, yalanlarla gerçekleri birbirinden ayırt edemiyor ve bu şekilde işleri tıkır tıkır yürüyor.

Elbette yalan, siyasetin içinde her zaman vardı. Büyük usta Nâzım Hikmet'in bilgi çağı olmayan bir çağda ifade ettiği gibi; antenler, rotatörler, ilanlar, afişler ve kızların çıplak baldırları yalan

Mehmet Ali & Akşamsefası

söylüyorsa, ellerimiz isyan etmesin dıyedir. Ama bilgi çağında, gerçeklere de aynı ortam üzerinden (internetten) erişim imkânı açık olduğu halde, hâlâ yalanın bu kadar itibar görmesi; ağzından çıkan her sözün sorumluluğunu taşımaya gereken kişiler, yalan olduğu sanıyeller mertebesinde bir sürede kanıtlanabilecek yalanları, gözlerini kırpmadan söylerken, yalanın müşterilerinin, için aslini astarını öğrenmek için değerli sinyallerini vermeye

yanasmaktansa, yalanı kuyruğuyla birlikte yutmayı yeğlemesi, ellerimizin isyan etmek yerine alkış yutmayı tercih etmesi, insanın aklı melekelerle ilgili şimdiye kadar bildiğimiz ve az çok uygarlığımızı üzerine kurduğumuz şeylerin temelini oyuyor.

AKTİF MERAKSIZLIK

İster istemez, aslında herkes neyin yalan neyin gerçek olduğunu farkında, sadece bizi sinir etmek için böyle davranıyorlar gibi bir hisse kaplıyorsunuz. Birkaç yıl öncesinde ait bir haber programından bir sahne var notladım: Fransa parlamentosunun Ermeni soykırımını inkâr etmeyi suç sayan (ve sonra Fransa Anayasa Mahkemesi tarafından iptal edilen) yasa tasarısnı oyladı ve bizim millette krem sokolaya ve ferlojeye düşman olduğumuz günlerin birinde, Paris'te parlamento önünde tasarıyı protesto eden bir grupla, uzatılan mikrofona sunuları söylüyor: "Biz bu soykırım sonuna kadar inkâr etmeye devam edeceğiz." Gürbüt elde yetmiş vatan evladının Türkçesiz pek hakim olmamasına yorabilirsiniz tabii, inkâr etme sözünün inkâr edilen şeyin aslında gerçek olduğu anlamını içerdığının farkında olmayabilir. Ama bir ihtimal, aslında gerçekten demek istediği şeyi diyor: Bu bunun gerçek olup olmamasıyla ilgilieniyoruz, bunu

devletimizin, milletimizin yararına inkâr etmemiz gerektiğini inandığımız için inkâr ediyoruz. Burada yalan, birilerini aldatmak için söylenen bir şey olmakta çıkmış, bir milletin hamuruna nufuz etmiş. Paylaşılan yalan, topluluk kimliğinin parçası haline gelmiş.

Bu kişiler, yalan olduğunu bildiği bir şeyi manyomus gibi göründüğünü söyleyormuş. O kadar basit değil. Bunun arkasında "aktif meraksızlık" diyebileceğimiz bir mekanizma işliyor. Sorgulanmaz ilan edilen şeye karşı herhangi bir sorgulama geldiğinde, kulakları kapamayı, aklın fişi çekilmiyor ve ezberden bir metin okunmaya başlanıyor. Bu hâle geçmiş bir beyine; gerçekle, mantıkla, neden-sonuç ilişkileriyle uğraşmaz etmek artık mümkün olmuyor.

Nâzım Hikmet'in az önce andığımız şiirinde, buradaki duruma istemeden temas eden ilginç bir bölüm daha var:

Ve insanları, ah, benim insanlarım, yalanla besliyorlar sızi, habulku açsınız, etie, etmekle beslenmeye muhtaçsınız.

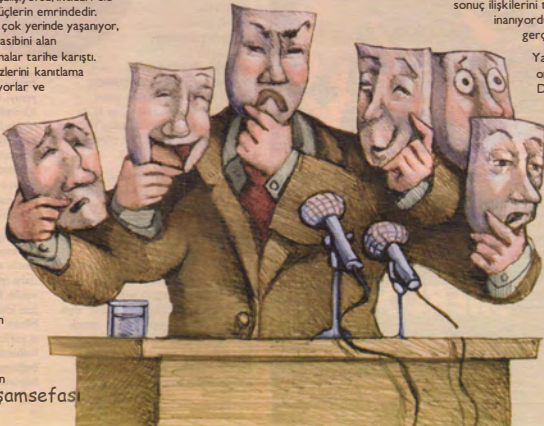
YALANIN BESİN DEĞERİ

Üstâd, bunu yirmi birinci yüzyılda yazmış olsaydı, sn dize ve et etmek yerine besin değeri yüksek lifli beslenmeye yer vermezdi çok edebiliriz, ama konumuz bu değil. Konumuz, yalanla beslenmek için yararlanılabilecek bir şey olması. Beslenmek için bir topluluğun parçası olmak gerekiyor ve çoğu durumda bu da bir yalan, ya da daha tarafsız bir tabiriyle söylersek, bir hikâyeyi benimsenmekten geçerli.

Biz, aklı ve bilime dayalı modern uygarlığımızı kurup demokrasii ile yönetilen ülkeler tasarlariken, bu kalın kafalılık halinin insanın bu derece hamuruna işlemiş bir şey olduğunu o kadar da farkında değildik. Gerçekler ortaya döküldüğünde, insan aklının neden-sonuç ilişkilerini takip ederek doğruları bulacağına inanıyorlardık ama bu inancın boş olduğu, ancak gerçekler ortaya dökülünce anlaşıldı.

Yalanın besin değeri de demokrasi ortamında daha da belirginleşiyor. Demokrasi varsa seçme hakkı

vardır ve oylarıyla iktidarı belirleyebilirsiniz. Ama işler öyle yürümüş, çünkü oyu verenlerin hamurunda, gücün çevresinde pervane olma içgüdüsi vardır. Büyük orduları askerlerinin soyundan geliyoruz, onların yok ettiklerini değil. Ama elimize bir oy tutuşturulmuştur. Onu isteyenlerin, karıştırdığı bir şey vermesi gerekir. Bu borcundan da yalanla ödeler. Bizim için yeterlidir, böylece taşlar yerine oturur ve kendimizi him seçme hakkı olan bir birem hem de kazanan ordunun bir neferi hissederek sıcak yataklarımıza kıvrılırız. ✱

Korkan bir yürek, kendi küçük mağarasında bir kahrman beklerken, kapıyı çalan yalnızca ölüm olacaktır.

MUTLULUK UZAKLARDA BİR ÜLKE ADI

Hayatta bazı anlar vardır, dönüm noktası sayarsınız. Böylesi anlar en beklenmedik zamanda çalar kapınızı Her şeyden, en çok da kendinizden vazgeçtiğiniz zamanlarda Hatta Bu belki de yaşamın size, "Daha gidecek yeni yollar, alınacak yeni yaralar var," demek şeklidir.Yaşamın dilini öğrenmek için epey hırpalanması gerekir insanın. Bırak ç küçük kesikle çıkılmaz bu maceradan.

Tüm da bir veda şiiri yazarken, o umut denen canavar gelir bulur insanı: "Mutluluk uzaklarda bir ülke adıydı sanki, tam gideceksen, yandığım. Her sabah varlığına yeniden inandığım, her gece yolunu yeniden kaybettiğim" diye son bir cümle düşerken hayat sayfanıza, kalbiniz yeniden çarpmaya başlar; şaşar kalırsınız.

MUCİZELER ONA İNANANLAR İÇİNDİR

Bilirsiniz aslında, mucizeler yalnızca ona inanan insanlar içindir ama artık bir mucize bekleyecek takatiniz bile kalmamıştır. Hayat, insanlar, tutulmayan sözler, birlikte yürünemeyen yollar, en çok da gözlerinizin içine bakıp sarf edilen yalanlar yormuştur sizi Ama birdenbire bir mucize oluverir... Belki de bu yüzden onu sorgular, sansar, kocaman gözlerle bakarsınız. Bir rüyayın içinde bile fazlasıyla mükemmel olan bu şey, gerçekten sizin başınıza mı gelmiştir? Yoksa bu hayatın size atmayla hazırlandığı yeni bir kazık mıdır? Ya da hayallerinizin yine sağ gösterip sol mu vuracaktır?

Kalbinizin büyüsunü aklınızla bozmak istersiniz böyle vakitlerde. İnsan, elinin değdiği her şeyi yok etmeye muktedirdir ne de olsa. Bazen size yağın hayatı kalır ama o mucize. Adına ne dersenez deyin, tam karşınızda durmaktadır. Mutluluğa bir adım kala... O adımı atabileceğiniz misiniz, bilemezsiniz. Dizerizin titrer, gözlerinizi kapamaya korkarsınız; ya kaybolursa

Ölmek herkesin kaderi ama yaşamak öyle mi?

sizin bakmadığınız o kısacık anda? Asıl korkunuz başkadır gerçekte. Her mucize sizden bir değişim talep eder: "Tek gerçek hikâye, bedelini ödediğinizdir" diye boşuna söylenmemiştir. Ödenecek bedele razı mıdır o sarsılmaz egonuz? Hiç çabalamadan, gözyaşı dökmeden, sonu belirsiz o yollara düşmeden; hangi sonsuz mutluluğa talip oluyorsunuz?

KARANLIKTAKİ İŞİK

Korkuyorsanız, yol yakinken, dönmenizi tavsiye ederim. Döneceğiniz yerde, sizi bekleyen az çok bellidir. Bir mucize ise içinde birçok bilinmeyen gizlemektedir. "Gerçek yolculuk, eve dönüşür" diyen yazarlar bunu bilenlerdendir.

Kalbimiz, yuvamızıdır. İnsan kendi kalbinin zehrini emmeden, sağ çıkamaz bu yolculuktan.

Zehir, çeşitlidir. Ömür boyu damardan az az zerk edilmiştir. İnsan ruhu işte böyle böyle kirlenmiştir. Oysa bir inci tanesi, çamurun içinde bile ederindendir. İnsan kalbi sevmeyi zaten bilir, ona bunu unutturan hangi çalmış zamandır? İnsan neyin

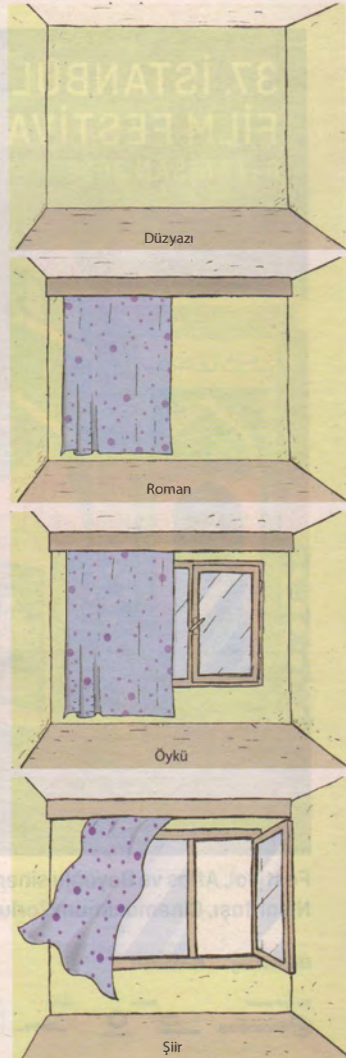
esaretindedir, elini kolunu böylesine zapt eden nedir? Dudaklardan dökülen sözlerle, atılan o adımlar neden hep farklı saatleri vurur? Kalbin bildiğini akıl kmden gizler? Mutsuzluktan nefes bile alamazken, suç insan neden hep bir başkasında arar?

Ya hakkını vereceksiniz bu yaşamın ya da sonsuza dek susacaksınız.Karanlık, yalnızca cesurların yolunu aydınlatır. Korkan bir yürek, kendi küçük mağarasında bir kahrman beklerken, kapıyı çalan yalnızca ölüm olacaktır. Ölmek herkesin kaderi ama yaşamak öyle mi? Önce kendinize bir sunu sorun:Var mısınız hakikaten yaşamaya, bir mucize kapınızı çalığında onu içeri buyur etmeye? Kendi içinizdeki sırra onunla varmaya... Değilse, bırakın mucizeler onları hak edenlerin olsun. ✨

DERS: EDEBİYAT

ŞENOL BEZCİ

KONU: Karşılaştırmalar

23. İZMİR

KITAP

www.izmirkitapfuari.com

FUARI

kitapfuariizmir

kitapfuari

14 - 22 Nisan 2018

Uluslararası İzmir Fuar Alanı (Kültürpark)

Salon 1A / 1B - Salon 2 - Salon 3

Ziyaret Saatleri:

11.00 - 20.00

*22 Nisan 2018 11.00 - 19.00

Mehmet Ali & Akşamsefası

ANLAMAK MÜMKÜN

"Akrebe 'Kızın için dışarı çıkmıyorsun?' diye sordular, 'Yazın ne saygı görüyorum ki, kızın da çıkmay?' dedi." - Şiirazi Sadi, Gülistan'dan

* Eskiden 'Adalet Sarayı' vardı, şimdi 'Saray Adalet' var...

* Aydın Doğan'dan bile 'rejim karşıtı' çıkaran despotluk, sen nelerle kadirsin!

* 1961 Anayasası, bu toplumun 'kazanılmış hakkı' değil midir? En az oradaki siyasal, sosyal ve sendikal haklara derhal ulaşmaya gerekmez mi? Devlet, varlığını borçlu olduğu halkın haklarını nasıl, nasıl, nasıl geç edebilir?

* Hepimiz Zühal Olcay'iz, tekimiz harıç...

* 2002 yılında "başa geleni" daha ne kadar çekeceği acaba?

* Bugün İktidat Marşı'nı ilahî haline getiren, yarım da göndere korsan bayrağı çeken...

* "Şimdi evim, yatak odamın hayalî gözlerimin önünde canlanıyordur. Kim bilir... şüphe aklımı karıyolunda benizsiz nasıl yetim ve üzgündü. Ah odam, benim yatağı odam... Şu dakikada seni cümlene ateşi bir arzı ve hasretle seviyorum ki, hiçbir şey ruhumda yanan hasretini dolduramıyorduk. Ne olurdu, şu dakikada o arada olsaydın, senin tavandan altında ve duvarların arasında bulunsaydın, burnum senin sakız gibi beyaz örterülden fışkıran tek kokuyu, temiz sabun kokusunu emse ve solusaydım..."

Bu hasret, Fitnat Hanım'ın hasretidir. Alemci teyzesinin kilavuzluğunda sabahlara kadar süren cümbürlere ufak ufak alışmaktadırlar. Fitnat Hanım, Bu yoz, şımarık çevreye gömüldükçe nefret daha da artacak ve fakat ruhum kaybeden kalburüstü insanlardan sıyrılması bir hayli meşakkatli olacaktır... Salâhaddin Enis'in "Zaniyeler" adlı mühtesem romanının kahramanı Fitnat. Kitap, halkın sırtından geçinen asalakların, züppelerin, sonradan görme zenginlerin haz manyağı hallerinin en ince detaylarına kadar usta bir gözlem dilyle ve her geçen sayfada okuyanı daha fazla kına ederek sergiliyor: Zaniye, zina yapan kadın demek. Bu kadının için sabelli paralarımlı oluk oluk aktın birçok tuccar, paşa, mirasıyedi hikâyeye girip okuyor. Behçet Necatigil'in deyimile "zenginkilik bezgini" bu kitenin içinde dönemim gözde edebiyatçıları da mevcut. Yahya Kemal, "Yahya Cemal"; Celal Şahir, "Cemal Tahiri" ve İzzet Melih, "Rifat Melik" adlarıyla sonumuz şenlenirdiği yerlerini şenlendir...

Operet izlerken, yarıdakı kadını lokala dışardığı yelpaze ve eldivenleri bulmak için para yakan savaş zengininin, çıkışa dilenen gazileri aşışmaları gibi nice dokunaklı tablo. Zaniyeler'i zaman geçtikçe daha da değerlenen bir basyapıt haline taşıyor... Salâhaddin Enis (Atabeyoğlu), 1892-1942 yılları arasında yaşamış, ömrünü gazetecilik ve edebiyatla geçirmiş bir mahir yazar. "Neriman" adlı ilk romanını 17 yaşında yazmış. Bu kitabın kapsamı da, sonradan çok ünlenerek ve Gökcce soyadını alacak karikatürist Ramiz'in yayımlanmış ilk eseri. Çok sayıda gazetede çalışan yazarın diğer romanları Sara, Cehennem, Tolçulan, Orta Mehmet Ali & Akşamsefası

Malı, Ayarın Bozuktur, Endam Aynası, Mahalle isimlerini taşıyor. "Morg" adlı son kitabının müsveddesi ise, ne yazık ki, gazetinin idaresinde kaybolmuş. Kim bilir, belki de bir yerde durmaktadır, ah keşke bulunabilirdi! Spor basınına duyuru addedilen Cem Atabeyoğlu'nun babası ve usta aktör Kerem Atabeyoğlu'nun büyükbabası olan Salâhaddin Enis, Feriköy Mezarlığı'nda toprağa verilmiş. Nurlar, zıyalar içinde yatışına tüm kabiliyetini inandırıyor. Bu büyük yazan anmanın yolu, yapıtlarının gün ışığına çıkıp kulliyatını okumak olacaktır...

* Son dakikal: Robert de Niro'nun başrolünde oynadığı "Uber Driver" adlı filmi çekimlerine başladı!

* Her şeyi anlamak mümkün... Her şeyi anlamak, işte o imkânız...

* 3 Eylül 1928'de doğup 17 Eylül 1975'te ölen Özgür Halkın Alpaçın, İtiraftırızımız "Hayalet Özgür" adıyla geçmiş. Türkiye çevre ve derleme olarak yüzü yakın kitap kazandıran.

Yeşilçam'a yüzlerce senaryo yazan, tüm bu işlerde adını alsa kullanıyın Hayalet Özgür, hatırı boyunca hiçbir eşya sahibi olmamış. Yazdığı filmleri izlemeyi de, isimlerini bile bilmemiş. Çoğunlukla da elinde bir İngilizce polisiye roman bulunmuş. Tezer Özlü'nün Eski Bahçe-Eski Sevgi kitabındaki "Hayalet Özgür" başlıklı yazısı okumalara doymamış. Yaşanmış çevre, yüzüne elyazı yakan dostunun evinde geören Hayalet Özgür, hiç ev almamış, hiç ev kiralamamış. Aylarca konuk olduğu Tezer Özlü, "Onun

konukluğu bir keleşeb gibiydi" diyor. Hiçbir zaman "Sıkıldım, aklımdı, uykusuzum, yorgunum" dememiş Hayalet Özgür. "Özgür bunları bir insan değilmiş. Onun aklı ve mantığı bu tür gereksizlikleri çoktan aşmıştı" diye anlatıyor Özlü. Hayalet Özgür, ölmeden dört gece önce Değüstasyon'un kapısında karşılaştığı Ali Poyrazoğlu'nun yandaşından makas alıp, "Tahşatay kurbanları, gene nereye?" diye taklîmi! Gönüllü istan Hayalet Özgür ve onun mühtesem anlatan Tezer Özlü'ye rahmetle anar, Poyrazoğlu'na uzun bir ömür dilerim...

* İşik, Doğdu'dan yükselir; karanlık, Ortadoğu'dan...

* Yıl 1986. Iskenderun'da işeşi bitirmişim, sonradan "İletişim Fakültesi" adını alacak Basın-Yayın Yüksek Okulu'nu kazanmışım. (İstanbul Üniversitesi'te) Daha önce sadece yaz tatillerinde geldiğim İstanbul'da hiç arkadaşım yok. Darphane'den dolmuşa binip Beşiktaş'a iniyordum. Kah Boğaz vapuruna binip kah Yıldız Park'ına gidip kitap ya da Grigr, Firt, Nokta dergilerini okuyordum. Ya 18, platonik bir mekûp arkadaş'ı dışında sevgilin falan da yok... Beşiktaş o yıl şampiyon olmuş. Sarıya'daki Serol Sa'd'ına gidip takimin antrenmanlarını seyretmeye keşfetmiş. Efsane Metin Tekin ve arkadaşlarını yakından gördüğüm için mutluym. Benim gibi düzenli gelen tipler var. Hatta bir grup, kasam üstüne çingirli sofrası kurup raka çekerek ve peynir, roka yiyerek antrenman izleme huyu edinmiş. Bazi jüriyi sarıp içip kavun veya karpuz yiyorlar. Taklîmi işleri tüm gelişmeler hakimler, kulak masafı oluyordum. Hangi futbolcu neye yattırın yaşıms, hangisi çok çapkin, kim din Piyalepaşa'da görülmüş, en ince detayına kadar kasya yattırıyorlar... Gene böyle bir gün, çingirli sofrasından oturanlardan biri, eliyale Ali Gültekin'i gösterdi ve şöyle dedi: "Şu Aliyi gök oluyorum, kendine hiç bakmıyor!" Cümlesini takiben de içicisini kafaya dıktı. "Kendine bakmayan" Ali, o zaman ülkenin sayılı idollerinden biri. Eleştiren tip, mesai saatleri dahiline uzum yığılı alkollü alar: "Bu neymiş böyle!" dedim içimden. Hayat çemeyim henüz, "Denizde yürişen, yüzmeye bilmiyor" derler" lafından haberinim yok. Zamanla yaşayarak öğrendim...

* Rahmetli annem Atıye Kartal, bize pek çok bilmece sorardı. Bunlardan bir tanesi de şuydu: "Ey himidi himidi, gün gece bize gelen kim idi!" Nasıl yer ettiyse, kırk yıldır kafamdan çıkmadık, çıkmamadı sırf kafiyeye olsun diye söylenmiş himidi! (Cevap:Yükü)

* Tahtadan kus, kağıttan gemi, hep yapın e mi!!

* birinci eski

ağbi estetik kaygıya girmeyelim şimdi boy bebek ne güzel flind! di mi bi ara ben quick'te de anolım

bıy basketbol takımında keçi sokalı tom adayı vardı yuzaşıp ve arkaaslan bi de tambraks k göksel arsayokontenjanı

bobamın kokusu ve maçıyı brütü anem duyalıyıp işi yurttu alıfı da bize zihni okadığı verdi

* Tek küçük kocağı göstermiş 25 Nisan'da (21.00) İzmir Bios, 27 Nisan'da (20.30) Eskişehir Peyote ve 29 Nisan'da (20.00) Ankara Rota sahnesinde olacağız. Olacağız derken, kismet tabii ki. İlahol olacağız mı? *

UBER DRIVER

Dışarıda çok bilinmese de mahpusların yakından tanıdığı Dışarda Deli Dalgalar İniyatifi'nin gönüllülerinden **SEVİNÇ KOÇAK**, 10 yıldır, hapishanelerdeki siyasi tutuklulara kitap ve kart gönderen inisiyatifin nasıl işlediğini, neler yaptığını OT'a anlattı.

DIŞARDA DELİ DALGALAR

Bundan tam 10 yıl önce, hapishanelerdeki siyasi mahpuslarla dayanışmak amacıyla oluşturulan Dışarda Deli Dalgalar inisiyatifi, Adını da Sabahattin Ali'nin Sinop Cezaevi'nde yazarken yazdığı şiirinden aldı: Dışarda deli dalgalar, gelir duvarları yalar... Hapishane sürecini yaşamış, iğrenin ihtişarları bilen bir grup arkadaşımız ve hapishaneye yolu hiç düşme de oradakilere düşünsel bağları olan bir grup gönüllünün bir araya gelmesiyle başlayan derlik, 10 yıldır sürüyor.

Belirli bir mekânımız yok, paramız yok, kurum değiliz, yontemimiz yok. Gönüllü çalışma temelli, duvar karşıtı bir sivil vatandaş inisiyatifi olarak tanınıyoruz kendimizi. İçerideki arkadaşlarla dayanışmayı sürdürürken, dışarıda da haphanelerdeki tecride karşı toplumsal duyarlılığı geliştirmeye, dayanışma kurunu yaygınlaştırmaya çalışıyoruz. Haphanelerde olan arkadaşların en önemli şey dayanışma iletişim halinde olmak, haber almak. Hem kişisel gelişimlerini sürdüröebilmeleri hem de günlük talep edebilmeleri için kitap çok önemli bir araç. Beklemedikleri bir anda, hiç anlamadıkları birinden aldıkları birkaç kitapla birlikte senin birkaç saatla, günümüzden bir sürpriz olarak çıkıyoruz içerdeki dostların karşısına.

İADE SEBEBİ: TAHLİYE!

Adreslerine ulaşabildiğimiz sıyahı mahpuslardan oluşan bir listemiz var ve bu listeyi sürekli güncellemeye çalışıyoruz. Ama listeyi güncel tutmak çok zor. Çünkü tutuklamalar gün geçtikçe artıyor ve sevkler, sürgünler yüzünden sürekli adres değişiklikleri yaşıyoruz. Gönderdiğimiz paketler ellerine ulaşmadığı, mektuplara geri dönüşler başlamıyor. Mektuplara latif edilen kitapları temin etmeye çalışıyoruz. İade gelen paketleri semiyeviyor çünkü ya gönderdiğimiz arkadaş sevkle başka bir hapishaneye gönderildi ya da hapishaneye kitap yasası getirdi anlamına geliyor.Arada bir iade gelen paketlerin üzerinde şöyle yazıyor:TAHLİYE. O iadeler bayram hediyesi gibi geliyor bize!

10. YILDA 10 BİN KİTAP

Belirli bir yerimiz yok. Posta yapacağımız zaman tarihi ve yeri netleştirince sosyal medya üzerinden çağrı yapıyoruz. İsteddiğimiz tek bir şey var: Getirebili kitaplarını, getiremeyen dayanışma ruhunu alsın gelsin. 10. yılımda hapishanelere göndermek üzere 10 bin kitap toplamak niyetindeyiz. Ayrıntılar şekillenince sosyal medya üzerinden duyuracağız.

İyiden, güzelden yana ne varsa yasak!

DIŞARIDAN İÇERİYE KİTAP KÖPRÜSÜ

2008 Aralık ayında, "Hayata Dönüş" kitabının 8. baskısında keşifçi siyasi mahpusların mektupları, kitapları ve resimlerinin oluşan bir sergi yapıldı: Biz Hayata Akarız. 2010 yılında, 52 siyasi mahpusun, duvarları aşarak bize ulaşan 167 resmin yer aldığı bir sergi yapıldı: Ömrümüzün Şaş Çiçekleri. 2011'de Dışardan İçeriye Kitap Köprüsü Kuruyoruz kampanyasıyla yaklaşık 10 bin kitabı hışpanhanelere ulaştırdık. Kimileri kitaplığında kitapları toplamış getirdi, Kimileri gücünün yettiği oranda aldığı yeni kitapları kampanyaya destek verdi. 2012 yılında, "İçerilemiş dışarı" arastırıcısı köprüyü bir de kitapla somutlaştırdık. Fotoğrafçı arkadaşlarımız

ekşi fotoğrafları, içerde oyları yazan arkadaşlarına gönderdik, gelen öyküleri bir kitapta topladık. 9 yazara 11 öyküsünden oluşan bir kitap çıktı ortaya: Kıyva Yuran Dağlar.

Yazarları hıphashen, karkasak, alı kalıbban, dırsadık, misal günlerim, Murathan Mungan ve Sırn Sırsıya Önder'le yaptık. 2013'te, içerdikleri karikatürist arkadaşların çizimlerinden oluşan bir karikatür albümü hazırladık: Pabucu Yarım dedik adına. Çıktıklarında "dırsıya" birliğine oynaıyacaız cıncı... 2014 yılında, pek kıyışlı kışın, bir hafta tecrit koşullarında tutulan 16 kişi mahpus oyları ve anlatılarından oluşan bir kitap hazırladık: Korkma Kimse?Öz: 2016 Haziran'ında Tuluksu Öğrencilerle Dayanışma Ağı ile birlikte, kendi ellerimizle yapıyoruz arkadaşları ve rengârenk balonları Sincan F'k'li Hıphashen'in önünden göçer saldık. İçerdeki arkadaşlar görünce yaşadıkları keyif, hıphashen'in üzerinde bir ay geçtiközünde oçun rengârenk balonları, yurtdışında gıcırdaşlarında yazdıkları sevinci gelen mektuplardan olmak her gün değişti. Sonra, uırtma yapıpken, uırtırcıken yazdıkları fotoğraflardan kartpostalı yapıp, otları da içeriye postladık.

GÜZEL OLAN HER ŞEY YASAK

Her yıl, yılbaşı kartları ve takvimler hazırlayıp göndermeye çalışıyoruz. Çoğu hapisanede takvim de yasak. 8 Mart'ta kadın arkadaşların hücrelerine konuk oluyoruz. Sonbaharlarda yaprak toplayıp gönderiyoruz kitapların arasında. Gerçi şimdilerde o da yasak. Çünkü iyiden, güzelden yana ne varsa yasak.

Hapishane duvarları yıkılmadığı, özgür bir dünya düşü kuranlar o duvarların arkasında olduğu sürece, biz de duvarları delmenin araçlarını arayıp bulacağız sürekli. Yaşamın tek tipteştirilmesine inat, rengarenk umutlarımıza ve birbirimize sarılmaya devam edeceğiz.

Hen ayakta duruyor; kâinatın
en yorgun çocuğu Küçük Prens
olayın bence!

• **Şeytan diyor bin metrobüse
Beylîkdüzü'ne git!**

• O kadar sakının ki, beni buraya
koy burada da dururum, şuraya
koy şurada da dururum!

• **Bu kadehteki tortu,
yalnızlığımın tortusunu
olmasın dost!**

• Şiirleriniz güzel ama fazla
betimlemelerden kaçın!

• **Derdîyoklar dinleticem
dedin ama sırf derd çıktı
bu parçalar reyiz!**

• Aradım açmadı, arabesk öyküler
çizdire çizdire sakın alkolle düşmüş
olmasın çizerimizi!

• **Soyununca daha zayıf
gösteryorum ama şimdî
size göstermiş!**

• Muhabbete bir şeyler katacakmış
gibi bir hisşılma geldin ama pek
bi şey de katamadın sanki!

• **Biz kurufasulyeye
200 lira nasıl verdik lan!**

• Babadın daha yaşlı bir ruhum var,
o olsa Aleyna Tilkî açalım derdi!

• **Uzay taytılı arkadaşımız da
geldiğine göre kadro tamam!**

• Çok prize olan bir yer gibi
gözüküyor diye geçtim ama
bu masa da tırnaktı!

• **Bence Mosad'la ilgili olan
herkes çok yakışıklı!**

• Böyle hayat mı olur, her birileri
tarafından sevilim istiyoruz!

• **Arkadaşlar toplanın, önce
bana bir sevgili buluyoruz!**

• Dergi sahbabımasına en fazla
yedik çorap getiriyoruz
arkadaşım, sen komple
gardrobunu getirmişsin!

• **Bütün öken şiirleri güzel
gelmeye başladı, şaraptan
olabilir mi acaba!**

• Aslında çok elit konuşuyorsun
ama vücut dilin halay çekiyor!

• **Bi sponsorluk bulun da
dergimizi sesli verelim
şöyle şarkılı türküli!**

• Sen nice derlendin,
börek yedin diye mi!

• **Ohh bi dergi daha biterceli,
hadi OT'un beşinci yıl
yemeğine gidelim de
muhabbete devam edelim!**

NİSAN 2018 Sayı: 62 - Aylık Edebiyat Mizah Dergisi
Aylık Yaygın SüreliYayın - İmtiyaz Sahibi ve Yayıncısı:
MEDUYAYINCILIK TİC. LTD.ŞTİ.
Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Hakan Unudulmaz
Satış ve Pazarlama Müdürü: Hakan Unudulmaz
Reklam: greta@otdergi.com

Adres: Tiryaklıye Mah. Akkavak Sok. Karahan Apt. No: 17 Kat: 2 D: 7 Şişli / İSTANBUL
Tel: (0212) 274 33 54 **Baskın İleri** Basın Mat. Anb. Reklam Tanıtım Yay. ve Teknik
Hiz. Tic. A.Ş. Bahçelievler Mah. F. Çakmak 2. Cad. Güzelşehir Sit. 22.Villa No: 1 Arş/22
Büyükdere / İSTANBUL - Tel: (0212) 454 32 55
Genel Dağıtım: DİP (0212) 449 43 43 - FSKN 1308 450Y

OT'nin yayımlanan tüm yazı, çizim, eseri ve konularının yayın hakları saklıdır. Yayıncı, yazar ve çizimci yazılı izin alınmaksızın hiçbir eseri, basılı ve dijital ortamda kopyalamaya ve yayımlamaya haklı değildir.

Mehmet Ali & Akşamsefası

OT Okur

HOŞBÜ / NEHİR BOZDAN

Sözük anılarına bakacak olursak değerli bu kelimelerin.
Koku: Nesnelerden yayılan küçük zerrelerin burun zar üzerindeki özel sinirlerle uyardığı duyu.
Bu küçük zerreler kalpteki en özel sinirlerle dokunup şahsına münhasır izler bırakırsa?
Yüzündeki fay kırıklarının hatıralarını tahayyül ederek, boynunda buldum yüzümü.
Ten kokusu değil, sen kokusu.
Koku: Söndür o sigarayı, gölgelemisin boynunu.

YENİLGI / YAVUZ KURT

Yenilgi almış elbet kimler almazdı.
Birden kapanan kaplarda parmakların sıkıştı
Canım yandı, sen etmedin.
Bırkaç bana ait.
Bırkaç yakınlara.
Bırkaç kaldırmadı, toprağın altında.
Bırkaç toprağın üstünde, aklı firarda.
En sağlam ben durdum, tek yağığım çukurda.
Yaşadım öyle umarsızca,
kimseye eğilmeden bükülmeden.
Gözyaşları kanık olmadı kimse;
çünkü başım kalkmadı sededen.
Maizim damlaları resim çizmedim
ama izledim pencereden.
Çok kara gün gördüm,
dilerim artık güneş eksiksem pencereden.

RUHUNU ARAYAN TEN / OMER FARUK OBUZ

Bakışlar değince ruhsuz tene,
Siyah kan akar; mutlu siyah bir kan...
Görünmez olan görüldü siyahın beyaz gölgesinde,
Bir ruh gelir belirsizlikler ülkesinden, acı kadar gerçek,
umutsuz olmayacak kadar sahte...
Beyaza yakışır ruh.
Ben anlamsız bir şarkı mırıldanmaya başlar.
Bu şarkı acıları över, kutsalları yok eder,
körleri sağır, sağlıkları diliz
Bir şey anlatır ten, şey olmayan bir şey...
Kavuşmanın heyecanı ile kolunda taşıdığı.
Zaman durmuş,
Onemli olan her şey önemi yitirmiştir artık,
varlığına dell yüreğindedir.

CAM LEKESİ / İREM SERİM

İçimden camları silmem lazım
Dışarıyı göremiyorum kirden
Ama kuşlar da carpış istemiyorum camlara
Camı açmaya cüretim
Kuş civıltısı kaldracak halim
Kuşların göçmesini bekleyecek zamanım
Yok.

Mehmet Ali & Akşamsefası

HATIRLA / ELANUR CEZLAN

Başlayan her şey
Bitmesine bir adım daha yaklaşmak demekti
Yürüdüğüm yol
Konuştukça söz
Nefes aldıkça ömür biter.
Dinle; kendini, sesini
Kaçma; çünkü kendinden kaçamazsın
Düşün
Sırtındaki yüklerin seni nereye götürdüğünü
Ya da hangi ipten döpiz bir kuyuya atıldığını
Kaçma
Bu sensin her anıyla
İçindeki yeni hayat
İçindeki renkleri senden çalmaya çalıştıkça hayat
Ve en önemlisi sev
Önce kendini sonra içindeki.
Hissettiğin sevgiyi sen yaşatmaya çalıştıkça
Kırılmaya çalışın bu hayata
İzin verme!
Darlaltma gökyüzünü, kendi yeryüzünü
Baş kaldır; beşliğinle.
İnanma
Zaman, sadece
acıyı daha az hissettirecek bir uyuturucudur.
İster 17, ister 18, ister 21 ol
Unutma ki;
Sen sensin, hep böyle varolacaksın
Benliğine, içindekileye
Kızma
Çünkü seni karanlık odalarda brakan senden başkası
değil
Ama kendini de suçlama
O odanın ışığını kapatan da sen değilsin.

KADIN VE ALLAH / EDA ÖZÜGÜRLÜ

Hayat seni güçlü bir kadına çeviriyor,
diyen bir çiçek tanıdım.
O da biliyor ki,
duvara vurduğunu yumruktaki kan izi kadarını,
Çünkü kan lekesinde kalır bazı kız çocuğu ölüleri.
En son ne zaman bağırıştın, doğduğunda değil mi!

Ve ettiğim tüm dualar şöyledir artık:
"Bir pirenin sesini dahi duyan Allah'ım,
Yalvarırım bu kez duyma, dinle beni."

ÇOCUĞUM BEN / ESMA NUR TALİ

Çocuğum ben,
Dünyanın yığın tarafında,
Boynuzları knalı oğlakları otlatan...
Ağasam, hıçkırıklarım doldurur kulaklarımı caddenin...
Gülsem, dirsek kıvrımlarımda toplanmış bir
"yaşamak" düşü kanat çırpar sonsuzluğa...
Çocuğum ben;
Suya yapraklarını daldırın soğut ağacının tepesinde
Sağından geçen çocuklarıyla.
Solundan insan çocuklarının haykırışlarıyla vurulan...
Çocuğum ben;
İrki sulara gömülmüş bir kadın
Beni topkuyor caddeden
Eteklerinde Kudüs'ün tozu,
Başında annelik yortusu...
Çocuğum ben;
Ve artık bu dünyada sık sık ayak izine rastlanmanın
insanların anılarından
İnce kanlar sızıyor...

Büyüdüm...
Ve tanıd büyüdüm...
Ve elleri acınm...

Mayıs sayısını içine
otdergiokur@gmail.com
adresine yazını gönder
önümüzdeki ay
OT'ta yerini al.

YALNIZCA KEDİ / TANA İHSAN ÇETİN

Nice nesil var ki arından yoksun yetişt
Ama yalnızca kediler yasını tuttu bunun
Rüzgâr yeni dağılmış orta denizi
Ağaçlar biraz güz üftülü, gözlerin çayır çimen
Çıplak ayak bileceklerin sana özgü
Ellerin ellerime
Benim bir gökyüzüm daha var; unutmaz
Gençliği bir palanmış yüzümden başka
Geldin 3 kez sarıldın sonra, dünyaya sarılır gibi
Ölümlüm tam orta yerinde
3 diyorum ki ispatı bir olgunun
3 ki tesadüfı reddeden ilk sayı
Ve bir kara kedi canının karekökü

NEREDEYİZ SEVGİLİM! / ESRA KARAKEMİRCİ

sen nereden bileceksin sevgilim
kavuslamak diye bir deyim olduğunu ve
dolduğum stillerim
burası kimlerin, kimilerinin ve elbette birilerinin
haritasında hangi ülkenin
bir köyünde doğarken güneş üstünden tepelerin
çocukların uykusu kaçır.
hayır sevgilim
çizgi filmlerde kovalamaz prensesi kurt
kurttan daha hızlı bir domuz kaçtı
pastoral şirilere.
çitlere çaban çıktı, çok dağı uzak.

sen yalnız uyuma sevgilim,
vandalizm kütü şey diyor haberler
bırızdan yağmur yağar.
sen nereden bileceksin sevgilim!
işte söylüyor haberler,
odasına dönüşüm bir toprak evin endişesini
bir de en dışını spikerlerin.

sen nereden bileceksin sevgilim
Çoruh'un azdıkça azdı,
bir gelinin üstüne aktığı saatleri
ayarlş şimdi güneşi kendi odana
bırak bir ay dolana bacaklarına.
toza, toprağa, suya, camura
bir kamyonet arından bağra çağra
sevgilim sen saklı
sen, saklı kendini;
yazmamın alından, selvinin boynundan.

pastörize yaşarken bir, arından tepelerin
kimlerin, kimilerinin ve elbette umurunda birilerinin
bu köy, hangi ülkenin haritasında?
ben nereden bileceğim sevgilim!

KIZILDERİLİ VİCDANI / CEMAL ŞERGI

Ama sen daha ölmeden
Bekle,
Yenildiyen ve kurban vermen gerekirse illa hayata
İbrahim'in oğluna kıymadığını anımsa
Umudunu kesme bu uğurda.
Daha son çiçek giize yenilmedi
Daha son kitabın kokusu dinmedi
Daha son denizi dev bir gemi içmedi
Daha kimse vıcdanına yalan söylemeyi
Beceremedi

Her gün **Cumartesi** olsun mu?

Ne son günün telaşı ne ilk günün sendromu... Cumartesi'yi özel kılan her şey bizzat kendimizle alakalı değil mi? Ne ile ilgileniyorsan, gündemine almak istediğin, gezmek, dinlenmek, tanışmak, kaçmak, okumak, **keşfetmek** için kendine ayırdığın yegâne **zaman** dilimini müdelemeyi mi Cumartesi? Zamanın adı mekânın uzamı haline gelir de "keyif" ile tamlamaz mı kendini?

Her **Cumartesi**'yi yeni başlangıçlara adanmak ve her günü **Cumartesi** keyfiyle tanıştırmak çabasına seni de davet ediyor, yaptığımız keşif yolculuklarından topladıklarımızla hazırladığımız sofralara birlikte oturmak istiyoruz.

Deniz Dibindeki Bar

Stefano Benni

Çevirmen: Sema Baykal

İtalyan Edebiyatı / Hikâye

Uyuyor Diyorlar

Sergio Gutiérrez Negrón

Çevirmen: Serdar Çelik

Porto Riko Edebiyatı / Roman

Hep Hızlı Olur

Christopher Kloeble

Çevirmen: İlhan Yabantaş

Alman Edebiyatı / Roman

“

Çocuklarınız
sizin çocuklarınız değil,
Onlar kendi yolunu izleyen
Hayat'ın oğulları ve kızları.
Sizin aracılığınızla geldiler ama
sizden gelmediler
Ve sizinle birlikte olsalar da
sizin değiller.
Onlara sevginizi verebilirsiniz,
düşüncelerinizi değil.
Çünkü onların da
kendi düşünceleri vardır.
Bedenlerini tutabilirsiniz,
ruhlarını değil.
Çünkü ruhları yarındadır,
Siz ise yarını
düşlerinizde bile göremezsiniz.
Siz onlar gibi olmaya
çalışabilirsiniz ama
sakın onları
Kendiniz gibi olmaya
zorlamayın.
Çünkü hayat geriye dönmez,
dünle de bir alışverişi yoktur.
Siz yaysınız, çocuklarınız ise
sizden çok ilerilere atılmış oklar.
Okçu, sonsuzluk yolundaki
hedefi görür
Ve o yüce gücü ile yayı eğerek
okun uzaklara uçmasını sağlar.
Okçunun önünde
kıvançla eğilin
Çünkü okçu, uzaklara giden
oku sevdiği kadar
Başını dimdik tutarak
kalan yayı da sever.

”

